

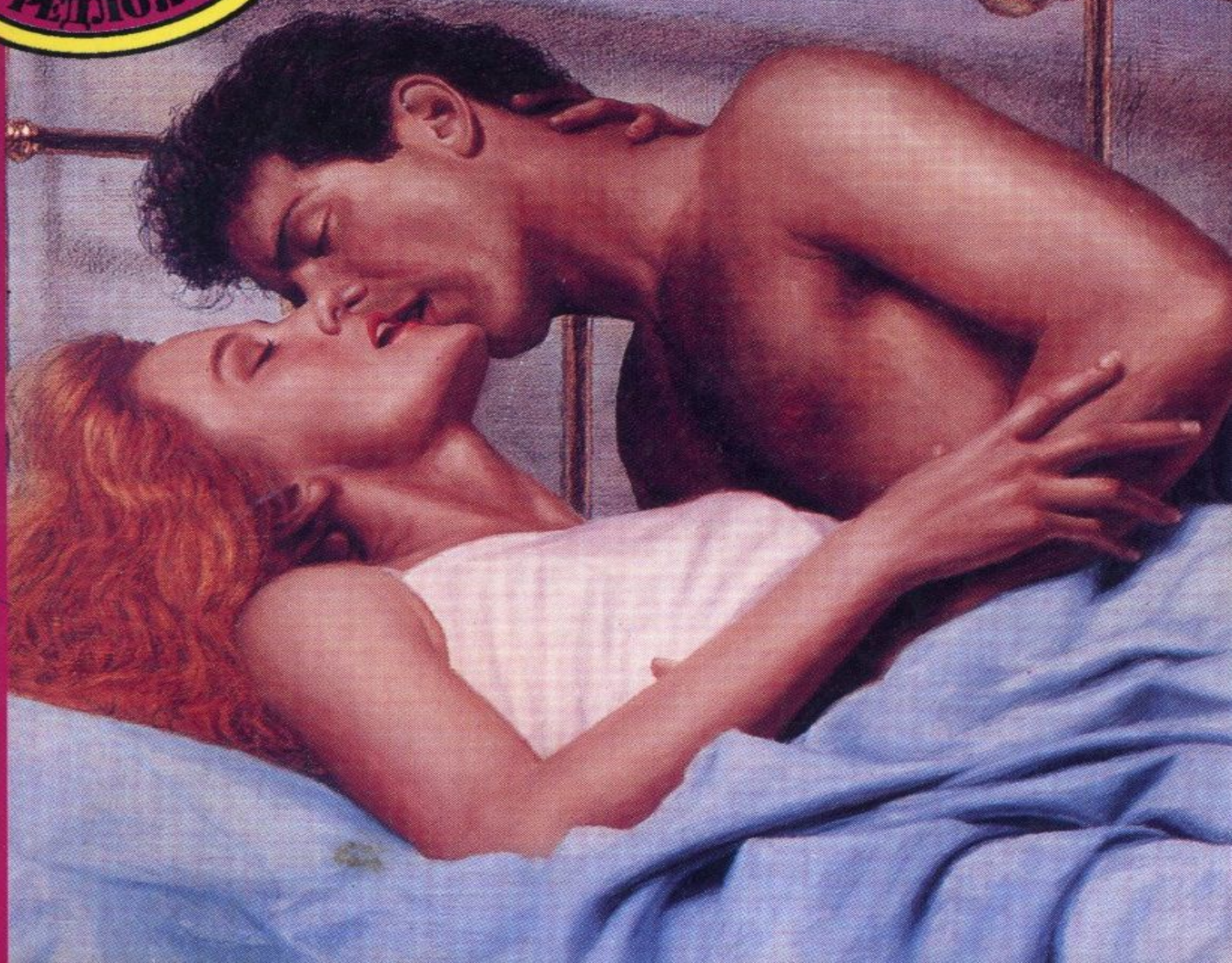
HARLEQUIN®

Страст® 105

ДИВО ЦВЕТЕ
ЛОРА ТЕЙЛЪР

НАШЕТО
ДЕКЕМВРИ
ПРЕДЛОЖЕНИЕ

DICESARE

ЛОРА ТЕЙЛЪР ДИВО ЦВЕТЕ

Превод: Джулиана Дукова

chitanka.info

Открила истината за предварително нагласената си сватба, Алекса Ривърз избягва в нощта преди церемонията. Ала след тежка катастрофа се озовава ранена и безпомощна на пуст планински път, където я открива привлекателният фермер Грейсън Ленъкс. Жената в прегръдките му събужда чувства, които той се старае да прикрие, защото познава болката от загубата на любим човек... Но страстта, разгоряла се в гърдите му, е непреодолима...

ПЪРВА ГЛАВА

„Съпругът ми ме мрази, а в месеците след нашата сватба започнах да се мразя и аз. Грях беше да го лъжа, но се страхувах... Страхувах се да погледна в очите и родителите си, и света, ако детето ми остане без баща.

Някога бяхме приятели, но това остана в миналото. Той никога няма да ми повярва отново. Каза ми го съвсем ясно. Плащам за грешката си. Хваната съм в капана на брак, изграден върху лъжи.

Често се питам защо нямах смелостта да се откажа от сватбата, преди да е станало твърде късно. Алекса вече започна да плаща заради глупостта ми, въпреки че е още дете. В очите на Джак тя е символ на моята измама и той се превърна в жесток и студен човек. Никога няма да ми позволи да забравя, че се омъжих за него, бременна с детето на друг.

Прости ми, Господи, защото аз самата не мога да си простя. Не трябваше да се омъжвам за него... Сгреших, макар тогава да вярвах, че постъпвам правилно.“

Застанала пред стенното огледало в стаичката, където се подготвяше за сватбеното си тържество, Алекса Ривърз се бореше с паниката, която изпълваше цялото ѝ съществуване. Думите от дневника на майка ѝ продължаваха да се блъскат в главата ѝ като безжалостни вълни в незащитен бряг по време на буря.

„Не трябваше да се омъжвам за него. Не трябваше да се омъжвам за него.“ Тя притисна слепоочията си с треперещи пръсти, изведнъж осъзнала, че е на път да извърши най-голямата грешка в живота си, ако се омъжи за Том Хендерсън. Майка ѝ бе направила същото от страх и привързаност и живя в разкаяние за стореното.

Преди няколко часа спокойна и хладнокръвна, сега Алекса трепереше от студ, въпреки топлината на юнското калифорнийско утро, и от самота, каквато никога не бе изпитвала — и всичко това заради дневника, който бе открила в кутията с майчините, дълго пазени, скъпоценности.

Заради старинното поверие, че в деня на сватбата младоженката трябва да носи нещо старо, нещо ново, нещо на заем и нещо синьо, Алекса бе отворила кутията — единствен спомен от майка ѝ, починала, когато дъщеря ѝ бе едва дванайсетгодишна — ала се бе натъкнала на майчиното отчаяние и болка и на поразяващата истина за собствения си произход.

Не можеше да се примири с тази сватба. Не можеше да се омъжи за човек, в когото не е влюбена, и да разруши живота и на двамата.

„Не трябваше да се омъжвам за него. Не трябваше да се омъжвам за него.“

Натрапчивият рефрен отекваше в съзнанието ѝ, лишаваше я от разум и объркваше още повече чувствата ѝ. Глуха за брътвежа на приятелките си, за смеха и възклицанията, които отекваха във варосаните кирпичени стени на църквата — забележителност в Санта Барбара, Алекса рязко се извърна от огледалото и излезе от стаята.

Забеляза Том в коридора и забърза към него, напрегната и пребледняла.

— О, Том, съжалявам, но не мога да се примиря с всичко това — избухна тя. — Не мога да се омъжа за теб. И двамата знаем, че това ще бъде грешка.

Изведнъж онемя и втренчено го загледа, обхваната от чужд за нея страх. Искаше да потъне в прегръдката му и да го помоли за прошка. Той ѝ беше приятел, при това най-добрият, а сега му причиняваше болка.

— Успокой се, Алекса. Обзела те е паниката на последната минута. Всичко ще бъде наред.

Тонът му бе толкова типичен за него, че тя едва не се разсмя. Копнееше да го стори, но не посмя, защото бе на ръба на истерията.

Той сграбчи ръцете ѝ и я дръпна в нишата встрани от коридора. Одобрителният му поглед пробяга по стройното ѝ, обгърнато в дантели, тяло, преди да се спре на фино изваяните черти на бледото ѝ

лице. Едва сега мъжът забеляза страданието, проблеснало в големите ѝ сиво-сини очи.

Тя тръсна глава, сякаш да проясни замъгленото си съзнание. На този тромав жест липсваше грацията, нормално присъща на всяко нейно движение.

— Томи, ти не ме слушаш. Не можем да направим това. Аз не мога. Мислех, че ще мога, дори го исках, но явно съм се лъгала — тя с мъка потисна вълнението, очите ѝ пареха от напирещите сълзи. Той не заслужава това. И двамата не го заслужаваме. — Знаеш колко държа на теб, но не можем да се оженим, дори заради Джак.

Джак Ривърз, организаторът на сватбата на годината, гениалният предприемач, любимият син на Калифорния, строителят на империя, филантропът, върховният манипулатор на хора и събития, работодателят на Том Хендерсън и неин баща — не, не истинският, осъзна отново тя, все още замаяна от съдържанието на майчиния дневник.

— Тогава какво точно е желанието ти?

В душата ѝ се смесиха тревогата и странното чувство на облекчение, когато разбра въпроса му. Сълзите, които се бореше да задържи, рухнаха от очите ѝ. Том смръщено ѝ подаде бяла ленена кърпичка и търпеливо я изчака да изтрие сълзите си.

— Кажи нещо, Алекса — настоя той. — Кажи ми какво се е случило.

— Не мога. Прости ми, но не мога да ти обясня — стиснала мократа кърпичка, тя дрезгаво прошепна: — Том, моля те, изслушай ме. Ние не се обичаме, а само приятелството ни не е достатъчно. Ще стигнем до омразата... — като родителите ми, добави наум. Тя не разбираше защо майка ѝ и баща ѝ се ненавиждаха и от това я болеше много повече, отколкото от студената война между тях, която трябваше да понася като дете. — Глупаво беше да оставя нещата да стигнат толкова далеч.

В коридора се дочуха гласове, които сякаш я обвиняваха за решението ѝ. Влезе цветарката и привлече за кратко вниманието им, докато внасяше последното допълнение към огромните розови и бели рози, разпръснати в кристални вази навсякъде из църквата.

Звуките на органа изпълваха църквата. Алекса разбра, че гостите са започнали да пристигат. Знаеше също, че баща ѝ лично ще поздрави

всеки един, а те бяха четиристотин. Точно в негов стил. Никой не беше в състояние да промени Джак Ривърз, най-малко дъщеря му.

— Къде са нещата ти?

Алекса се втренчи в него, озадачена от въпроса, докато не осъзна, че той говори за багажа, който бе приготвила за медения им месец на Карибските острови.

— В колата ми. Защо?

— Имаш ли достатъчно пари?

Верен приятел и дългогодишен счетоводител, Том винаги подхождаше делово.

— Пътническите чекове са дори повече, отколкото са ми необходими. Подарък от Джак.

Пари. Несъмненото решение на всички въпроси, според баща ѝ.

— Колко време ти е необходимо?

Алекса приемаше обикновените му въпроси с облекчение, защото временно потискаха тревогата, която заплашваше да я погълне.

— Не знам. Няколко седмици, а може и повече.

— Ако заминеш, трябва да се примириш с мисълта, че ставаш напълно самостоятелна. В противен случай Джак отново ще налага мнението си и заминаването ти ще бъде само демонстрация.

Младата жена си даваше сметка, че Том е прав. С трепереща ръка приглади русите кичури, изплъзнали се от сложната ѝ прическа.

— Съжалявам, Томи, моля те, повярвай ми.

— Не съм си затварял очите, Алекса — хвана я той за раменете. — Мислех, че и ти го искаш. В противен случай никога не бих ти предложил брак. Знаеш, смятам, че страстта не е достатъчна за изграждане на семейство — рече той, като намекваше за първия си неуспешен брак. — Приятелството изглежда по-разумна основа за дълготраен съюз. Ти си чувствителна, мила и ужасно красива. Кой нормален мъж би се отказал от такова съчетание? — съзрял неизмеримата тъга в очите ѝ, той продължи: — Алекса, не е настъпил краят на света, понеже си променила решението си.

— Само ми обещавай, че няма да ме намразиш за начина, по който постъпвам с теб.

— Не прави трагедии! — каза нежно той. — Всичко ще бъде наред.

Алекса обаче се безпокоеше за възможните последствия. Съзнаваше, че носи отговорност за хаоса, който щеше да предизвика.

— А ако Джак те уволни? — напрегнато попита Алекса и очите ѝ се разшириха от тревога. Тя добре познаваше баща си.

— Възможно е. Знаеш, той не обича плановете му да се провалят — Том се усмихна по момчешки и я притисна в прегръдките си. — Нека ме уволни. Аз съм на трийсет и две години и винаги съм искал да започна свой бизнес. Не само ти имаш нужда от промяна. Струва ми се, и за двама ни е дошло време да поемем риска сами да се справяме в живота.

— Томи, понякога ме смайваш.

— Ти си най-добрият ми приятел, Алекса, и много искам да бъдеш щастлива. Ще те прикривам пред Джак, както мога, но и ти ще трябва да се срещнеш с него и да се разберете. Дължиш го на себе си. И на него — добави той благоразумно.

— Не знам какво да ти кажа.

— Просто направи това, което трябва, Алекса, и ми се обади след ден-два, за да знам, че си добре. Така всички ще са спокойни и най-вече Джак — Том се замисли. — Знаеш ли, известно време мислех, че сватбата ще бъде добро решение и за двама ни. Това е единствената причина да се съглася. Уморих се да живея сам, а зная колко много държиш ти на семейството.

Тя се вгледа изпитателно в мъжа. Познаваше го добре, ценеше чувството му за хумор, възхищаваше се на атлетичното му тяло и благия характер, който би бил специален дар за децата, на които щеше един ден да стане баща.

— Благодаря ти, Том.

Той се усмихна, преди да погледне часовника си.

— Нямаме много време.

— И все пак не ми харесва идеята да се изправиш сам срещу баща ми — настоя притеснено тя.

Той подръпна папийонката и разкопча яката на бялата си риза.

— Той не е страшилище, Алекса.

— Наистина ли би могъл да останеш в претъпканата църква, докато бъдещата ти съпруга изчезва от града?

Той закима, макар перспективата малко да го плашеше.

— Никакъв проблем.

Алекса внезапно осъзна странното му настроение.

— Изпитваш облекчение, нали?

— Истината ли искаш?

— Цялата истина, Том.

— Голямо облекчение. Не искам отново да сгреша — каза тихо той. — Трябва да се измъкнеш през задната врата в края на коридора и да вземеш колата си. Къде ти е чантата?

Алекса хвърли поглед към вратата на стаята, от която бе излязла.

— Чакай тук. Ще я донеса.

— Но аз трябва да се преоблека — прошепна тя и посочи френските дантели, които я покриваха от глава до пети.

— Няма време, скъпа — каза той вече в другия край на коридора. — Все едно да размахваш червен плащ пред бика. И не спирай в къщата. Ще има твърде много прислужници.

— Но...

Той допря показалец до устните си. Алекса не продума повече. Том безшумно отвори вратата и изчезна в стаята.

Докато го чакаше, Алекса се замисли за дома си, малка къщичка с две спални в края на бащиното имение на хълмовете с изглед към Санта Барбара. На това място тя наистина си почиваше, когато не трябваше да изпълнява ролята на официална домакиня при баща си или да работи в „Ривърз Хаус“.

Само мисълта за бягството, макар и за две-три седмици, от децата в „Ривърз Хаус“ ѝ причиняваше болка. Щяха да ѝ липсват, но знаеше, че организацията в сиропиталището е изключително добра и фондът, който майка ѝ бе основала, гарантираше това. Алекса лично се бе заела с управлението, въпреки непрестанните натяквания на баща ѝ, че всеки глупак може да бъде нает за тази работа.

Том бързо се върна. Подаде ѝ бялата кожена чанта и повлече младата жена по празния коридор.

— Обади ми се веднага щом пристигнеш там, накъдето си тръгнала.

Алекса разбра, че той не иска да узнае плана ѝ. Остана доволна, защото имаше само смътна идея накъде ще поеме. А и наистина не желаше Том да лъже заради нея. Вече ѝ бе помогнал достатъчно с приятелство и съчувствие.

Алекса откри, че натовареното движение в летния уикенд си има добрите страни. Шофирането временно ѝ пречеше да размишлява над ужасните събития от сутринта. Успокояваше и опънатите ѝ нерви. Часовете отлитаха, движението оредяваше, а тя напредваше на изток и после на север към централна Калифорния.

Скоро Алекса осъзна, че бе постъпила детински, като остави Том сам да се справи със ситуацията. Не беше в стила ѝ да хуква като нервна кобила в началото на състезание.

Винаги се бе гордяла с репутацията си на разумен и сериозен човек, който не обича да дава израз на чувствата си. Приятелите ѝ можеха да разчитат на нея. Бизнес партньорите на баща ѝ я смятаха за винаги осведомена за текущите събития, както и за послушна дъщеря на властния си родител.

До днес, каза си тя със смътно чувство на гордост. Днес бе сигурна, че ги е шокирала.

Спокойствието и решителността бавно изместиха паниката, извадила я от равновесие. Алекса си даде сметка, че решението ѝ да замине и да си осигури време за размисъл бе най-правилното, въпреки зараждащата се в последните мигове в църквата истерия.

С намерение да остави колкото е възможно повече разстояние между себе си и Санта Барбара, Алекса спря на два пъти да зареди, като мълчаливо издържа погледите на няколко мъже от бензиностанцията и продължи на север. Използва местата за почивка около пустите пътища, благодарна едновременно за уединението и за възможността да раздвижи схванатите си мускули.

Съзнаваше, че появата ѝ в ресторант ще предизвика любопитни въпроси, затова реши да отложи обяда, докато намери състрадателна жена, която да ѝ помогне да се измъкне от тясната булчинска рокля с копчета от врата до кръста и от китките до лактите. Би могла да помоли камериерката в мотела, където възнамеряваше да пренощува.

Здрачът постепенно обгърна заоблените хълмове от двете страни на тесния път. Алекса се мъчеше да измисли най-добрия начин за излизане от бъркотията, която току-що бе сътворила от живота си, и разсеяно протегна ръка към таблото да включи фаровете.

Един поглед върху картата ѝ подсказа, че не след дълго ще пристигне в Джаксън. След късна вечеря и здрав сън през нощта щеше

да продължи на юг към езерото Тахо. Надяваше се, че бивша приятелка от колежа ще я приюти в дома си, докато обмисли бъдещите си планове.

Изведнъж пухкаво животинче се стрелна на няколко метра пред колата. Алекса се сепна, рязко пое въздух и натисна спирачката. Внезапно на пътя след животното се хвърли малко момченце. Забравила опасността за самата себе си, Алекса инстинктивно изви волана надясно.

Бореше се да овладее колата, която се носеше по изровения път. Като подскачаше и се плъзгаше в прахоляка и камънаците, колата прелетя над плитката канавка, проби близката ограда и спря в огромен дъб.

Отпусната върху волана, Алекса се мъчеше да превъзмогне шока. Тя не видя покрусеното лице на момченцето, неволно причинило катастрофата, нито усети надигания се в него ужас, когато детето забеляза стичащата се по брадичката ѝ кръв.

Минаха няколко минути. От пренагрятия двигател изригнаха пара и дим и се понесоха в нощния въздух. Все още в съзнание, с усилие на волята младата жена вдигна глава. Слепоочията ѝ болезнено пулсираха. Болеше я и лявото рамо, притиснато от волана. Докато се мъчеше да прецени положението, тя забеляза, че вратите на колата са се отворили от удара.

Двигателят продължаваше да пука и съска, сякаш предупреждаваше все още замаяната Алекса да се измъкне веднага от колата. Заплахата от пожар я накара да побърза, но не ѝ помогна да овладее треперещите си ръце, докато се бореше да се освободи от предпазния колан.

Най-сетне успя, подпря се на таблото и премести тялото си наляво. Отпусна се обратно на седалката, за да събере сили. Пое си дълбоко въздух и опита пак.

В мига, когато отпусна тежестта си върху десния крак, разбра, че ще има нужда от помощ. Коляното ѝ експлодира от болка, която прониза целия крак. Дори не опита да сдържи вика си.

Свлече се на седалката, затвори очи и задиша учестено. Почувства как главата ѝ се замайва. Решена да се измъкне на всяка цена от колата, дори да трябваше да пълзи, Алекса опита да задейства неподчиняващите ѝ се крайници.

Наложи си да събере сили, за да се плъзне навън, но нещо я спря, преди да успее да помръдне. Тя изстена от безсилие пред неочакваното препятствие.

Грейсън Ленъкс намръщено разглеждаше жената, просната наполовина извън разбитата спортна кола.

— Спокойно — прошепна той. Забеляза подутината на челото ѝ и кръвта, потекла по брадичката ѝ. — Сега сте в безопасност.

— Томи?

Грейсън се изправи и погледна към своя помощник, загрубял мъж към шейсетте, който преглеждаше смачканата предница на спортната кола.

— Уил, провери дали наоколо не се мотае друг турист. После вземи джипа и отиди да доведеш доктор Грифин. Аз ще я заведа вкъщи пеш. Ще се видим у дома. За останките от колата ѝ ще се погрижим по-късно.

— Готово, шефе. Няма да ми отнеме повече от двадесетина минути.

Грей коленичи до колата и внимателно плъзна ръце по тялото на Алекса, за да провери за счупени кости.

Не искаше да предизвика усложнения на нараняванията ѝ, докато я носеше към къщата на близо половин километър.

Той хвърли разсеян поглед към елегантната ѝ рокля, забеляза бледността на кожата ѝ и усети съблазнителното ухание на парфюма ѝ. Богаташка, сухо отбеляза мъжът.

Алекса трепна и отново простена, когато той прокара длани по краката ѝ. Болката възвърна съзнанието и уплахата.

Докато слушаше стенанията ѝ, Грей съзнателно се мъчеше да прогони спомените за друга катастрофа отпреди година, оказала се фатална. Виковете на племенника му: „Катастрофа! Катастрофа!“, втурнал се в кухнята заедно с кучето, бяха спрели дъха му и смразили кръвта във вените.

Свикнал да поема отговорност за всички около себе си, Грей се опита да потисне собствената си тревога, както и инстинктивното си нежелание да приближи към катастрофиралата кола и жертвите. Все още в плен на спомените, той тихо изруга.

Алекса реагира така, сякаш бе получила плесница. Мигновено опита да се отдръпне.

Притеснен и засрамен, Грей докосна ръката ѝ с надеждата да я успокои.

— Спокойно, миличка. Няма нищо страшно.

Гласът му достигна до нея като от дъното на далечен тунел.

— Студено.

Сълзи рукнаха от очите ѝ, докато се притискаше към него, търсейки топлинка.

Грей се наруга мислено, задето не бе разпознал симптомите на шока. Внимателно я измъкна от колата и усети как настръхва, преди да я притисне до гърдите си. Упрекна се, че не си е спомнил какви са последиците от катастрофата за тялото и разсъдъка на човека.

— Сега ще ви занеса у дома — рече той и я понесе. — Доктор Грифин ще ви прегледа и после ще ви откараме в болницата.

Алекса се поотпусна, промърмори нещо в знак на съгласие и обви ръце около врата му. Усети как топлината на тялото му се влива в нейното. Преживяната опасност остана като неясен спомен в калейдоскопа от образи и чувства.

Но не изчезна натрапчивата мисъл, че катастрофата би могла да има твърде различен, дори фатален край. Мисълта за близката смърт я накара да потръпне.

Въпреки падащия мрак, Грей крачеше уверено през пустото пасище. Алекса инстинктивно усещаше сигурността в спасителната му прегръдка.

Той продължаваше да ѝ говори, гласът му бе плътен, а в думите отекваше увереност. Алекса се притискаше към него и изведнъж мъжът усети болка от събудените непознати чувства в отговор на нейната уязвимост. Вече не помнеше откога не бе утешавал друго човешко същество. А толкова отдавна не се бе случвало жена да търси неговата подкрепа. Той ускори крачка, изведнъж притеснен от новата си роля на защитник.

— Коляното ми — прошепна тя, а дъхът ѝ погали врата му.

Грей спря и внимателно я премести в по-удобно положение, кожата му още пламтеше под въздействието на тихо прошепнатите думи.

— По-добре ли е така?

— Доста по-добре — измърмори тя.

Алекса предпазливо докосна брадичката си и лицето ѝ се сви в гримаса, като усети лепкавата кръв по пръстите си. Главата ѝ още бучеше, но вече ясно виждаше всичко.

— Мисля, че ще изтърпите още мъничко да ви нося така.

— По-добре е от пълзенето — измъчено се усмихна тя.

— Точно това се опитвахте да направите, когато ви намерих.

— Страхувах се от пожар — отвърна тя.

Той кимна и тръгна отново, а ботушите и мускулестото му тяло омокотяваха лекото разтърсване при всяка крачка през високата до коляно трева на ограденото пасище. Алекса затвори очи и се заслуша в дишането му. Облегнала глава на рамото му, тя усещаше аромата на сапун, крем за бръснене и кожени дрехи. Засмя се вътрешно и въздъхна.

Грей сведе очи към нея. Лекият ветрец весело си играеше с кичурите ѝ и ги разпиляваше по лицето му.

— Добре ли сте? — успя да промълви тихо той.

— Само съм уморена.

— Опитайте се да не заспите. Така на лекаря ще му е по-лесно да ви прегледа.

— Надявам се, че съм добре, като изключим коляното.

— Мисля, че няма счупено. Прилича повече на разтегнато сухожилие, но боли като счупено.

— Говорите като лекар.

— Фермер съм. Отглеждам коне.

— Разбирам.

— Не спирай да говориш, миличка.

— Алекса.

— Хубаво момиче с хубаво име.

— Жена — поправи го неволно тя.

Извивките на тялото ѝ му подсказваха, че е права. Но чия жена? — почуди се той, въпреки че семейното ѝ положение не би трябвало да го засяга.

— А вие как се казвате?

— Грейсън Ленъкс.

— Отива ви.

— Дар от родителите ми.

Тъгата пропълзя в душата ѝ и младата жена замълча. „Не трябваше да се омъжвам за него. Не трябваше да се омъжвам за него.“ Майчините думи отново изплуваха в съзнанието ѝ и очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя преглътна заседналата в гърлото ѝ буца и тихо въздъхна.

Грей усети промяната и я отдаде на напрежението от катастрофата. Забави крачка и спря пред портата.

— Пресегнете се и вдигнете резето вместо мен, за да не ударя коляното ви.

Тя изпълни молбата, но запази мълчание. Чакълът изхрущя под ботушите му. В далечината самотно изкряка кукумявка.

Алекса не проговори, докато мъжът я носеше по виещата се алея, очертана от лампите, хвърлящи мъждива светлина. Кръвта по корсажа на копринената ѝ сватбена рокля я накара отчаяно да изстене.

Грей рязко спря, уплашен, че може отново да ѝ е причинил болка. Сведе поглед и стисна зъби, за да не издаде изненадата си.

Огромната разлика между елегантните ѝ дрехи и неговите протъркани джинси и синя работна риза подчертаваше драматичния контраст между селото и града, между вдовеца и булката, между жената и мъжа.

ВТОРА ГЛАВА

Въздухът безшумно изсвистя през стиснатите му зъби, щом потисна изумлението си при вида на жената, притисната в прегръдката му. Грей не промълви и дума. Вместо това продължи пътя си към къщата, като крачката му стана измамно спокойна, докато се луташе из многобройните въпроси, напирани в главата му.

Сега не му беше времето. Но по-късно, обеща си той, по-късно ще получи отговорите. Не се и запита защо е нужно да узнае нещо повече за Алекса, освен факта, че тя наистина се нуждаеше от помощта му.

Не успя да прикрие необяснимото си любопитство и неволно попита:

- По нашия път не минават често булки.
- Убедена съм.
- А още по-малко сами.
- Аз съм сама.

Тя притисна пръсти към слепоочията си, единственият, според нея, възпитан начин да избегне разговора.

Мъжът замълча, усетил напрежението на младата жена. На верандата ги очакваше икономката, съпруга на помощника на Грей.

Щом Грей изкачи широките стъпала, възрастната жена отвори двойната дъбова врата на триетажната къща и се отдръпна. Докато Грей вървеше по дългия коридор, Алекса чу стъпките на жената, която ги следваше.

Алекса забеляза лъснатия до блясък дървен под, усети миризмата на восък, която изпълваше дома на Грейсън Ленъкс. Къщата бе във викториански стил, притежаваше елегантност и бе толкова различна от помпозното обзавеждане, характерно за хотелите в Санта Барбара.

Тя забеляза и стаите, отворени към коридора. Въпреки че впечатленията ѝ бяха мимолетни, от погледа ѝ не убягнаха лавиците с книги, които се издигаха от пода до тавана в добре подредената

библиотека, официалната трапезария, в която се виждаше дълга дъбова маса с няколко стола около нея, както и просторната всекидневна.

— Уил току-що се обади. Каза да ти предам, че доктор Грифин скоро ще бъде тук — след кратко колебание икономката продължи: — Майкъл вече вечеря. Сега е горе в стаята си.

— Благодаря ти, Мина.

С икономката по петите им, Грей отнесе Алекса в просторна стая в края на коридора на втория етаж. Възрастната жена ги изпревари, за да запали нощната лампа, която окъпа стаята в мека светлина.

Грей прекоси стаята и внимателно остави Алекса върху старинно месингово легло със зелена сатенена покривка.

— Мина, това е Алекса... — той млъкна в очакване да чуе фамилията ѝ. Поне на този въпрос щеше да получи отговор.

— Алекса Ривърз — отвърна тя, доловила не толкова ловката игра на домакина.

— Е, госпожице, да видим как ще ви настаним, преди да се е появил докторът.

— Наричайте ме Алекса, моля.

Мина одобрително се усмихна и заобиколи леглото. Спря до Алекса, преди да хвърли поглед към Грей. Погълнат от собствените си мисли, той най-после забеляза очакването по лицата на двете жени. Завъртя се на пети и напусна стаята. Рязката промяна в настроението му не убягна на Алекса, но тя нямаше сили да се опита да открие причината.

— Мисля, че ще трябва да съблечем роклята ви — рече Мина, а в тона ѝ прозвуча съчувствие.

Алекса кимна и се зае с малките, облечени в коприна, копчета на ръкавите. Болката в рамото ѝ затрудняваше всяко движение и тя остана доволна от сърчната помощ на икономката, която облекчи задачата ѝ.

След като разхлаби копчетата на ръкавите и гърба на тясната рокля, Мина ѝ помогна да се поизправи и да свали роклята и белите копринени чорапи. Опръсканата с кръв снежнобяла френска копринена дантела се свлече до стъпалата ѝ. Тя се отпусна на леглото, все още обута в дълго до глезена бельо.

Възрастната жена вдигна роклята.

— Ще трябва да се пооправи, но ще успее да изчисти кръвта.

Алекса усети тръпките, пробягали по гърба ѝ, и се сгуши да потърси топлина.

— Някои неща не е писано да станат.

Икономката кимна, но запази мълчание. Мърморейки си нещо, тя прекоси стаята, дръпна дългите до пода завеси и отвори двойната врата, която водеше към терасата, опасваща цялата къща. Душният летен въздух изпълни стаята с тежък аромат на див мед.

Алекса се намести удобно в леглото и с благодарност се отпусна върху възглавниците. Когато икономката се скри в банята, Алекса използва възможността да се огледа.

Стените, боядисани в бежово, контрастираха със зелената покривка на леглото и резедавите завеси. Два стола, разделени от елегантна овална масичка с мраморен плот, огромно бюро от тиково дърво с украсени месингови дръжки на чекмеджетата, колекция от пасторални картини в рамки по стените — всичко това придаваше на стаята атмосферата на отминали времена.

Мина се върна в мига, когато някъде долу из къщата хлопна врата.

— Трябва да са Уил и доктор Грифин.

— Благодаря за помощта.

— Няма нужда да ми благодарите, госпожице. Грейсън ви е предложил гостоприемството си и това ми стига. Не се безпокойте, доктор Грифин е добър специалист. Ако имате нужда от кърпи, в банята има чисти.

Погълната от собствените си мисли, Алекса кимна. Не преставаше да се пита дали детето, което видя преди катастрофата, живее в ранчото. Разтревожена за него, тя попита:

— Кой е Майкъл?

— Племенник на Грейсън. Син на сестра му.

— Тук ли живее?

— През лятото. Родителите на Грейсън решиха, че е време да го изпратят тук.

Алекса не разбра последната забележка на икономката. Разговорът на жените бе прекъснат от стъпки долу в коридора — резките крачки на Грейсън Ленъкс и по-тихия шум от меки подметки.

Мина извади пухкаво одеяло от старата ракла до леглото и го сложи до Алекса.

— Веднага щом докторът си тръгне, ще ви донеса пижама.

Грей и доктор Грифин се поколебаха на вратата. Алекса изпита облекчение, когато докторът влезе сам, стиснал в ръка кожената си чанта. Той прегледа младата жена, зададе ѝ няколко въпроса, докато докосваше нежно, но уверено натъртените места, а любопитството му, ако изобщо изпитваше такова, бе умело прикрито.

След като я зави с одеялото, той я потупа по рамото и извика:

— Вече можеш да влезеш, Грей. Няма нужда да кръстосваш коридора като очакващ баща.

Алекса, развеселена от отношението на доктора към нейния домакин, се заслуша в разговора между двамата за състоянието ѝ. Обсъждаха здравето ѝ и нея самата, сякаш тя не бе в стаята.

— Пазете десния крак. Изкълчила го е и има разкъсвания на сухожилията. Ще мине доста време, докато започне да стъпва. Междувременно пациентката ще трябва да почива с вкусните ястия на Мина и с обезболяващите хапчета за коляното. А що се отнася до тази вечер, не бих искал да остава сама.

— Има ли сътресение на мозъка? — попита Грей. Алекса усети в гласа му напрежение, което бе доловила и преди.

Докато слушаше съветите на доктора, тя изучаваше лицето на домакиня. Защо бе така загрижен за нея? Не можеше да си обясни интереса му. Както не можеше да разбере защо сърцето ѝ трепва, когато го погледне.

— Леко сътресение, няма причини за безпокойство, но по-добре да вземем мерки предварително. Не я изпускай от очи и я събуждай на всеки няколко часа, проверявай зениците ѝ и пазете крака. Не е необходимо да бъде откарана в болница. Превръзката, която направих, няма да позволи да остане белег.

— Доктор Грифин?

И двамата мъже изглеждаха изненадани от намесата ѝ.

— Да?

— Кога ще мога да пътувам?

— След няколко седмици. Ако се качите на колата, преди да сте се възстановили напълно, ще се наложи ортопедична хирургия. Вие решавайте, млада госпожице — дрезгаво предупреди той. — Освен това, ако колата, която видях усукана в дъба на Грей, е ваша, така или иначе няма да можете да шофирате известно време.

И Грей, и доктор Грифин съзряха тревогата в очите ѝ. Грей пристъпи към младата жена, сякаш тласнат от инстинкт, а не от желание. Докторът продължи да говори — този път на пациентката, въпреки че погледът му проследи покровителствения жест на Грей. Очевидно доволен от видяното, той се усмихна.

— Тук сте в добри ръце, госпожице. Познавам Грей от дете и съм приятел на родителите му. Ако се тревожите за вашето семейство, бих могъл да ги предупредя и...

— Не, няма на кого да се обадите — побърза да го увери тя.

Усилието да следи с поглед и двамата мъже, които стояха от двете страни на леглото, увеличи тежестта в главата ѝ.

— Ако има проблеми, обади се по телефона или прати Уил да ме доведе — напомни Грифин.

— Естествено — Грей му хвърли поглед, в който личеше раздражение, че го предупреждават за нещо очевидно, което така или иначе ще направи в случай на опасност.

Алекса също забеляза изражението му. Но го изтълкува с раздражението на Грей Ленъкс от присъствието на неочакваната гостенка. Колкото и да не искаше да си признае, щеше да се наложи да се свърже с баща си на другата сутрин. Не желаше да се натрапва на непознат, още повече, когато не се чувстваше добре дошла в дома му.

Алекса почти скочи от леглото, когато усети ръката му върху рамото си. Широко отворените ѝ очи се впиха в Грей.

Усетил напрежението ѝ, мъжът се намръщи.

— Успокойте се. Ще се върна след минути. Опитайте да си починете.

— Така или иначе нямам голям избор — отвърна тя, смутена от несъответствието между строгия му поглед и любезните думи.

Доктор Грифин ѝ пожела спокойна нощ и каза, че след ден-два ще настане отново. Грей го съпроводи навън от стаята.

Алекса отново се отпусна върху възглавниците, уморено притвори очи и се замисли какво би могла да предприеме. Пътуването към езерото Тахо вече отпадна като възможност, както всъщност и всяко друго пътуване.

Веднага отхвърли идеята да се обади на Том, пък и се надяваше, че той вече е използвал самолетния си билет и е отлетял за Карибските

острови. Бе сигурна, че след разправиите с баща ѝ той се нуждаеше от дълга почивка.

Разстроена, Алекса се отказа да размишлява и отвори очи. Съзря в стаята момченце на около седем-осем години. Стоеше до леглото със загрижено свъсени вежди и стиснати ръце. Тя го разпозна по светлата коса, блеснала предупредително на пътя.

Няколко минути двамата се гледаха втренчено. Алекса бе обзета от противоречиви чувства. Състраданието взе връх.

Усетила, че детето няма да проговори първо, тя реши да строши леда помежду им. А и не беше приятно да я разглеждат като бръмбар в буркан.

— Здравей.

— Не ми се сърдиш, нали? Кракът ти счупен ли е? Скоро ли ще оздравееш?

Развълнувана от светкавичните му въпроси, Алекса се пресегна и го взе в прегръдките си. Безмълвно го принуди да седне на леглото.

Нито Алекса, нито момченцето бяха забелязали Грей, застанал до притворената врата на гостната. Той се бе качил безшумно на втория етаж, сигурен, че Алекса вече е заспала.

— Ти си Майкъл, нали? — попита тя.

Момчето закима енергично. Леглото леко се разклати и Алекса премести наранения си крак.

— Знаех, че ще ми се сърдиш — прошепна то, притеснено от гримасата ѝ.

— Не, Майкъл, не ти се сърдя — увери го тя. — Кракът ми не е счупен и след няколко седмици ще се оправи. Само си нараних коляното и ужасно ме боли глава.

— Имаш голяма цицина на челото. И аз съм имал такава веднъж — детето се огледа притеснено и вдигна очи към нея. — Видях кръвта по брадичката ти. Мислех си, че ще умреш и аз ще съм виновен. С Кракърс не искахме да разбиеш колата си. Честно, не искахме.

— Вярвам ти.

Изправен в коридора, Грей опитваше да събере мислите си и да анализира чувствата, които бушуваха в душата му. Стиснал юмруци, той се насили да слуша. Разбра, че Майкъл поемаше цялата отговорност за катастрофата и това му нанесе болезнен удар.

Не му ли стигаше да живее със собствените си кошмари? Защо родителите му бяха настояли Майкъл да прекара лятото в ранчото? Разбира се, отговорът му бе известен, но точно сега не му се мислеше за причините. По дяволите, не искаше и да си спомня последните четири години от живота си.

Не желаше около него да има човек, който да му напомня за многобройните трагедии и страдания, които бе понесъл през тези години. Дори Майкъл, на когото бе кръстник, му напомняше за отговорността, която носеше за собствените си родители, които сега бяха законни настойници на момчето. Той обичаше единственото дете на сестра си, но племенникът постоянно и болезнено му напомняше за нейната смърт.

— Кракърс преследваше заек — обясняваше Майкъл. — Втурна се като стрела.

— И ти излетя след него?

Момчето не отговори, а Алекса забеляза, че напрегнато изучаваше върховете на маратонките си. Поведението му ѝ напомни за децата в „Ривърз Хаус“. Тъглчетата на устните ѝ трепнаха в усмивка.

— Мама и татко умряха при катастрофа — внезапно рече детето. — Връхлетя ни пиян шофьор. И аз пострадах. Беше същински ужас.

Грей рязко отмести глава, сякаш избягваше юмручния удар на нападател. Но остана до вратата и продължи мълчаливото си наблюдение.

Алекса, все още под влиянието на силните емоции от деня, усети в съзнанието си проблясък от болката, когато почина нейната майка, както и самотата, която бе преживяла. Сърцето ѝ преля от състрадание към Майкъл.

— Катастрофите са нещо ужасно — промълви тя. — Трудно е да си смел, когато чувстваш как животът ти се обръща наопаки.

— О, и ти ли си преживяла подобно нещо?

— Да, Майкъл, в известен смисъл — съгласи се тя. Клепачите ѝ натежаха и тя затвори очи.

— Добре ли си?

— Сега говориш като вуйчо си.

— Наистина ли?

Алекса отвори очи. Майкъл изглеждаше необичайно доволен от наблюдението, на което бе подложен. Почит пред героя, заключи тя.

— Трябва да тръгвам. Мислят, че съм в стаята си и уча. Трябва да чета малко и през лятото.

— Може би и двамата ще трябва да направим това, което се предполага, че вършим в момента — засмя се тя.

— Може ли пак да дойда да те видя?

— Какво ще кажеш за утре сутринта?

— И наистина ли не ми се сърдиш? — попита детето отново, докато ставаше от леглото.

— Наистина. Само ми обещавай да внимаваш следващия път, когато играете с Кракърс.

— Обещавам — проехтя гласът му, докато се измъкваше през двойната врата към терасата.

Алекса тихо въздъхна и подпъхна одеялото под раменете си. Харесваше Майкъл, въпреки че ѝ напомняше за някои от самотните деца от „Ривърз Хаус“ и това събуждаше у нея смътна тревога.

Грей светкавично взе решение по отношение на Алекса и своя племенник, преди да си бе поел дълбоко дъх. Отпусна юмруци, за да почука на вратата на гостната и тихо изруга треперещите си ръце.

Без да чака покана, той отвори, прекоси стаята, спря до леглото и се наведе.

— Обвийте ръце около врата ми и ще ви помогна да се изправите. Мина ви носи вечерята.

Слисана от внезапната му поява, но твърде гладна, за да откаже храната, Алекса се подчини. Забеляза суровото му изражение и щеше да се извини за неудобството, което причинява, но не промълви и дума. Ядоса се, че я третират като съучастник в престъпление, преди да са известни всички факти. И все пак мълчаливо прие помощта му.

Грей съзнателно се бореше срещу желанието да откликне на подканящото ухание на парфюма ѝ, на уязвимостта в големите ѝ очи и превръзката на брадичката ѝ. И може би щеше да успее, ако одеялото, което я покриваше, не се бе изплъзнало.

Пръстите му конвулсивно се свиха, когато видя драскотината, спускаща се от рамото надолу по лявата ѝ ръка. Жесток нюанс на пурпурночервено, обезобразяващ иначе безупречната ѝ кожа с прасковен тен.

Неподчиняващ се на волята, погледът му се плъзна по тялото ѝ. Нежната плът на Алекса и неравномерното повдигане на гърдите ѝ под

копринения корсаж подразниха сетивата му и напрегнаха твърдите мускули на силното му тяло.

С огромно усилие тъмният му пронизващ поглед се върна на лицето ѝ. Смаяното ѝ изражение и пропълзялата по бузите ѝ руменина го върнаха към действителността.

Племенникът му се нуждаеше от тази жена. Тя бе първият човек, който го приласка след смъртта на майка му. Може би ще му помогне, помисли си Грей.

Въздухът се изпълни с напрежение. Дъхът на Алекса секна. Тя впи поглед в Грей, нервите ѝ се опънаха като струни. Не можеше да откъсне очи от изсеченото му като с длето лице. Не можеше и да устои на мускусното ухание на неговата кожа.

Тя чувстваше как при други обстоятелства той щеше да я покори, без да ѝ нанесе физическа болка. Силата му бе далеч по-голяма, далеч по-заплашителна и събуждаше у Алекса искри, които тя дори не осъзнаваше, че могат да избухнат в пламък.

Изведнъж Грей се усмихна, а на тъмния тен на лицето му рязко се откроиха равни бели зъби. Алекса се почувства като литнала върху бърза комета.

— Поемете въздух — предложи той. — Задушаването не е приятна гледка.

Тя примига, последва съвета му и се вбеси на глупостта си. Изненадана и все още без дъх, Алекса въпросително вдигна глава.

Грей се дръпна и отстъпи от леглото. Младата жена приличаше на малка лисичка, усетила опасността, но неспособна да сдържи любопитството си. Той си наложи да прекоси стаята и да застане до високото тиково писалище. Измина цяла минута, преди да се довери на гласа си:

— Отпусни се, Алекса. Няма да ти причиня болка.

Думите я изненадаха, но още повече я учуди обръщението. Бе изрекъл името ѝ, а досега бе използвал „миличка“.

— Какво ще правиш?

— Ще видим.

— Какво точно ще видим? — попита тя, изгубила представа за разговора, за цялата планета.

— Как ще се справя с престоя ти в ранчото „Ленъкс“.

— Няма с какво да се справяш.

— Не съм съгласен, а тъй като си в моя дом, надявам се последната дума да бъде моя.

Алекса притисна челото си с пръсти и въздъхна.

— Виж, ще се приготвя да тръгна утре сутринта. И двамата се досещаме, че не е важно къде ще се възстановя, стига да спазвам съветите на лекаря за коляното си. Заминаването ми ще реши всички проблеми, които успях да създам през последните няколко часа. Ако ме уведомиш за щетите по поправянето на оградата, ще се радвам да поема разходите.

Грей поклати глава, изостави безцелното си разхождане из стаята и спря в долния край на леглото. Разкрачената му стойка и изражението му бяха заплашителни. Той бе решил да прикове вниманието на Алекса и възнамеряваше да се възползва от всяка възможност да го постигне.

— Всичко вече е решено. Колата ти е закарана до гаража в Джаксън, багажът ти е в антрето, а ти оставаш в ранчото, докато бъдеш в състояние сама да се погрижиш за себе си.

— Почакай — извика тя, изплашена от твърде покровителственото отношение.

— Какво да чакам? — попита Грей. — Да чакам да заспиш, понеже си толкова уморена, че едва държиш очите си отворени? Или да чакам да приемеш факта, че не можеш да се движиш по собствена воля и се нуждаеш от място за почивка? Или ще трябва да те чакам да губиш време в търсене на разрешение на проблем, който аз вече съм решил?

Тя го изгледа гневно, като се бореше едновременно с умората и с яростта, че я манипулират така умело. Копие на баща ми, помисли си с отвращение. Гневът възвърна силите ѝ:

— Господин Ленъкс, способна съм да се грижа за себе си и сама.

— Както тази вечер на пътя? — предизвика я той.

Грей мислено извини въпроса си, като претегли приемливо агресивното си поведение с отчаянието, което чувстваше по отношение на Майкъл. Тя трябваше да остане. Това бе първата мисъл, която имаше значение за него, откакто преди три седмици племенникът му пристигна в ранчото.

— Катастрофата стана случайно. Не овладях колата. Случва се.

— Така ли? — той вътрешно се възхити на отговора ѝ и усети, че инстинктът ѝ към покровителство ще бъде в полза на Майкъл.

— Точно така! — обиди се тя и чу ехото от собствените си думи остро да отеква в главата ѝ.

— Това означава ли, че нямаш нужда от помощта ми?

— Вие вече достатъчно ми помогнахте — Алекса видя лекото потрепване на мускулите му под ризата. Тя затвори за миг очи и опита да бъде по-дипломатична: — Много съм благодарна за всичко, което правите за мен, господин Ленъкс, но не съм подчинена на вас и семейството ви.

Грей приближи към нея като каубой, който сякаш изплуваше от залеза, а не яздеше срещу него. Извиси се над нея в горния край на леглото. Тя не помръдна, присвила напрегнато очи.

— Наричай ме Грей. Не е необходимо да ми благодариш. Това, което наистина ме засяга, е финансовата стабилност на ранчото ми и вероятността да решиш да ме дадеш под съд за щети, а някой известен адвокат от Санта Барбара да изфантазира нещо в твой интерес.

Тя го гледаше замаяно. Той или беше проверил регистрацията на колата ѝ, или бе открил документите ѝ за самоличност в чантата. Не можа да прецени кое от двете е направил, но чувството ѝ за справедливост я накара да признае, че бе малко вероятно да е ровил в чантата ѝ.

Грей съдържа яростта си при реакцията ѝ на думите му.

— Това, което ме интересува, е осемгодишното хлапе, което ти успя да изплашиш, разрушената от теб ограда и щетите по пасището ми за бременни кобили, да не говорим за раните ти — тонът му се смекчи: — Чувствам се отговорен за теб, Алекса Ривърз и ще се наложи да свикнеш с мисълта, че ще останеш, докато не се убедя, че си добре.

Тя понечи да възрази, но Мина се появи на вратата с подноса с вечерята. Алекса безсилно стисна устни. Икономката спря до леглото с любезно изражение, макар Алекса да бе сигурна, че възрастната жена е чула спора.

— Донесох ти пилешка супа, свежи праскови и билков чай. Докторът каза да се храниш по-леко до утре сутринта, но обещавам да ти приготвя истинска селска закуска, щом се събудиш. Готова ли си да хапнеш?

Алекса не искаше да разочарова икономката, а и чувстваше силен глад. Искаше да си отдъхне и от Грей Ленъкс, имаше нужда и от няколко минути размисъл, за да реши как да се справи с упорития си домакин.

Тя пооправи одеялото и пое подноса.

— Изглежда чудесно, Мина.

Възрастната жена засия, после изгледа строго Грей и излезе. Алекса не забеляза мълчаливата размяна на погледи помежду им.

— Изяж вечерята, а после ще си довършим разговора.

Докато говореше, той седна в стола до вратата към терасата и изпъна крака. Отпуснатата му стойка не скриваше напрежението в тялото и мислите му.

Алекса пренебрегна присъствието му, лапна парче праскова и задъвка бавно и внимателно. Грей се подсмихна на опита ѝ да се държи така, сякаш него го няма. Харесваше му характера ѝ. Харесваше му и тя самата, въпреки че не знаеше почти нищо за нея.

Тя се хранеше бавно. Цял ден не бе слагала нищо в уста. Не ѝ се нравеше властното държание на домакина и присъствието му в стаята, но не можеше да промени нито него, нито отношението му.

Изминаха десет минути в мълчание. Най-сетне Алекса сгъна салфетката и я сложи до празната купичка.

— Ако ме извините, господин Ленъкс, трябва да поспя. Утре сутринта ще подготвя всичко необходимо, за да тръгна по обяд. Ще платя за неудобствата, които причиних, и както казах по-рано, за щетите, които нанесох на пасището ви. Изгответе документ, който ви освобождава от отговорност за инцидента, и аз ще го подпиша. Със свидетели, разбира се — тя се усмихна, почувствала, че поема нещата в свои ръце. — И така ще приключим проблема, господин Ленъкс. Сигурно разбирате, че няма какво повече да обсъждаме. Отново благодаря за помощта ви.

Алекса плъзна подноса на нощното шкафче, настани се върху възглавниците, уви се в одеялото и затвори очи. Но когато го чу да се смее, стисна юмруци и яростно изруга наум.

— Поспи, Алекса. Ще бъда при теб, в случай че се нуждаеш от нещо през нощта.

При това съвсем не успокояващо изявление Алекса опита да се съсредоточи и отпусне. Не се и надяваше да си почине, но почти

мигновено заспа.

Верен на думата си, Грей остана при нея цялата нощ.

Той остави нощната лампа да свети, за да не се стресне Алекса, ако се събуди. Проверяваше я на всеки два часа и бе изненадан колко доверчиво приема тя нуждата му да бди над съня ѝ.

Младата жена непрестанно отмяташе одеялото, а Грей я завиваше отново.

Домакинът често се приближаваше до леглото, изучавайки деликатната извивка на веждите ѝ, а когато я тормозеха сънища, я вземаше в прегръдките си, като си казваше, че само се опитва да ѝ помогне.

Щом умората го надвиеше, задрямваше за кратко в креслото. Неудобството, което тесният стол причиняваше на дългите му крака, неизменно го събуждаше и го принуждаваше да се изправя, да протяга схванатото си тяло и да се разхожда по терасата.

Привлечен от леките ухания и познатите звуци на нощта, откри, че няма нищо против ролята си на пазач. Това му даваше възможност да планира очаквания следващ сблъсък с Алекса, но само когато не го терзаеше представата за стройното ѝ тяло, разголено предизвикателно в леглото му, в другия край на коридора, в неговия апартамент.

Интелигентността и упоритостта, които бе прочел в сиво-сините ѝ очи, огромни и замрежени от невероятно тъмни мигли, придаващи белота на кожата и блясък на косите ѝ, го убеждаваха, че тя е достоен противник.

Грей напусна поста си точно преди зазоряване. Докато сваляше дрехите си и влизаше под душа, той вече бе убеден, че решението му да я помоли да остане в ранчото е най-правилното. Тогава си припомни, че все още нищо конкретно не е поискал от Алекса.

Съвестта го гризеше. Той реши да ѝ разкрие плана си веднага щом му се удаде възможност. После да я покани да остане, докато коляното ѝ оздравее. Няколко седмици, а може и по-дълго. Дотогава ще успее да анализира чувствата си по отношение на своя племенник. Момчето заслужаваше нещо повече от емоционален инвалид за вуйчо.

След като се избърсна, облече и obu ботушите си, Грей се върна в гостната. Докато влизаше, той изведнъж се ядоса и така гневно изруга, че Алекса замръзна.

ТРЕТА ГЛАВА

С бързо движение, учудващо за такъв едър човек, Грей вдигна Алекса, за да запази наранения ѝ крак и тя се озова в обятията му, преди да се опомни от шока, и дори не помисли да освободи треперещото си тяло и да се отпусне на леглото.

Той я притискаше до гърдите си, като внимаваше да не блъсне удареното ѝ коляно.

— Чу какво ти каза доктор Грифин, така че престани да се държиш като безмозъчно същество.

Тя настръхна.

— Не ме дразнете, господин Ленъкс, и ме пуснете веднага.

— Пак си помисли, миличка. Ако имаш нужда от помощ, просто я поискай. Иначе ще сложа пазач. Ако не спазваш съветите на лекаря, ще се озовеш под ножа на хирурга.

Тя знаеше, че е прав, но упорито отказваше да се подчини. Този мъж ѝ опъваше нервите, а неудобството, което изпитваше в момента, я раздразни още повече.

— Нямам нужда от твоята помощ.

Въпреки упоритостта ѝ, а може би и точно заради нея, той усети изненадващо желание да я покровителства. Това силно чувство не му се понрави.

— Погледни ме, Алекса.

Тя усети нежността в гласа му, но реши, че е уловка. Той беше спокоен, властен и непредвидим, твърде много приличаше на баща ѝ. И беше безкрайно хитър.

— Алекса?

Тя неохотно вдигна очи.

— Какво има?

— Само се опитвам да ти помогна.

— Не ти вярвам — рече тя и прехапа устни, притеснена от откровеността си. В счупената кола ли бяха останали добрите ѝ обноски?

— Не мога и да си представя друго — усмихна се той. — И вината е изцяло моя. Съжалявам.

Тя се смути, обезоръжена от поведението му. Разсеяна от близостта му, го изучаваше откровено, с прямота, която в представите ѝ би трябвало да граничи с грубост.

Грей не трепна под критичния ѝ поглед. Само се взираше настойчиво в нея. Ако това беше нейният начин да прецени заслужава ли доверие, той щеше да я остави да действа както желае.

Погледът ѝ пробяга по лицето му. Упорита брадичка, високи скули, нос, претърпял сблъсък с чужди юмруци, големи тъмнокафяви очи с гъсти мигли и строги тъмни вежди като на опитен изследовател.

Но това, което привлече и задържа вниманието ѝ, бе късо подстриганата му тъмна коса. Беше все още влажна от душа и тя забеляза следите от гребен. Гледката възбуди любопитството ѝ, изпита непреодолимо желание да я докосне и неволно въздъхна.

Той рязко пое въздух.

— Не ме гледай така. Караш ме да желая неща, които не трябва да искам и не мога да имам.

Тя се изчерви от прямотата му и сведе поглед към дланите си.

— Трябва да отида в банята.

Грей примига, изненадан от припрените ѝ думи.

— Затова ли стана сама?

Какъв въпрос! Тя кимна.

— Следващия път просто кажи — нареди той. — Нуждите на тялото са естествените неща от живота. Не ме притесняват и не трябва да притесняват и теб.

— Не ме поучавай — процеди тя, неспособна да прикрие презрението си. Единственото, което искаше, бе да се потопи задълго във ваната и да бъде сама, без сексапилният фермер да определя всяко нейно движение.

Искаше също да напусне ранчото на Ленъкс. Твърде много въпроси търсеха решение, преди да може да се върне в Санта Барбара. Оставането тук не можеше да ѝ осигури спокойствието, необходимо, за да премисли отношенията с баща си и да открие най-правилния начин да се справи с бъдещето.

— Не помисли ли, че ще се върна? — тихо попита той, докато я носеше към банята. Тя не отвърна. — Алекса, няма да те оставя,

докато не ми отговориш.

Тя вдигна към него очи, изпълнени с негодувание.

— Събудих се, когато те чух да излизаш. Не знаех какво да мисля.

Той изумено поклати глава и внимателно наведе младата жена, за да може тя да отпусне тежестта си върху левия крак и да използва кранчето на душа за опора.

— Извикай ме, когато си готова, за да те отнеса в леглото.

Тя кимна, без да вдига поглед. Едва когато чу хлопването на вратата, пусна водата да тече силно във ваната, докато ползваше тоалетната, а после се почувства глупаво, задето бе прибягнала до тази хитрина.

След пет минути Грей я намери така, както я бе оставил. Подаде ѝ един от своите халати, помогна ѝ да го облече и я отнесе обратно в спалнята. Нормалното му държание леко разсея нейната стеснителност.

Грей разтвори широко балконската врата, за да може Алекса да вижда околността и излезе на терасата. Слънцето току-що бе започнало обиколката си, и въпреки ранния час, ярко блестеше.

— Мина ще дойде след миг. Междувременно ще кача багажа ти. Можеш да се изкъпеш и облечеш някои от твоите дрехи. Ако добре си спомням, за една жена това е важно, нали? Но не си и помисляй да влизаш във ваната, преди да е дошла Мина да ти помогне.

Алекса зяпна от изумление, неспособна да реагира.

— Ще престанеш ли да командваш? Не съм от наемните ти работници. Опитай се да запомниш това, както и всичко, което ти казах снощи. Само минавам отгук.

Той продължи, сякаш нищо не бе казала.

— Ще закусиш, после можеш да поспиш отново. Нужна ти е почивка. Докторът смята, че си доста слаба. Съгласен съм, но след няколко седмици с вкусните ястия на Мина ще изглеждаш прекрасно. Всъщност...

— Престани да ми казваш какво, къде и как да правя! — прекъсна го с крясък Алекса. — И не съм слаба. Просто са ми тънки костите.

— Успокой се, Алекса — подразни я той. — Твърде млада си, за да крещиш като опърничава жена.

— През следващия месец навършвам двайсет и четири, ако те интересува. И не крещя като опърничава жена, а като жена, отегчена до смърт от обяснения как да живее.

Лицето му се изопна.

— Може би понякога трябва да се заслушаш. Би ти спестило много неприятности в бъдеще, да не говорим и за положението сега — с наранено коляно вследствие на неумело шофиране.

С последните си думи Грей знаеше, че се заяжда. Фучащата малка котка щеше да го победи, ако ѝ предоставеше възможност.

— Слушайте внимателно, господин Ленъкс...

— Грей — спокойно вметна той.

— Няма да остана.

— Ще видим.

— Не ме насилвай, Грей — предупреди тя. — Когато човек иска да властва като диктатор, това е проява на слабоумие. Откакто се помня, живея с такъв човек, но вече съм сложила край на това. Така че или ме сложи на леглото и ме остави да помисля за себе си, или ме закарай до края на владението си и ме зарежи там. Каквото и да решиш, ще се справя, но престани да ме командваш като че ли съм безмозъчно същество само защото манипулирането на хората ласкае самолюбието ти и ти доставя удоволствие.

— По-добре ли е така? — кротко попита той, като я сложи на леглото и оправи одеялото.

— Не е било по-добре от месеци насам — смутено отвърна тя.

— Сигурно ти е коствало много нерви.

Тя прие неочакваното му съчувствие.

— Много. Животът ми. Но сега размишлявам върху това. И не бъди любезен, моля те. Съмнявам се дали заслужавам любезността и гостоприемството ти точно сега.

Грей седна на леглото, след като се убеди, че десният крак на Алекса е в добро положение и няма да бъде притиснат. Загледа я как напрегнато разтрива челото си.

— Мисля, че поизяснихме нещата, нали? — тя кимна. — Не искам да ставаш от леглото без мен, Уил или Мина. Избирай сама, но първо повикай за помощ. Иначе наистина ще сложа някой да те пази. Разбрахме ли се? — той видя как очите ѝ потъмняха от безпомощност и безсилие, щом тя вдигна поглед и яростно се взря в него. — Ако

трябва, ще те пазя по двайсет и четири часа на ден — предупреди мъжът.

Тя вече бе решила да не се излага на риска да се нарани отново, но все още настръхваше от тона му.

— Разбрахме се, но само ако престанеш да връхлиташ върху мен като булдозер. Твърде много ми напомняш за... За един човек, когото познавам.

Със съзнанието, че вече може да си позволи да бъде по-снизходителен, Грей прие условието. Почти.

— Добре. Но само ако спазваш съветите на лекаря — поне бе спряла да говори за тръгване по обед.

— Сериозно заявих, че няма да остана.

Грей въздъхна.

— Направи компромис. Остани няколко дни и тогава прецени как се чувстваш.

— Но защо?

Той забеляза нейното смущение и несигурност и хвана ръката ѝ.

— Просто ме изтърпи, Алекса. След няколко дни ще си по-силна физически, ще разберем от какви поправки се нуждае колата ти и ще знам, че съм ти помогнал, колкото мога.

Грей не добави, че се нуждае от помощта ѝ за своя племенник. Реши, че засега е твърде рано.

— Нека помисля — предложи тя неловко.

Той бе принуден да се съгласи, въпреки почти непреодолимото желание да я принуди да приеме помощта му.

— Мога да остана засега.

Начинът, по който го погледна, му подсказа, че е успял.

Грей се надигна, но преди да стане, се обърна, пресегна се и докосна бузата на Алекса. Очите ѝ се разшириха от изумление.

— Омъжена ли си? — попита той, гласът му трепереше от неочаквано напрежение.

— Не — прошепна тя, зашеметена от резкия обрат на разговора. — Не можах да остана на сватбата.

Той като че ли промърмори: „Да благодарим на Бога за малките подаръци“, но твърде объркана от въпроса му, тя не бе сигурна дали е чула добре.

— Не мисля...

— Тогава не мисли, а почивай. Засега се нуждаеш само от спокойствие.

Грей все още не бе дръпнал ръка от лицето ѝ. Вместо да постъпи благоразумно и да избяга от изкушението, той затвори очи, притисна длан до бузата ѝ и зарови пръсти в косите ѝ. Пое дълбоко дъх и долови жасминовото ухание на кожата ѝ.

Алекса не помръдна, въпреки че в нея се надигна желание да притисне лице в топлата длан на Грей. Мъчеше се да не забравя, че той е непознат — властен, арогантен и нетърпим непознат, решил, че може да я подчини на волята си.

— Господин Ленъкс?

— Грей — припомни ѝ той, отвори очи и се вгледа в лицето ѝ.

— Грей — повтори тя, сякаш хипнотизирана от погледа му. — Не трябваше...

— Недей, Алекса — поклати глава той.

— Но...

— Моля те.

Тя кимна, като смътно съзнаваше, че се е предала. Съвсем лесно щеше да стане жертва на дълбокия му, тъмен поглед — поглед, който едновременно предизвикваше и съблазняваше.

Тя инстинктивно усети, че Грейсън Ленъкс е див и опасен. Той излъчваше ненатрапващата се и все пак напълно естествена мъжка сила, която малцина притежаваха. Разумът ѝ подсказваше да бяга. Алекса потръпна под изгарящия му поглед.

Ако всичко това се бе случило в друг момент, на друго място, и ако той бе друг човек, тя съзнаваше, че би се отдала на неочакваните чувства, бушуващи в душата ѝ. Но не тук и не сега. Животът ѝ бе достатъчно объркан, за да го усложнява повече.

Грей прокара палец по пълната ѝ долна устна и пожела да я целуне, а въображението му рисуваше мъчителни, чувствени картини. Алекса Ривърз го караше да желае неща, на които нямаше право.

Той рязко отдръпна ръка от лицето ѝ, стана, завъртя се на пети и излезе, оставяйки треперещата Алекса на спомена за необикновената му сила и смайващата нежност.

Първите си дни в ранчото Алекса прекара в сън и с грижите на Мина, когато племенникът на Грей не я посещаваше. Тя изостави мисълта за бързо заминаване още със събуждането на другия ден. Все още схваната и в рани от инцидента, с коляно, сякаш прободено от горещ ръжен, тя нямаше сили да пътува обратно до Санта Барбара. Ала опита да се свърже с Том. Секретарката му я осведоми, че той е на почивка и ще се върне след три седмици.

Алекса нямаше представа кога я посещава нейният домакин, защото той се ограничаваше с въпроси към икономката и безшумно влизаше в стаята само щом бе убеден, че гостенката е заспала.

Малкият Майкъл я посещаваше за кратко, но често, обикновено когато пристигаше подносът с храната ѝ. Той бе приятно малко момченце, което винаги имаше какво да разкаже.

Алекса насърчаваше осемгодишното дете да говори, но не съзнаваше, че по този начин се превръща в отдушник, какъвто то не бе имало от смъртта на родителите си през миналото лято. Алекса усещаше странна близост между себе си и Майкъл и долавяше нуждата му да споделя спомените си. Тя бе лишена от тази утеха след смъртта на своята майка.

Мина изглеждаше решена да промени първоначалното впечатление на лекаря, че пациентката е твърде слаба за ръста си. Алекса бе доволна от разнообразието и количеството на предлаганата ѝ храна, но обезболяващите хапчета, които вземаше за коляното, намаляваха апетита ѝ. Възрастната жена ѝ помагаше при къпането и преобличането.

Все още притеснена от чувствата, които Грей събуждаше у нея, Алекса използваше самотните часове за почивка, но и за размишления върху бъдещето. Отдаваше отсъствието на Грей на работата около ранчото, а и думите на Мина подсказваха, че дните му обикновено започват на зазоряване и често свършват чак към полунощ.

Два дни и четири часа след пристигането на Алекса в ранчото Грей напусна кабинета си и се върна в къщата. Лек дъждец мокреше лицето му, а светкавиците от лятната буря в планината тихо просветваха по черното кадифе на нощното небе, докато мъжът вървеше по пътеката към вратата на кухнята.

Беше много уморен, защото страстта към младата жена не му даваше покой и го караше да работи без почивка през тези два дни.

Пристъпвайки тихо из смълчаната къща, той спря при барчето в библиотеката и си наля бренди, преди да се изкачи по стълбите към втория етаж. Спря в антрето пред своя апартамент, когато чу вика на Алекса.

Изплашена от кошмарите, Алекса бе посегнала към нощната лампа. Но неочаквано се сблъска с топла плът и отскочи назад върху възглавниците, смутена и уплашена, сякаш още се мятеше между съня и събуждането.

Грей светна лампата и неволно посегна към младата жена. Тя се отпусна в прегръдките му. Мъжът нежно я притисна към себе си, усети треперещото ѝ тяло и ужаса, който все още я сковаваше.

Силно, разтърсващо желание прониза тялото му, докато я утешаваше, а ръцете му се плъзгаха по гърба ѝ.

Той копнееше да я докосва така, както мъжът копнее да докосва жената, която, макар и неволно, е проникнала в душата му и го е накарала да почувства пламтящата сила на потисканото желание.

Но разумът и нейната уязвимост го спираха.

Копнееше да усети опияняващото удоволствие от голото ѝ тяло, преплетено с неговото. Жадуваше да притисне лице към кожата ѝ, да вдъхне упоителното ухание на див жасмин и пролетен вятър, ухание, което щеше да го съпътства в безкрайността.

Копнееше да усети как лудо препуска сърцето ѝ заради него. Копнееше да проникне под коприната, която покриваше тялото ѝ, да почувства кожата ѝ, нежна като розов цвят, кожа, която във вихъра на страстта се превръща в коприна.

Разумът и доверието ѝ го предпазваха от опасните фантазии.

Ала виждаше ръцете си да гаят голото ѝ тяло, да покриват гърдите ѝ, да се плъзват по тънката ѝ талия и нежните ѝ бедра, които дори в този момент невинно го привличаха. Когато в съзнанието му изплува представата за дългите ѝ стройни крака, увити около тялото му, той глухо простена.

Разумът отново го върна към действителността. Мъжът инстинктивно разбираше какви щяха да бъдат последствията и за двама им, ако излъже доверието ѝ и направи компромис със своята почтеност.

Алекса почувства напрежението, сковало тялото на Грей. Вдигна глава от рамото му и изпитателно го изгледа. В очите ѝ се четеше

безпокойство, а веждите ѝ се вдигнаха в недоумение.

Грей се овладя. Той беше на трийсет и четири години, достатъчно зрял, за да не се поддаде на желанията на тялото си. Никога в живота си не се бе възползвал от уязвимостта или страданието на другите. А тази жена с огромни очи, златиста като пламък коса и уплашено лице бе не само уязвима, тя имаше доверие в него.

Той се отдръпна, взе чашата с бренди, която бе оставил на нощното шкафче и се изправи. Приблужи към отворената врата на терасата, усети как сърцето му успокоява ритъма си и сетивата му постепенно се отпускат.

— Кошмар ли сънува? — попита с гръб към нея.

— Да, но нищо не помня.

— Още ли те боли главата?

— Не.

Алекса забеляза умората му, когато той леко разтри врата си. Почувства се почти като воайор, докато наблюдаваше играта на мускулите по гърба му и движението на широките му рамене под перленосивата памучна риза.

Той излъчваше сила, която едновременно възбуждаше любопитството ѝ и я безпокоеше. Бе очарована от този мъж, но мъничко се страхуваше от него, въпреки смътното си усещане, че търси тревогата там, където тя не съществува.

— Сигурно е късно — каза Алекса.

Пръстите му замръзнаха върху стегнатите мускули на врата му, но той не се обърна.

— Почти полунощ.

— Още ли не беше легнал, или аз те събудих?

— Точно се качвах по стълбите, когато те чух.

— Съжалявам за безпокойството.

Той се обърна към нея. Сенките в стаята изостряха чертите му и подчертаваха умората.

— Притесняваш ме от момента, в който те видях, Алекса. И не очаквам това да се промени.

— Винаги ли си така откровен? — сепна се тя.

— Винаги.

Младата жена потъна във възглавниците и изстена от болка при бързото преместване на крака си.

— Искаш ли да вземеш обезболяващи хапчета за коляното?

— Ще почакам до сутринта.

— Мъченичеството не ти отива.

Тя не отвърна на сарказма, отдавайки го на изтощението, което бе забелязала по лицето му. Чудеше се дали влага умисъл в обидните думи, които изрича.

— Има повече смисъл да живееш с болката, отколкото да я прикриваш. По този начин не придобиваш лъжливо чувство за сигурност.

— Майкъл те харесва.

Тя се усмихна. Грейсън Ленъкс променяше темата винаги, когато обсъжданият въпрос не му харесваше. Тя реши, че така е и с повечето неща, които върши.

— И аз харесвам Майкъл. Той е добро момче. Непрекъснато говори за родителите си, но това е естествено, след като толкова много му липсват.

— Те липсват на всички ни.

— Зная как...

— Не — рязко я прекъсна той. — Не знаеш как се чувствам. А и не съм сигурен, че щеше да разбереш, дори да знаеше.

Грей излезе от сянката в ъгъла на стаята и спря до леглото. Преследваше го натрапчивата мисъл, че смъртта, без значение колко неочаквана и внезапна е, не е само раздяла между живите и мъртвите. Прокрадваха се спомени. Пробуждаха се отговорности и дълг, независимо от желанието на останалите живи.

Той изпитваше огромно желание да отстрани бариерите, които така глупаво бе издигнал между себе си и детето, което без никаква вина му напомняше, че любовта е съпроводена от мъка и страдание. Не беше съвсем сигурен как ще се справи с това, но бе убеден, че с помощта на Алекса би могъл поне да опита.

Тя съзря колебанието, изписано на лицето му. Пое дълбоко дъх, а любопитството ѝ нарасна неимоверно и тя застина в очакване на следващото му движение. Грей ѝ приличаше на загадъчна мозайка. Не можеше да се отърси от мисълта какъв ли ще е резултатът, ако ѝ се удаде възможност да подреди всички парченца.

— Ще оставя вратата на моята спалня отворена. Извикай ме, ако ти трябва помощ през нощта.

Изненадана, Алекса успя само да кимне. Видя го как излиза от стаята и чу заглъхващите по коридора стъпки.

Мина повече от час, преди Алекса да заспи отново. Но вместо кошмарите, които я бяха преследвали и измъчвали преди, сънят ѝ бе изпълнен с образа на непредсказуемия фермер.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Доктор Грифин дойде на другия ден следобед. След като прегледа пациентката си, лекарят заяви, че би могла да използва патерици.

Въпреки предупреждението да не слиза по стълбите, докато кракът ѝ не се възстанови напълно, Алекса бе много доволна. Когато бе прикована на легло, тя имаше възможност да почива и размишлява върху бъдещето, но бездействието и самотата я отегчаваха.

След като поговори с доктор Грифин, Грей измъкна от обора чифт патерици, които сам бе използвал, когато падна от един кон и си счупи крака. На път към гостната той чу Алекса и племенника си да говорят. Спря пред откренатата врата, готов да чака, докато го забележат.

— Майкъл, помниш ли за какво говорихме вчера?

— Да.

Грей долови жизнерадостния тон на детето. Любопитството го накара да замълчи и да не разкрива присъствието си.

— Дълго мислих дали да кажа на вуйчо ти за катастрофата — продължи тя, съсредоточила поглед в отчаяното лице на Майкъл. — Тъй като това няма да промени случилото се, а и ти обеща да внимаваш, когато си близо до пътя, реших подробностите да си останат между нас двамата.

— О, Алекса...

— Но, Майкъл, това не означава, че няма да споделиш отговорността за катастрофата. Ти изтича твърде безразсъдно след Кракърс, а аз се изплаших, когато те видях на пътя. И двамата сме виновни. Сигурна съм, че ще се съ согласиш с мен — добави тя.

Алекса съзнаваше колко глупаво бе решението ѝ да избяга от сватбата и от неудобното положение, в което бе поставила баща си и Том.

Докато наблюдаваше как Майкъл размишлява над думите ѝ, Алекса разбра, че греши по отношение на ранчото на Ленъкс,

смятайки го за неподходящо място за решаване на отношенията с баща ѝ. През по-голямата част от трите дни, откакто бе напуснала Санта Барбара, тя бе мислила за себе си, за живота си и за своите родители.

Дневникът на майка ѝ бе разкрил нещо повече от емоционалното уединение на самотна жена. Той обясняваше разочарованието на баща ѝ, че не е имал свое собствено дете и чувството му, че е бил предаден, когато е научил за измяната на своята съпруга.

Алекса съжаляваше, че родителите ѝ не са успели да си простят взаимно и да положат усилия да направят брака си щастлив, но осъзна, че няма вина за отчуждението и липсата на интерес към нейните чувства и емоционални нужди от страна на баща ѝ в миналото. Тя дълго бе обвинявала себе си за неразбирателството между тях — още от дете и после като зряла жена. Сега знаеше, че не е виновна за бащиното отношение и за смуцаващото му поведение. Не е бил прав да наказва едно невинно дете за грешките на друг.

Най-голямата ѝ грешка бе, че се опиваше да му угоди за своя сметка, като по този начин се бореше за одобрението му. Точно така бе постъпила и когато се отказа от мечтата си да стане учителка, и когато почти се омъжи за Том Хендерсън. Вече не желаше да жертва своите мечти, но все още се надяваше, когато се върне у дома, да изгради честни и открити отношения с този човек, за когото винаги бе мислила като за свой баща.

— Е, какво мислиш, Майкъл? — попита тя.

Момчето вдигна очи.

— Мисля, че направих нещо лошо и това никога няма да се повтори, защото знам как се чувства човек, когато обича някой, който пострада или умре. Ти можеше да се удариш и по-лошо, Алекса.

Тя се усмихна.

— И двамата можехме да се нараним лошо. Само си представи как щеше да се чувства твоят вуйчо Грей, ако е теб се беше случило нещо сериозно.

Майкъл отклони поглед, преди да промърмори:

— Предполагам.

Изненадана от отговора на детето, което иначе обожаваше вуйчо си, Алекса го придърпа до себе си и го прегърна.

— Няма да е лошо да вземеш книжка за кучета и да научиш Кракърс на някои основни команди.

— Днес Мина слиза в града за покупки. Може да ме остави в библиотеката — каза той нетърпеливо.

Грей въздъхна, сигурен повече от всякога, че доверието и приятелството между Алекса и племенника му ще расте и ще донесе и на тримата само добро.

Чула въздишката му, Алекса вдигна очи. Усмивката ѝ угасна, докато търсеше по лицето му някакъв знак, че е чул техния разговор. Тя освободи Майкъл от прегръдката си, а погледът ѝ се стрелкаше между двамата, докато момчето излезе от стаята, след като набързо поздрави вуйчо си.

Грей влезе и спря до леглото.

— Закъде бърза толкова?

— Малката вихрушка реши, че иска да посети библиотеката, докато Мина пазарува.

— Отиването до града обикновено означава сладолед. Библиотеката не е типичната му спирка.

Тя сви рамене, твърдо решила да не издава момчето. Малко се притесняваше, че трябва да крие от вуйчо му, но Майкъл бе осъзнал грешката си и нямаше нужда да бъде наказван.

— Знаеш колко са непредвидими малките момчета.

— Аз нямам представа, но ти изглежда ги познаваш доста добре.

— Казах ти снощи, че харесвам Майкъл.

— И той те харесва, както аз ти казах снощи, нали?

Тя кимна, смутена от намека за предишната нощ. Думите му често я объркваха, а точно сега не ѝ се занимаваше с разгадаването им.

— За мен ли са? — погледна към патериците тя.

— Докторът каза, че можеш да ги ползваш, но трябва да се пригоят за теб. Последен ги използвах аз — Грей подпря патериците на стената и протегна ръце към нея. — Трябва да те изправим на здравия крак, за да преценя колко да ги скъся.

Когато мъжът приключи с измерването, Алекса се отпусна на стола и нетърпеливо зачака, докато той ги скъсяваше и затягаше.

— И какво чу? — попита накрая тя.

— Достатъчно, надявам се — отговори Грей, без да вдига поглед.

— Какво смяташ да правиш? — напрегнато попита Алекса.

— Смятам да наглася тези патерици — каза той, като умишлено пренебрегна въпроса ѝ.

— Знаеш, че нямах предвид това.

Грей едва сдържа усмивката си.

— Ти се справи със ситуацията. Няма какво повече да сторя.

— Не одобряваш, нали?

— Одобрявам почти всичко, свързано с теб.

— Но...

— Никакво „но“.

Тя нервно подръпваше ръкава на бледосиния халат, сигурна, че Грей си играе с нея. Но защо? Чувството на безсилие отново се надигна в душата ѝ. Тя зае отбранителна позиция, чудейки се дали това не е нов опит за манипулиране. Твърде добре бе запозната с този начин на действие.

— Има нещо, което не ми казваш.

— Позна. Но ще го кажа, когато му дойде времето — той протегна ръка и Алекса се подчини на мълчаливата му подкана да се изправи. — Да проверим дали патериците са готови.

Тя отпусна тежестта си върху тях и нетърпеливо опита да се разходи из стаята. И щеше да успее, ако не бе затиснала килимчето с гумения връх на патерицата. Опита да запази равновесие, но не успя и падна в обятията на Грей с вик на уплаха.

Грей инстинктивно я хвана. Когато сведе очи към лицето ѝ, мъжът действаше под влияние на импулса, който напираше в него през тези три най-дълги дни в живота му. Леко отворените ѝ устни, големите очи и поруменелите бузи го подтикнаха да допре устни в нейните. Усети едва доловимата ѝ изненада и се наслади на приятния допир и бурното чувство, предизвикано от него. Младата жена нададе приглушен вик и опита да го отблъсне, но Грей я държеше здраво и пируваше с устните ѝ, а езикът му бавно се плъзгаше по зъбите ѝ и в меката топлина на устата ѝ.

Алекса потрепери и заби пръсти в рамото му, не толкова, за да запази равновесие, колкото да се увери, че светкавиците, пронизващи нервите ѝ, са истински, а не плод на трескавите ѝ възприятия.

Въпреки че усети отклика ѝ, Грей се отдръпна. Би продължил, но знаеше, че рискува, ако изостави предпазливостта.

— Нужна ми е помощта ти за Майкъл.

Смаяна, тя се втрени в него. Бузите ѝ пламтяха, а дъхът ѝ излизаше на пресекулки.

— Майкъл?

— Нужна ми е помощта ти — повтори той и отстъпи назад, вече сигурен, че тя е достатъчно стабилна.

— Защо?

— Ще останеш ли?

Все още замаяна, Алекса се придвижи до леглото, за да седне. Грей я последва и пое патериците, преди тя да се отпусне.

— Ще останеш ли, Алекса?

— Престани да повтаряш. Чух те още първия път.

— Тогава ми отговори, по дяволите.

— Защо е толкова важно за теб да остана?

Мъжът зарови пръсти в косата си, преди да признае:

— Не мога да се справя сам с момчето.

— Това е лудост! — избухна тя. — Той те обожава.

— Не мога да се справя сам с него — настоя той.

— Не те разбирам.

Мрачният му вид ѝ подсказваше, че залогът е голям и тя вероятно никога няма да го разбере.

— Чувствата ми към Майкъл не са нормални, откакто починаха родителите му. Трябва да взема важни решения по отношение на момчето, а ти би могла да ми осигуриш необходимото време. Той очевидно те харесва и ти вярва. Иначе нямаше да прекарва тук с часове денем и нощем.

— Не допускам да желаш чужд човек да се намесва в личните проблеми на семейството.

— Ти не си чужд човек. Аз не целувам чужди хора.

— Това беше...

— Какво беше, Алекса?

— Моментна възбуда — отвърна тя.

Той ѝ хвърли изпепеляващ поглед.

— Възбудата от последните три дни е по-силна, миличка.

Алекса отново пренебрегна сарказма.

— Не мога да повярвам. Ти наистина ме молиш да остана. Не ми заповядваш, както обикновено ти се случва.

— Може да съм си дал ден почивка от заповедите.

— Може би.

— Ако се случи нещо с родителите ми, аз поемам отговорността за Майкъл. Майка ми и баща ми го изпратиха тук през това лято, защото знаят, че досега не исках да го виждам.

— Защо, по дяволите?

Той я изгледа, а очите му преливаха от студена ярост.

— Трудно ми е да ти обясня.

Тя отчаяно вдигна ръце.

— Мъже! Не искате да говорите за нещата, които ви притесняват. Просто минавате през живота, сякаш е низ от пречки, командвате всички наоколо и променяте нещата така, както ви е удобно.

— Откъде, по дяволите, измисли това? — попита той, вбесен от правотата ѝ.

— Не питай.

— Е, добре, ще поговорим ли за Майкъл?

— Не мога да разреша твоите проблеми с племенника ти. Никой не може да даде отговора вместо друг. Глупаво е дори да мислиш, че това ще ти помогне.

— Не искам да решавам проблема. Просто имам нужда от време. Ти можеш да ми го дадеш.

— Как?

— Като останеш тук.

— Няма нищо по-просто от това.

— Може би. Но ще го направиш ли?

Тя въздъхна и разтри пулсиращите си слепоочия. Не можеше да забрави с каква безмилостна борба се справяше със собствените си проблеми. Още не бе обмислила всичко, но вече знаеше, че може да се върне вкъщи и да се изправи смело пред действителността. Съзнаваше, че ще бъде много по-лесно да се прибере у дома по свое желание, затова мисълта да остане в ранчото не бе приемлива.

Още повече, че според нея отношенията между Грей и племенника му можеха да се решат само от тях двамата. По същия начин, по който тя ще търси общ език с баща си.

— Всъщност се нуждаеш от буфер между вас.

— Точно така.

— Нека помисля — предложи тя, учудена, че е готова да приеме подобна идея.

— За какво ще мислиш? — нетърпеливо попита мъжът. — Никога ли не правиш нищо, без да разсъждаваш по него?

— Досега ми се случваше твърде често да не се замислям върху постъпките си. Но възнамерявам занапред да преценявам трезво възможностите. Утре ще ти отговоря.

Той приближи и седна на леглото. Не му убягна напрегнатото ѝ изражение. Забеляза как тя сви юмруци.

— Наистина ми е нужна помощта ти, Алекса. Знам, че ще ти е трудно да разбереш, но мисля, че бих могъл да дам на Майкъл това, от което се нуждае, ако си осигуря достатъчно време.

Тя бе на път да се предаде и прехапа език, за да не проговори. С Грейсън Ленъкс бе опасно да се действа под напора на чувствата. Достатъчно доказателство бе целувката му. Искаше ѝ се онзи миг да бе продължил вечно.

— Защо ме целуна?

Той се изненада, после учудено поклати глава, осъзнал, че тя няма представа за собствената си привлекателност, както и за неспособността му да ѝ устои.

— Защо един мъж целува хубава жена?

— Ти ще ми кажеш — прошепна тя, твърде любопитна, за да позволи на смущението да ѝ попречи да узнае какво го е накарало да постъпи така. Кога от „твърде слаба“ се бе превърнала в „хубава“?

— Целунах те, защото всеки път, щом приближа до теб, кръвта ми кипва — той се засмя на изумлението ѝ. — Целунах те, защото тялото ми е на път да експлодира от желание по теб. Целунах те, защото съм прекарал три безсънни нощи в размишления какво ли би било да се любим с теб, да впиваш нокти в гърба ми и да шепнеш името ми заради удоволствието, което ти доставям.

Тялото ѝ пламна от думите му. Копнееща да почувства тази дива любов, която той току-що бе описал, тя внезапно намрази липсата си на опит с мъжете. Мразеше и единственото си интимно увлечение в колежа, завършило с дълбоко разочарование.

Не можеше да откъсне очи от мъжа.

— Не трябваше да казваш това! — възкликна тя, а лицето ѝ пламна.

— Защо да не казвам това, което мисля, Алекса?

Тя се отдръпна от него и се облегна на таблата на леглото, за да не падне в прегръдките на мъжа. Мисълта, че би приела на драго сърце вниманието му при други обстоятелства, прониза съзнанието ѝ.

— Защо не? — попита отново той и присви очи, докато наблюдаваше обърканото ѝ изражение. Забеляза уплахата, проблясваща в очите ѝ. Обхванат от угризения, той добави: — Отговори ми, Алекса.

— Как бих могла да ти имам доверие, когато ми казваш, че искаш да спиш с мен?

— Не е проблемът в доверието. Освен това казах, че искам да те любя, а не да спя с теб, нали? — той се протегна и нежно я привлече към себе си, въпреки леката ѝ съпротива. Почувства как младата жена трепна, когато я притисна към тялото си.

— Да! Не! За Бога! Има ли значение какво си казал, освен самия факт, че го изрече?

— Да спиш с някого и да се любиш с него са две съвсем различни неща, Алекса — на двайсет и три години тя сигурно знаеше разликата. — И никога не съм го правил с жена, която не ме желае, така че не се притеснявай, нямам намерение да започна сега.

Тя вдигна очи, за да се увери, че той говори истината. За миг удовлетворена, но и малко разочарована, че тъй лесно се бе разубедил, Алекса се отдръпна.

— Ако се съглася да остана, ще бъде само заради проблемите ти с Майкъл — гласът ѝ потрепери, но тя се насили да продължи: — И никакви любовни истории с теб.

— Не си спомням да съм казвал подобно нещо — отбеляза Грей.

— Знам, но...

Той скочи на крака и тя замълча. Наведе се над нея и тя бе принудена да вдигне глава.

Сетивата ѝ се възбудиха отново, докато очите ѝ бавно се плъзнаха по стройните му крака и тесния таз, плоския корем, широките гърди и още по-широките рамене. Тя пребледня, когато забеляза доволната му усмивка.

— Няма да те докосна, ако не ме желаеш, Алекса — тихо рече той. — Но при най-слабия знак, че проявяваш интерес към мен, всичките ми добри намерения ще се изпарят, както бихме изгорели и ние, ако някога се любим.

През този ден Алекса не видя повече Грейсън Ленъкс. Въпреки посещенията на икономката и Майкъл, които би трябвало да разсеят обърканите ѝ мисли, тя не можеше да забрави казаното от него, нито да изтрие от паметта си интимните картини, които думите му бяха предизвикали.

Късно същата вечер, преди да заспи, Алекса най-сетне призна пред себе си, че ако изобщо имаше разум, веднага щеше да напусне ранчото на Ленъкс. Грейсън Ленъкс бе заплашил чувствата ѝ, новата ѝ увереност в себе си като жена и решението ѝ да изгради живота си смислено и по своя преценка. Беше решила да престане да се самоизмъчва в стремежа си да направи другите щастливи.

Загрижена бе за момчето. Знаеше, че отношенията между него и вуйчо му са изключително важни, ако Грей бъде принуден да поеме грижата за племенника си. И въпреки че не можеше да разреши проблема им, така както никой не можеше да разреши и нейния, тя чувстваше, че би могла да помогне за сближаването помежду им.

Майкъл ѝ бе подсказал несигурността си в чувствата на своя вуйчо. И признанието на Грей му правеше чест.

Алекса не разбираше смущението му, но наистина се тревожеше за него, въпреки новите чувства и страха, които бе събудил у нея, и искаше поне да опита да застане като буфер между двамата, докато тя самата оздравее. Все пак той я бе довел в къщата си, вместо да я изпрати в местната болница в нощта на катастрофата. Беше му длъжница и се помъчи да пропъди мисълта, че го желае.

А дали тази нова роля нямаше да послужи като репетиция преди завръщането в Санта Барбара? Вече бе изненадана от себе си — решението да помогне на Грей би било първото ѝ самостоятелно свободно решение, без значение правилно или погрешно.

Грейсън Ленъкс притежаваше силна воля и увереност във всичко, беше смайващо прям, порочно привлекателен, властен и прелъстителен, упорит и така непредсказуем понякога, че ѝ идваше да скърца със зъби от отчаяние. Но когато се замисляше как би се чувствала в прегръдките му, липсата на опит вече нямаше значение и страстта бе на път да я завладее.

Все още сънена, Алекса отвори очи и се помъчи да стане от леглото, когато дочу гневния глас на Грей.

Отметна чаршафа и потърси патериците, а тревогата ѝ растеше. Когато чу: „Отговори ми, Майкъл!“, тя бързо излезе от стаята и пое по коридора, като по гласовете се ориентираше къде да намери Грей и момчето.

Алекса внимателно слезе по стълбите, пренебрегвайки съвета на доктора. Останала без дъх, се добра до отворената врата на библиотеката.

В същия миг Грей и Майкъл я забелязаха, но реакциите им бяха различни.

Мъжът видя красавица със зачервено от съня лице, със светла коса, спускаща се по раменете и гърба ѝ. Гърдите ѝ се очертаваха под тънката материя на халата.

Обзет от болезнена възбуда и вълнение, Грей рязко пое дъх, а желанието му се смеси с внезапна ярост. Доктор Грифин я бе предупредил да не слиза по стълбите, а малката глупачка не се бе вслушала в съвета му. Като че ли всички в тази къща действаха, без да мислят. Дори Мина изразяваше мнението си по въпроси, които не я засягаха.

Момчето пък съзря милосърден ангел, съюзник, комуто може изцяло да се довери. Детето явно се поуспокои, когато я видя да влиза в стаята. Зачака тя да заговори, тъй като не съзнаваше, че Алекса използва нежното си тяло като преграда между него и вуйчо му.

— Чух ви, докато слизах по стълбите — каза спокойно тя, но в сиво-сините ѝ очи, насочени към Грей, проблясваше майчински гняв. Бавно се обърна, за да вижда племенника му. — Какво ще кажеш, Майкъл?

— Пак направих беля, Лекса.

— Какво се е случило?

— Занесох кофа с моркови за конете на пасището, но забравих да затворя портата — той засрамено я погледна и сведе очи.

— Отишъл си да видиш кобилите и техните жребчета? — той кимна. — Майкъл, вината ти не е малка. Казвал си ми, че вуйчо ти полага специални грижи за конете си и особено за малките жребчета. Не мислиш ли, че му дължиш извинение и обещание, че ще внимаваш за в бъдеще?

— Да, госпожо — детето стана и приближи към Грей. — Съжалявам. Повече няма да правя така.

Смаян, Грей само кимна. Майкъл беше признал веднага грешката си пред Алекса, която познаваше само от четири дни. А на вуйчо си бе отговорил единствено с мълчание. Но този вуйчо бе изисквал и обвинявал. Не го бе изслушал. И не се опита да го разбере.

Искаше да се извини, че е избухнал, но не намери думи. Момчето се обърна и излезе, раменната му унило висяха. Грей се почувства като истински глупак.

Когато Майкъл поспря на вратата, Алекса окуражаващо се обади:

— Качи се в стаята си и помисли върху станалото. По-късно ще поговорим.

Момчето излезе, а Алекса изчака да чуе стъпките му нагоре по стълбите, преди да тръгне към вратата на библиотеката.

Промяната ѝ бе мигновена — от милостив ангел тя се превърна в ангел на отмъщението, когато се обърна към Грей. Бе твърде разярена, за да мисли за последиците от думите си. Може би това бе реакция към отношението, на което бе подложена като дете.

— Как смееш? — започна тихо тя. — Това дете е само на осем години. Не е възрастен. Не мисли и не действа като възрастен. Сега е на години, когато трябва да се учи на отговорност. Не можеш да очакваш да бъде съвършен. Просто не е възможно.

— Алекса — предупреждаващо изрече Грей. Вече бе ядосан и на себе си. Нямаше нужда и друг да му обяснява, че бе постъпил като глупак.

— Как можеш да се отнасяш с него така безсърдечно? — Алекса вече не можеше да замълчи. — Ти го нараняваш, Грей. Върни го при родителите си. Те сигурно го обичат, въпреки погрешното им решение да го изпратят при теб. Бъди честен пред тях и пред себе си. Кажим им, че мразиш деца и приключи с въпроса. Не си първият, когото виждам да се държи така.

Лицето му се вкамени, очите му студено проблеснаха, устните му се свиха.

— Не ме обвинявай, Алекса. Не знаеш какво говориш.

— Бих искала да имам магнетофон и да те запиша, за да се чуеш как говориш. Е, добре. Аз мога да се справя с теб, но Майкъл не може, а и не трябва. Той е дете, а не мъж и не заслужава да се отнасяш така с него. Избери си някой по-подходящ на ръста ти.

— На кого, по дяволите, крещиш, Алекса? — гневно рече той.

Тя отговори на въпроса му с въпрос:

— Не разбираш ли как гневът ти може да уплаши едно дете?

— Не, но ти явно разбираш — тя го гледаше втрещено. —
Разбираш, нали, Алекса?

Способността му да чете мислите ѝ, я укроти и тя отговори честно:

— Да. Твърде много приличаш на баща ми. Добре знам какво е да се отнасят към теб с добре преценено презрение. Боли и болката дълго остава в сърцето ти. Пречи ти да общуваш и да се доверяваш на хората, дори когато го желаеш. Страх те е да вярваш на себе си и на малкото хора, на които държиш, защото дълбоко в подсъзнанието си усещаш, че рискуваш да ти захвърлят чувствата обратно в лицето.

Смутен от истината, която тя току-що му разкри, и от силната болка в очите ѝ, мъжът пристъпи към нея. Поразителното безразличие, което бе понасяла като малко дете, все още бе живо в душата ѝ. Грей разбра, че болката от миналото я бе принудила да защити Майкъл.

Той се възхити от силата ѝ и изпита съчувствие към нея за разбитите в детството ѝ илюзии. И за пръв път от смъртта на сестра си ясно разбра, че Майкъл заслужава и се нуждае от любовта му, от неговите напътствия и одобрение. Обеща си да намери начин да се освободи от собствените си задушавачи чувства. Може би ще заличи страха от грижите за друг, ще престане да се бои от загубата на някой, на когото държи.

— Алекса, няма нужда да...

— Винаги има нужда — остро каза тя. — Някой трябва да те спре, преди да нараниш чувствата на Майкъл. Когато си дете, не разбираш, че не е нужно да се поддаваш на натиска на възрастните. Единственото, което знаеш, е, че искаш да правиш това, което те молят, и се опитваш да бъдеш такъв, какъвто очакват от теб, за да те обичат. Така животът е ужасен — тя изстена, ядосана, че очите ѝ се напълниха със сълзи. Яростно ги изтри. — Моля те, не постъпвай така с Майкъл. Не е заслужил подобно отношение.

Мъжът се овладя и не ѝ предложи успокоението, което точно сега би отхвърлила.

— Алекса, ще останеш ли?

Тя премигна. Директният му въпрос предизвика отново гнева ѝ. Тя импулсивно отвърна:

— Да, оставам, дори само за да се убедя, че разбираш колко грешиш по отношение на Майкъл. Точно сега той не ти дължи любовта или уважението си. От теб зависи да ги спечелиш. Надявам се, ще престанеш да се държиш като всемогъщ и ще се превърнеш в нормален човек, чието сърце не е от камък.

Грей постави ръце на раменете ѝ, въпреки опита ѝ да се освободи.

— Имаш очи, които обвиняват, лице и тяло, за които друга жена би убила, езикът ти е толкова остър, че би пробил стомана, кожата ти е като коприна, а характерът — като на опърничава сръдла — очите му се плъзнаха по пулсиращата шия, по стегнатите ѝ гърди. Дъхът му излезе със свистене от дробовете и не ѝ даде възможност да проговори. — Въпреки всичките си противоречиви качества ми напомняш диво цвете, което дава уханье на земята в първите седмици на пролетта.

— Защо винаги изричаш такива неочаквани неща? Искаш да ме подлудиш ли? — въздъхна тя.

— Защото ти ме принуждаваш.

Усмивката му бе подкупваща. Той плъзна пръсти по раменете нагоре към шията ѝ.

Коленете ѝ се подкосиха. Сърцето ѝ заби учестено.

Така горещи си бе представяла пръстите му, предчувствието надхвърли фантазиите, когато той се притисна към нея. Тялото му изразяваше неговия копнеж по-силно от всякакви думи.

Алекса потръпна, ужасена от лекомислието си.

— Трябва да се кача и да поговоря с Майкъл. Искам да се уверя, че е добре.

Грей отпусна ръце, но не помръдна.

— Права си. Избухвам, въпреки волята си. Чувствам се като глупак.

Тя леко се отмести, изгубила отново равновесие, този път заради неочакваната му сговорчивост. Сърцето ѝ се изпълни с надежда.

— Защо не поговорим по-късно? — предложи тя. — След като се успокоим.

Учуди се, че гласът ѝ прозвуча тъй уверено. Бе доста неспокойна. Чувстваше се като прокъсано знаме, което дълго се е вяло

на висок пилон.

Грей сякаш не забеляза отстъплението ѝ. Обърна се и тръгна към прозореца. Алекса продължи да се придвижва бавно към вратата. Задушаваше се от чувствата, които не можеше да овладее, но мисълта за искреността на Грей и възможността отношенията с племенника му да се оправят я успокояваше.

Все още потънал в собствените си мисли, Грей не забеляза, че е останал сам. Бързо се втурна навън от стаята.

Алекса не бе прекрачила второто стъпало, когато той я настигна и леко докосна гърба ѝ. Тя разбра загрижеността му, подпря патериците на стената и се остави да я занесе до стаята ѝ. Преди да продума, Грей я изчака да легне и да се покрие с одеялото.

— Не съм жесток човек, но и аз имам някакви граници, до които мога да издържа. Един ден ще ти обясня. Дотогава ще трябва да ми вярваш — колебание се изписа на лицето ѝ и той млъкна. Не ѝ бе дал повод да му вярва. И трябваше да внимава, за да не я обърка и уплаши отново. — Превърнах те, без да искам, в арбитър. Извинявай.

— Аз... също трудно се доверявам, както вече знаеш — тихо промълви тя.

— Човек дълго скърби за разбити отношения или за загубата на любими хора. Ако си като мен, значи барикадираш сърцето си и всеки ден по мъничко умираш заради стените около себе си. Ако, разбира се, не се появи някой, който да ти каже в какъв глупак си се превърнал.

— Всичко важно в живота е свързано с голям риск. Успях да разбера това, преди да реша да напусна Санта Барбара.

— Ще ми разкажеш ли за тази сватба и защо не искаш никой да узнае къде си?

— Тайни ли ще си продаваме? — усмихна се тя.

— Вече знам някои от твоите.

— И аз, така че резултатът е равен, не мислиш ли, Грей.

— Името ми звучи добре в твоите уста.

Стаята се разлюля над главата ѝ, таванът и стените сякаш я похлупиха.

— Все още те желая, Алекса. Нищо не се е променило. Остани в леглото. Аз ще се извиня на племенника си. Дължа му това, както и много други неща.

— Просто си позволи да го обичаш отново — посъветва го тя.

— Само ако разбираше какво искаш — тръсна глава мъжът.

След загадъчния си отговор той излезе от стаята. Алекса уморено се отпусна върху възглавниците и въздъхна. Грейсън Ленъкс винаги създаваше хаос около себе си. Днешният ден не беше изключение.

ПЕТА ГЛАВА

Първата седмица в ранчото на Ленъкс беше към края си, а безпокойството на Алекса растеше, въпреки стремежа ѝ да спазва съветите на доктор Грифин. Книгите, натрупани на пода до леглото, бяха няма доказателство за начина, по който прекарваше повечето време.

Алекса тежко въздъхна и отпусна в скута си книгата, която четеше. Нищо вече не успяваше да задържи вниманието ѝ. Мислите ѝ все повече я теглеха към Грей. Той продължаваше да я смущава с думите и действията си, но трябваше да признае вълнението, което събуждаше в нея с присъствието си.

Тя потръпваше при спомена за докосването му, когато я вдигаше всяка вечер, за да я занесе долу за вечеря. Смяхът, който проблясваше в очите му, ѝ подсказваше, че той усеща вълнението ѝ. Това я смущаваше още повече.

А щом го хванеше да я гледа втренчено, с неприкрит копнеж, ѝ се искаше да се хвърли в прегръдките му. Чувстваше гордост от факта, че успява да се сдържа.

Алекса съзнаваше, че истинската причина за уязвимостта на Грей се крие в обтегнатите отношения с неговия племенник. Ако и двамата успеят да преодолеят пропастта помежду си, животът им би бил прекрасен. Ще сгреша, ако опита да реши проблема вместо Грей. А да го допусне извън границите на обикновеното приятелство, би било катастрофа за нея самата.

Алекса с тревога осъзнаваше, че твърде много се интересува от Грейсън Ленъкс. Мълчаливо си обеща да бъде резервирана и да поддържа обикновени приятелски отношения с него. Не искаше да бъде въввлечена в любовна авантюра, независимо, че копнееше да вкуси тази страст.

Животът ѝ досега я бе убедил, че всеки всъщност е самотен. Тя не очакваше нещата да се променят. И въпреки че копнееше за любов и разбиране от мъж, който би я приел и като любовница, и като най-

добър приятел, тя криеше в сърцето си страха, че това е само илюзия, създадена от мечтатели, поети и самотници.

Обзета от тези тъжни мисли, тя вдигна очи и видя Грей на вратата. Опита да се усмихне, но не успя. Конвулсивно преглътна, задавена от сълзи.

— Защо си тъжна?

— От отегчение предполагам.

Той побутна завивките и седна на леглото. Не му убягна нейното смущение, когато младата жена отметна коси и отпусна треперещи ръце в скута си.

Свита в края на леглото, Алекса не го погледна. Очакваше да я вдигне и да я занесе долу за вечеря. Беше се превърнало в ритуал, а ѝ харесваше да бъде в прегръдките му. И поне веднъж на ден да напуска гостната. Подскочи, когато той неочаквано седна до нея.

— Добре ли си?

— Разбира се.

— Искаш ли да поговорим?

— Няма за какво да говорим.

Той се намръщи. Меланхоличното ѝ настроение и кратките отговори му подсказаха, че не е добре.

Нещо в позата и изражението ѝ му напомняше за Джени. Изненадата го накара да замълчи. За пръв път, откакто се запозна с Алекса, се сецаша за съпругата си.

Споменът за Джени го накара да се усмихне. Отново изненада. Бяха минали четири години, а досега не се бе случвало да се усмихва при спомена за нея. С Джени бе преживял променливите чувства и настроения на жените. Някои още успяваха да го учудят и дори да го подразнят, но сега бе благодарен на уроците от миналото.

Алекса пое развълнувано дъх и долови уханието на мъжа. Почти простена. Опита да прикрие реакцията си:

— Мина не обича храната ѝ да изстива.

Грей се престори, че не чува, а и знаеше, че вечерята още не е сервирана.

— Да видим как бихме могли да подобрим настроението ти.

— Няма нужда да подобряваш настроението ми. Бих предпочела да се нахраня, а не да говоря — знаеше, че се държи като разглезено дете, но не можа да се овладее.

Той разсеяно погали ръката ѝ, докато изчакваше да го погледне.

— Говори, миличка. Каж ми какво има.

— Не бъди така мил — прошепна тя, — ще ме разплачеш.

— Някой ми беше казал, че от време на време жените изпадат в меланхолия. Сега такъв момент ли е за теб?

Тя кимна и вдигна поглед. Дъхът ѝ секна от нежността, която прочете в очите му.

— Съжалявам. Седмицата беше дълга. Не съм свикнала да стоя затворена толкова време.

Той знаеше, че това не е истината, но не настоя за повече обяснения. Щом Алекса отпусна глава на рамото му и обви ръце около врата му, той се запита какво бе превърнало фучащата котка в треперещо котенце.

Майкъл вече се мотаеше из трапезарията в очакване на вечерята. Ухили се, щом видя Алекса, и бързо приближи до стола, на който я настани Грей. Беше стиснал в едната си ръка китка поувехнали цветя, а в другата — пълна с вода вазичка.

Алекса прие подаръците и опита да се усмихне, въпреки че в гърлото ѝ бе заседнала буца, и подреди увехналото букетче.

— Красиви са, Майкъл. Благодаря ти.

Тя протегна ръце към детето и го прегърна. Изобщо не погледна Грей.

Той стисна салфетката в юмрук. Любовта, която тя инстинктивно раздаваше на другите, отказваше само на него. Едва сдържа ругатнята, която напираше на устните му. Спонтанните прегръдки, окуражаващите усмивки, смехът, приятелското потупване по рамото — беше наблюдавал всичко това и искаше да го споделя.

Твърде малко го успокояваше фактът, че и племенникът му инстинктивно я олицетворява с дивите цветя, обсипали голяма част от земите, които притежаваше. Каза си, че е глупак, ако ревнува от хората в собствения си дом. Но това не намали болката му и не притъпи ревността.

Мина се появи тъкмо навреме в трапезарията, весела както винаги, и докато сервираше вечерята, забърбори за горещините, за кокошките, които не ѝ снесли достатъчно яйца.

Алекса се успокои, когато Майкъл и Грей се заеха с храната. Вкусно бе и тя хапна с апетит, още повече, че вече не беше център на внимание.

Майкъл ги затрупа с истории за двамата си нови приятели. За удоволствие на Алекса, Грей насърчаваше разказа му. Наистина опитваше да се помири с момчето.

Тя забеляза разликата между тях двамата. Не бе подготвена за въпросите на момчето за „Ривърз Хаус“, въпреки че вече бяха говорили за сиропиталището и за нейната майка.

— Децата в сиропиталището като истинско семейство ли се хранят, Лекса?

Алекса кимна. Очите ѝ проблеснаха при спомена за битката, която бе водила, за да може сиропиталището да заприлича на дом. Бе поела контрол над фонда. Бързо бе открила, че много от нововъведенията на нейната майка — основателката на „Ривърз Хаус“ — бяха пренебрегнати.

Алекса ги възстанови, добави и няколко свои и уволни директора. Емоционалната сигурност, която ѝ липсваше след смъртта на майка ѝ, бе това, което твърдо бе решила да даде на изоставените деца.

— Как изглежда „Ривърз Хаус“?

— Опитваме се да го направим щастливо и спокойно място, Майкъл. Това е голяма стара къща, недалеч от Санта Барбара. Майка ми е живяла там като малко момиченце, а после го променила така, че да е удобно за децата. Всяка спалня е различна.

— Как?

— Например има планинска спалня. Цяла една стена в нея е нарисувана със скиори. Има друга, която прилича на Хаваите — със сърфисти и плувци, палми и много пясък. Както и куклена спалня.

— А космическа?

— И такава си имаме. Но е важно да разбереш, че необикновените спални не могат да заменят изгубените семейства на тези деца, просто им помагат да се чувстват по-добре. Да усещат, че живеят в истински дом, докато някой не ги осинови.

Момчето замислено погледна вуйчо си и помоли:

— Мога ли да стана от масата?

— Отказваш се от десерта? — попита Грей, разтревожен от изражението на детето след последните думи на Алекса.

— Може ли в кухнята при Уил и Мина?

— Ако нямат нищо против.

Момчето се усмихна на Алекса и изхвърча към кухнята, откъдето се чу смеха на Мина и плътният глас на Уил, преди да се хлопне вратата.

Грей замислено остави приборите си, посегна към чашата с вино и се отпусна назад в стола.

— Изпитва ме.

— Така изглежда.

— Не съм изненадан.

— Ако добре разбирам, Майкъл просто опитва да открие какво място заема в живота ти. После ще реши дали иска да приеме мястото, което ти си му определил. Той ще ти покаже кога и какво е решил.

Грей остави празната чаша на масата и бутна назад стола си.

— Какво ще кажеш да поседнем малко на верандата, преди да се качиш в стаята си?

— Няма ли да работиш тази вечер?

— Събота е. Дори аз заслужавам почивка от време на време.

— Извинявай, не съобразих, че е събота.

— Извинена си, миличка.

— Защо продължаваш да ме наричаш така?

— Отива ти.

— Толкова банална ли изглеждам?

— Не съм казал такова нещо.

— Човек се обърква, когато говори с теб. Не разбирам и половината от това, което ми казваш.

— Тъй ли?

— Не — прошепна тя, а мъжът се наведе към нея и я вдигна от стола. — Не, изобщо не те разбирам — упорито настоя тя, а сърцето ѝ подскочи, когато той я притисна към гърдите си.

И на устните му се появи онази усмивка, която опъваше нервите ѝ. Тя пое дълбоко дъх и извърна очи.

— Мисля, че разбираш, Алекса. Но още не си готова да го признаеш пред мен и пред себе си.

— Пак говориш със заобикалки.

— Така ли? — високо се изсмя той.

Изнесе я на верандата. След миг младата жена се озова в люлката. Грей седна съвсем близо до нея и се загледа в залязващото слънце.

— Интересен живот е твоят.

Тя се запита дали отново е обект на шегите му.

— Доста интересен наистина.

— Защо си толкова самотна тогава? — думите му се врязаха в нея като нож.

— Кой е казал, че съм самотна?

— Не си ли?

— Не съм, разбира се — прекалено разпалено отрече тя. — Имам работа, която ми носи удовлетворение, заобиколена съм от хора, които обичам.

— Но не се чувстваш по-добре, нали?

— Би ли ме предупредил следващия път, когато решиш да смениш темата?

— Прехвърлям се от тема на тема, за да открия коя ще ти хареса.

— Грей!

— Алекса! — имитира я закачливо той.

— Защо винаги се шегуваш с мен? Толкова ли съм ти неприятна? Освен че ти счупих оградата, има ли нещо друго, с което съм те засегнала?

Грей се извърна, без предупреждение я завъртя и притисна в прегръдката си. Целувката му я остави без дъх.

Не изглеждаше способен на нежност, но не я нарани. Тя почувства замайващата сила на дълго потискания копнеж. Наистина ли се познаваха само от седмица?

— Как... мога... да не те... харесвам?

Всяка дума бе последвана от изгаряща целувка.

Алекса се стегна. Точно това бе искала, само за това бе мечтала часове наред през последните седем дни. Но сега действителността надхвърляше фантазиите ѝ.

Тя се притисна в прегръдките му, искаше ѝ се да се скрие там до края на живота си. Ноктите ѝ се впиха в раменете му.

Чу го как простена и раздели с език устните ѝ. Внезапно Грей я обгърна като пламък. Изгори плътта и сърцето ѝ, накара я да се

почувства като в треска.

Пусна я така рязко, както беше я сграбчил. Тя недоумяващо вдигна поглед. Сърцето ѝ не искаше да се успокои, дъхът ѝ излизаше на пресекулки.

Той отметна глава, вдигна ръце и долепи длани към очите си. Тя усети напрежението, сковало тялото му. Протегна ръка към него и замръзна, чула някъде да се захлопва вратата на кола.

Алекса глухо изстена, най-после разбрала какво го е накарало да се отдръпне. Дори в мрака не бяха защитени от света около тях. Тя се облегна назад, отпусна треперещите си ръце и се опита да поеме дълбоко въздух.

— Алекса...

— Моля те, не казвай нищо.

Смутена от неспособността си да се овладее, тя закопня за самотата на гостната.

Грей се наведе към нея, на лицето му бе изписано безпокойство. Хвана ръцете ѝ и усети как треперят. Пръстите му обгърнаха китките ѝ. Обзе го тревога, но и мъжко задоволство, когато усети пулса ѝ и разбра, че и тя е развълнувана.

— Остани тук. Веднага се връщам.

Алекса се втренчи в потъналото му в сянка лице. Къде си мислеше, че би могла да отиде? Дори животът ѝ да зависеше от това, не би могла да помръдне оттук. Но това безсилие нямаше нищо общо с болното ѝ коляно.

— Чу ли?

Тя кимна. Видя го как стана и шумно пое дъх, обърна се и сложи ръка на рамото ѝ.

— Няма да се бавя. Една-две минутки най-много.

Алекса проследи с поглед как той нехайно крачи по верандата, сякаш този свят не го интересува. Когато стигна стъпалата, силуетът му се откри на фона на светлината отдолу. Тя потръпна и обви ръце около тялото си, въпреки топлината на лятната нощ.

— Добър вечер, докторе. Какво те носи насам толкова късно?

— Исках да прегледам пациентката си. Щях да намина около обяд, ако Кити Джеймз не бе решила да роди близнаците си три седмици по-рано.

— Кити винаги е извън програмата. Подлудява мъжа си. Заповядай в кухнята. Сигурно имаш нужда от едно кафе и от пая на Мина. Ще кажа на Алекса, че си тук.

Докторът влезе в къщата, а Грей тръгна обратно. Не каза нищо, докато пренасяше Алекса. Не му се щеше да я остави и я загледа как нервно оправя възглавниците и подръпва завивките. Отказваше да го погледне. Отношението ѝ му причиняваше болка.

— Цял живот съм без късмет — промърмори той, крачейки напред-назад до леглото ѝ.

Тя вдигна глава и безмилостно отсъди, че и той е като всички мъже. Не бе получил това, което искаше, и сега се държеше като разярена мечка.

Грей спря да крачи и се наведе над нея.

— Кажй нещо, по дяволите!

— Няма нищо за казване. Всичко е ясно.

— Какво е ясно?

— Доктор Грифин ни направи услуга. Вече ти казах, че не желая любовна авантюра с теб.

— Колко зряло и разумно.

— Не разбираш ли, че се увлякохме?

— Не, не е вярно. Свързва ни не само сексуалното привличане, Алекса, така че не се опитвай да ми избягаш. Няма къде да отидеш.

— Не ме заплашвай, Грейсън Ленъкс. Нямах право.

— Тогава не се самозаблуждавай. Не заблуждавай и мен. Усетих желанието ти, когато бе в прегръдките ми, вкусих страстта, която криеш у себе си. Тя е моя, Алекса, всяка частица от нея. Искам я, искам и теб и ще те имам.

— По-добре помисли, преди да ме притиснеш в ъгъла, Грей. Може и да съм по-млада от теб, но ще се измъкна. Не желая ти или някой друг да ми казва как да продължа живота си.

— Кой те е направил така дяволски предпазлива, Алекса?

Доктор Грифин влезе в стаята, преди тя да успее да отговори. Носеше старата си кожена чанта и бастун. По развеселеното му изражение Алекса разбра, че е чул разгорещения им спор. Грей бе твърде ядосан, за да се смути, а на Алекса ѝ се искаше да потъне в земята от срам.

— Нещо като битка наполовете, доколкото разбирам? — усмихна се докторът и се обърна към пациентката си: — Грей като че ли най-сетне си е намерил майстора. Искаш ли бастуна? Ще бъде добро оръжие, ако те нападне. Трябваше му някоя като теб да разведри живота му, така че не отлитай към Санта Барбара, докато не се наложи.

Алекса едва сдържа усмивката си, съзряла възмущението, изписано на лицето на Грей. Съпроводен от смеха на доктора, той излезе от стаята с ругатни, които биха смутили дори моряк.

Докато доктор Грифин преглеждаше коляното ѝ, Алекса мълчаливо се упрекна, задето се бе поддала на фантазиите си. Знаеше, че бе повела опасна игра със силен мъж, който можеше да разбие сърцето ѝ. Успя да осъзнае съветите на доктора въпреки тревогата си. Още два дни с патерици и после с бастуна, който той подпря на нощното шкафче до леглото ѝ.

Мина се отби да ѝ пожелае лека нощ. Никой не я обезпокои до следващата сутрин, когато Грей донесе подноса със закуската и неделния вестник.

Не продумаха за предишната нощ. И двамата се държаха съзнателно учтиво. Всеки опитваше да бъде по-любезен от другия, а икономката, Уил и дори Майкъл бяха на тръни до вечерта.

Грей, упорит до болка, справедливо очакваше Алекса да се извини първа за неразумното си държание. Алекса очакваше извинение от Грей. Той бе започнал, той трябва да довърши, мислеше си тя.

Алекса се чудеше защо не може да приеме случилото се като обикновена грешка и на двамата.

И така втората седмица в ранчото на Ленъкс бе към своя край, а Алекса все още нямаше отговор на терзанията си.

ШЕСТА ГЛАВА

Прекрасно! Алекса доволно въздъхна. Колко прекрасно беше да чувстваш как водата те облива. Тя се наслаждаваше на удоволствието от всекидневните бани.

Мехурчета покриваха повърхността на водата. Младата жена се отпусна, движението на топлата вода успокояваше тялото и ума ѝ.

Косата ѝ, небрежно вдигната с два седефени гребена, се спускаше на меки къдри и галеше шията ѝ във влажната топлина на банята. Водата издигаше на повърхността отпуснатите ѝ крака.

Тя въздъхна отново и затвори очи. Гъстите ѝ мигли хвърляха меки сенки върху поруменелите от топлината бузи. Лека усмивка се появи в крайчеца на устните ѝ.

Грей спря пред затворената врата на банята. Под лакътя му болезнено пулсираше прясна рана — беше се одрал на ръждив пирон, който стърчеше от греда зад конюшните.

По-добре аз, отколкото конете, мина му през ум, а после се обвини за невниманието си. Както винаги, мислеше за Алекса. Тя щеше да го довърши. Ако не него, то поне мъжествеността му.

Мина я нямаше този следобед, Уил и повечето от конярите бяха на пистата зад конюшните, а Грей се нуждаеше от помощ. Не можеше да чака. Затегна увитата около ръката си кърпа, почука и отвори вратата, направи две крачки навътре и спря. Миг по-късно усети в ноздрите си лекото ухание на жасмин.

Алекса, стресната от внезапното нахлуване, подскочи, но бързо осъзна резултата от действието си и също така бързо се потопи обратно в покритата със сапунени мехурчета вода. Веднага забеляза разпраната му риза, зачервеното му лице и напоената с кръв кърпа.

— Наранил си се!

— Поздравления! — саркастично прогърмя гласът му, без да го е грижа, че може да я обиди. — Имаш остро зрение. Обзалагам се, че нямаш нужда от очила.

Алекса се засмя. Не можа да се сдържи. Явно бе ядосан. Скри усмивката си, забелязала свъсените му вежди.

— Обърни се.

Той не помръдна, впил поглед в нея.

— Защо да се обръщам? Банята е моя.

— Защото и да не съм Червената шапчица, ти покриваш представата ми за вълка — подразни го тя, после се усмихна и продължи: — И двамата ще останем доволни, ако го направиш.

Той неохотно се подчини.

— Готово, вече можеш да се обърнеш.

Той се извърна и я видя увита в един от дългите му халати. Въпреки висящите ръкави, които тя навиваше в момента и макар че би се спънала в подгъва, ако се опиташе да тръгне, този халат ѝ стоеше доста по-добре отколкото на него самия. При тази мисъл Грей почти изръмжа.

— Сега какво има? — подразни го тя, забелязала гнева му. Беше застанала с ръце на хълбоците, отпуснала тежестта си на здравия крак и повдигнала брадичка в очакване да ѝ каже нещо.

— Нищо.

Погледът му се плъзна към открехнатите поли на халата, докато съзнателно се бореше с желанието да смъкне дрехата от раменете ѝ, ако твърде много приближи до него.

— Нямам нужда от помощ. Ще се справя сам — стиснал устни, той прекоси банята и застана до умивалника. Пусна чешмата и подложи ръка под струята, за да провери дали водата е гореща.

— Какво дете си! Все едно никога досега не си се порязвал.

С помощта на бастуна Алекса го последва. Той измърмори нещо. Свирепо присви очи, когато тя взе ръката му и я обърна с дланта нагоре.

— Ясно защо си толкова кисел.

— Алекса...

Тя долови предупредителната нотка в гласа му, но не му обърна внимание.

— Кога ти е поставена последната инжекция против тетанус?

— Преди шест месеца.

Тя кимна, доволна че чува истината. Хвана лакътя му и го побутна по-близо до умивалника.

— Ще те заболи, но ще го преживееш.

Не му убягна предизвикателството в гласа ѝ.

— Давай, миличка, по-живо, че ранчото ме чака.

Алекса се съсредоточи върху раната му и опита да забрави мъжа, комуто принадлежеше тази ръка. Помогна му да съблече скъсаната риза и внимателно проми раната. Той трепна и стисна очи от болка. Сърцето ѝ се сви и тя продължи внимателно и сръчно.

— Наистина трябва да те прегледа доктор Грифин. Може да има нужда от шевове.

— Било е и по-лошо. Няма нужда да викам доктора.

Погледът ѝ падна върху голите мускулести гърди. Тя бързо извърна очи и посегна към бастуна. Блъсна го с лакът и той падна на пода.

Грей я подпря, докато го вдигне. Задържа я с не толкова нежен натиск на бедрата си.

Тя впи очи в него и гореща вълна обля тялото ѝ, като усети възбудата му. Не знаеше как да постъпи, не знаеше какво да каже. Искаше да я докосва, но се отчайваше при мисълта да се превърне в нещо обикновено и незначително в неговия живот. Прониза я страхът, че може да бъде завладяна от мъж, властен като баща ѝ.

— Как изведнъж стана толкова мила? Не съм го заслужил.

— Не си — спокойно се съгласи тя, въпреки опънатите си нерви.

— Тогава защо?

Тя изрече първия отговор, който ѝ хрумна:

— Искам да те засрамя, за да се държиш и ти мило с мен.

— Може и да успееш — шеговито отвърна той.

— Нима?

Миг по-късно той промълви:

— Искам да усетя ръцете ти по тялото си.

Тя потрепери под въздействието на прошепнатите думи.

— Не трябва.

— И двамата си го повтаряме от две седмици насам. Не издържам в този ад.

Тя потърси в изражението му нещо повече от страст, нещо по-различно от физическата нужда. Ала тъй като не откри по-дълбоко чувство, сведе очи и сърцето ѝ се сви от болка.

— Алекса, прегърни ме.

Тя долови прошепнатата молба и изостави всяка разумна мисъл. С очи, вперени в гърдите му, вдигна ръце и колебливо докосна стегнатия му корем. Мускулите му, като покрита с кадифе стомана, заиграха под пръстите ѝ. Тя бавно обви силното му тяло, плъзна ръце и склучи пръсти зад гърба му. Почувства допира на пламналата му кожа.

Мъжът я прегърна. Притисна се към нея и тя усети силата му. Тялото ѝ тръпнеше.

— Грей...

Гласът ѝ заглъхна, тя отпусна чело на рамото му и въздъхна.

— Помогни ми да седна на пейката.

Разтревожена, тя вдигна глава. Беше опасно пребледнял. Пот покриваше челото и горната му устна. Алекса му помогна да седне.

— Веднага ще извикам лекаря.

Грей я сграбчи за ръката.

— Недей. Добре съм, само съм жаден. Има сок в барчето в другата стая.

Тя се придвижи толкова бързо, колкото позволяваше кракът ѝ. Лесно намери дъбовото барче в нишата в другия край на спалнята. Върна се при Грей след по-малко от две минути.

Главата му бе подпряна на стената, очите му бяха затворени. Мъжът дишаше на пресекулки и широките му гърди бързо се надигаха и спускаха. Лицето му бавно възвърна цвета си.

Той отвори очи.

— Глупаво, нали? Не понасям вида на собствената си кръв. Мога да помогна на други хора и на конете, а своята кръв не понасям.

Тя реши да не отвръща, въпреки че не намираше държанието му глупаво, а чисто човешко. Усети странно задоволство при признанието за собствената му уязвимост.

Алекса му подаде сока и остана подпряна на бастуна си, докато се увери, че е пресушил чашата.

— Ако не се чувстваш по-добре, все още мога да извикам лекаря.

— Няма нужда. По-добре съм. Седни до мен.

Тя с радост се подчини. Грей отново облегна гръб на стената и затвори очи. Мълчаливо се наслаждаваше на грижите на Алекса. Въпреки капризите и избухванията, тя притежаваше силно развит майчински инстинкт.

Характерът ѝ все още го изненадваше. Не очакваше от нея да е толкова предпазлива. Това го накара да потърси причината. Хвана ръката ѝ и вплете пръсти в нейните. Вълна от удоволствие заля тялото му, когато младата жена не се отдръпна.

— Говори ми. Разкажи ми защо напусна Санта Барбара и защо не искаш никой да узнае къде си.

През двете седмици от пристигането ѝ в ранчото тя мълчаливо му благодареше, че не я разпитва. Но истината вече не я плашеше и тя нямаше нищо против да я сподели с него.

— Няколко часа преди сватбата — тихо заговори тя — открих, че баща ми всъщност не е истинския ми баща. Оженил се за майка ми, защото повярвал, че е бременна от него, но тя признала истината, преди да се родя. Ако вярвам на дневника ѝ, двамата били приятели, но всеки от тях се оплел в мрежата на собствения си ад.

— Наистина е било шок, но не обяснява причината да избягаш от сватбата.

— В известен смисъл я обяснява. Мама почина, когато бях на дванайсет. Нямам братя и сестри, но никога не съм била в добри отношения с баща си. Всъщност прекарвах времето си в опити да го накарам да ме забележи и да спечеля одобрението му. Мислех, че ако правя това, което той очаква от мен, ще заслужи любовта му.

— Вече не се учудвам, че разбираш толкова добре чувствата на Майкъл.

— Ти обичаш Майкъл — тъжно се засмя Алекса. — Макар да не съм сигурна дали баща ми не ме е обичал, мисля, че никога не ми е простил, задето не съм негова дъщеря. Наистина не знам как се е чувствал — призна тя, — но имам представа какво е да си на дванайсет години без майка и без близък човек, на когото да можеш да се довериш. Той не говореше за нея, дори не позволяваше да се споменава името ѝ.

— Изглежда суров човек.

— Може и да е такъв — рече тя, все още притеснена от неприятния начин, по който описваше баща си. — С две думи, след като прочетох дневника на мама няколко часа преди церемонията, пристигнах в църквата и разбрах, че съм на път да постъпя точно като нея.

Очевидно изненадан, Грей попита:

— Да се омъжиш, защото си бременна?

— Не — рязко отговори тя. — Щях да се омъжа за човек, когото не обичам. Един от мотивите ми да се омъжа за Том беше, че баща ми го одобряваше за мой съпруг — тя не спомена, че е копняла за дом и семейство с надеждата да заменят любовта, която сега знаеше, че ѝ е нужна, за да се чувства цялостна. — Подготвиха Том за следващия президент на „Ривърз Интернешънъл“. Както и да е, той ми помогна да избягам, преди някой да е разбрал. Не бях готова да се изправа срещу баща ми и четиристотинте гости. Знам, че постъпих неразумно. Трябваше да поема отговорността.

— Не бъди толкова строга към себе си. Преживяла си шок.

— Това не е извинение.

— Какви са плановете ти?

— Да оздравея, да се върна вкъщи, да кажа истината на баща ми и да разбере могат ли отношенията ни да бъдат по-различни, да върна двеста подаръка за сватбата и да продължа живота си самостоятелно.

Тя разказа всичко спокойно, но той знаеше, че не е лесно да бъде поправен един живот.

— Сигурна ли си, че не искаш нещата да останат непроменени? Би било по-лесно.

— Съвсем сигурна съм.

Решителността, проблеснала в очите ѝ, го накара да се усмихне. Алекса не забеляза одобрението му.

— Бих могла да работя като учителка. И това ще правя, независимо дали някой ми разрешава, или не.

— Вярвам ти.

Тя се изчерви.

— Извинявай, но всичко е съвсем ново за мен. Не съм обмислила подробностите.

— Справяш се — сухо отбеляза той. — Може би.

Тя не спираше да мисли за телефонния разговор, който трябваше да проведе.

— Някой знае ли къде си?

— Не, но скоро ще узнаят.

— Ще се обадиш ли вкъщи?

— Прекалено дълго отлагах.

— Може би. Нервна си, нали?

— Много.

— Няма от какво да се страхуваш, особено с твоя характер.

Страхувам се да не бъда наранена, едва не изрече тя. Но вместо това промълви:

— Характерът е нещо, което току-що открих у себе си.

— Искаш да кажеш, че събудих свадливата жена в теб?

— Не — въздъхна тя. — Но мисля, че престоят тук ми помогна да разбера човека, който се крие вътре в мен; същият, който прекара двайсет и четири години в усилия да угоди на всички за своя сметка. Патетично звучи, нали?

— Не. Просто много тъжно и самотно.

Алекса потъна в мълчание. Доволна, че е с Грей, тя подпря глава на стената точно като него. Неочаквано попита:

— За какво мислиш?

Той се изненада, но все пак отговори:

— За съпругата ми Джени.

Алекса подскочи.

— Женен ли си?

— Бях. Тя почина преди четири години.

— Съжалявам.

— Аз също — отвърна той. — Страдаше от неизлечим мозъчен тумор. Имам чувството, че един ден бяхме щастливи, а на другия тя почина. Започна с главоболия. След няколко седмици тя реши да отиде при доктор Грифин. Той я изпрати при различни специалисти в Сакраменто и Сан Франциско. Не продължи и месец. Дълго време търсех виновника за смъртта ѝ. Не можех да приема мисълта, че никой няма вина за случилото се.

— Това е част от скръбта. Същото беше и с мен. Бях сърдита на мама, че е умряла. Мислех, че нарочно ме е изоставила. После се ядосвах на целия свят. Трябвах ми няколко години, докато дойда на себе си.

— Обичах Джени повече от живота си, но това не я запази жива.

Грей стана, ядосан на себе си, че си е позволил на глас да се върне в миналото, където болката бе твърде силна, за да я сподели, с когото и да е, дори с Алекса. А вече държеше твърде много на нея, за да рискува чувствата ѝ.

Да споделяш, значи да държиш на някого. А оттук до любовта има само една крачка. Ако си позволише да се влюби в Алекса, означаваше все някога да я загуби. Познаваше този горчив факт от живота по-добре от самия себе си.

— А през миналото лято са загинали сестра ти и мъжът ѝ. Трябва да е било ужасно за теб.

Със следващите си думи Грей опита да запази и себе си, и нея.

— Не искам и нямам нужда от твоето съжаление — грубо каза той.

Проклет да си, ако оставиш някого да се влюби в теб, мълчаливо довърши тя вместо него.

Въпреки обърканите си мисли, въпреки сълзите на отчаяние, въпреки желанието да опита, Алекса знаеше, че никога няма да може да се състезава със съвършения спомен за мъртвата жена.

Грей излезе от конюшната, където беше и кабинетът му, и потъна в блясъка на слънчевите лъчи в късното утро. Вдигна ръце и се разкърши. Беше се схванал от часовете работа по документацията, която изискваше тази най-преуспяваща ферма за коне в страната.

Грей мислеше за собствениците на коне, които се възползваха от услугите на ранчото му. Кобили за разплод, отглеждане на коне, обучаване на млади жребци, грижи за конете извън сезона на състезанията. Ранчото отговаряше на високите стандарти и качество, което клиентите му изискваха и неизменно получаваха.

Всичко беше започнало преди десет години с една мечта, с една изгоряла фермерска къща и петнайсет хиляди акра запустяла земя. Той бе отдал живота си, всичките си пари, таланта и инстинкта си за конете и бе довел ранчото до сегашното му състояние. Сега той бе сила, с която привилегированият свят на притежателите на първокласни коне трябваше да се съобразява.

Въпреки че бе много доволен от постиженията си в професията, гризеше го чувство на неудовлетвореност. Смъртта на Джени почти го съсипа.

Успя да преодолее гнева и болката си, но процесът бе мъчителен. Вярваше, че най-добре ще е да бъде сам, но срещата с Алекса го накара да иска повече. Копнееше да разкрие душата си пред нея, но се

страхуваше от близостта, страхуваше се Алекса да не му стане твърде нужна.

Тя беше различна от Джени, но това беше добре. Алекса бе завладяла сърцето му със силния си характер, състраданието и големите сиво-сини очи, без никаква прилика с жената, останала в спомените му.

Да, той признаваше, че я желае, а последствията нямаха значение. И все пак се колебаеше. Щастие то заслужаваше ли риска? Щеше ли да има сили да преживее нова загуба, ако миналото се повтори?

Грей тежко въздъхна и вдигна очи при звука на стъпки по асфалтираната пътека към конюшнията. Дъхът му секна, когато съзря Алекса. Тялото му се стегна и дробовете му едва задържаха поетия въздух.

Облечена в къси кафяви панталони, подходяща блуза без ръкав и кожени сандали, тя спря на пътечката, която водеше към пистата на ранчото. Подпираше се на бастуна и наблюдаваше дейността зад оградите. Дългата ѝ руса коса, прибрана със златни гребени, откриваше лицето и се спускаше по раменете и гърба ѝ.

Той отстъпи в сянката на вратата. Не искаше Алекса да го забележи. Вниманието ѝ бе насочено към Щастлива стрела, състезателния му жребец. Съвършено животно, победител в повече от две дузини състезания в забележителната си кариера, конят сега беше в конюшнията заедно с още два жребеца, притежание на Грей.

Мъжът я наблюдаваше как бавно се придвижва по приличната на черна панделка пътека, която опасваше сградите. Не можеше да отрече, че последните четири дни умишлено я бе избягвал. Поведението му граничеше с абсурда. Знаеше го, но се оправдаваше, че го прави за доброто и на двамата. Или се сражаваха с думи, или се бореха с изгарящото ги желание. И в двата случая ситуацията непрекъснато се променяше.

Той понякога прогонваше образа ѝ, за да може да заспи, хранеше се след часовете за ядене, ако имаше апетит. Непрекъснато си повтаряше, че трябва да издържи. Племенникът му се нуждаеше от нея, така че неговите чувства трябваше да останат на заден план. Веднъж тя да замине и той отново ще се върне към нормалното си съществуване.

Грей изруга и стресна момчето, което почистваше конюшната. Нормално съществуване! Животът му никога нямаше да бъде нормален отново. Знаеше, че е глупаво дори да мисли, че би могъл да се върне към живота, който бе водил преди пристигането на Алекса.

Отношенията му с Майкъл се подобряваха, но момчето щеше да страда, ако тя си отидеше твърде скоро. Майкъл явно я обичаше и за срам на вуйчо си изразяваше чувствата си открито.

Любов. Тази дума заплашваше чувствата му.

Любов. Не искаше да има нищо общо с това чувство, но копнееше за нежността на Алекса, за страстта, за всичко, което би му отдала с желание.

Грей пропъди тези мисли и вниманието му отново се насочи към гостенката. През времето, прекарано в ранчото, тя бе разцъфтяла. Кръговете под очите ѝ бяха изчезнали, както и измъченият вид на лицето ѝ. Грозните белези на коляното бяха започнали да се скриват, оставяйки златисти ръбчета, които Грей копнееше да погали.

Стисна юмруци и болка прониза тялото му, когато я видя да приближава към него. Краката ѝ бяха като на танцьорка. Досега не бе съзнавал женствеността ѝ. А и тя самата не бе подчертавала извивките и формите, с които природата щедро я бе дарила.

Грей я пожелаваше всеки път, когато бе близо до нея. Притеснен от Алекса и ядосан на себе си, Грей излезе от сянката, устните му бяха здраво стиснати, а в очите му блестеше предизвикателство.

— Шефе? Имаме малък проблем.

Грей се намръщи. Уил никога нямаше проблеми. Върна се и спря при вратата на коридора, който отделяше кабинета му от конюшните. Чу неравните стъпки на Алекса зад себе си, но не се обърна. Виновните лица на Майкъл и на двете момчета на Уилкокс привлякоха вниманието му.

По стойката му Алекса позна, че Грей е ядосан. Докато внимателно слизаше по стълбите, тя се помоли наум обектът на недоволството му да не се окаже Майкъл. Двамата бяха успели да сключат примирие. Тя не искаше да бъде нарушено.

— Майкъл, веднага излез от стаята заедно с приятелчетата си.

— Да, сър.

Тримата излязоха. Изглеждаха виновни и готови да понесат наказанието си. Алекса не продума. Един поглед из помещението ѝ

каза повече, отколкото ѝ се искаше да разбере. Втори поглед към лицето на Уил, на което обикновено грееше усмивка, ѝ разкри, че положението е ужасяващо.

Тя стисна палци и се помоли Грей да не избухне и да не унижи Майкъл пред приятелите му. Нито едно дете не заслужава това, независимо какво е извършило. Лошото настроение на Грей през изминалите дни не ѝ оставяше много надежда, че той ще успее да се овладее. Тя тихо въздъхна, но не помръдна от мястото си.

Грей чу леката ѝ въздишка. Инстинктът го принуждаваше да се обърне към нея и да разбере защо беше така тъжна тази въздишка. Вместо това, той насочи вниманието си към трите момчета пред себе си.

— И тримата знаете какво сте направили, нали?

— Да, сър — отговориха в един глас те.

— Защо?

— Искахме да си построим крепост — призна Майкъл.

— И тримата знаете как се почиства това помещение, нали?

— Да, сър — почти изреваха те.

Алекса скри усмивката в дланта си, разбрала, че току-що са осъдени да свършат най-мръсната работа в ранчото.

— Добре. Очаквам и тримата да бъдете тук всяка сутрин в седем. Не закъснявайте.

— А в неделя, сър? — притеснено попита малкият Уилкокс. Изражението му подсказваше, че Господ е много по-страшен от Грейсън Ленъкс. Алекса не бе толкова сигурна.

— Да сте тук веднага след службата в църквата. Ако ви няма, ще се обадя на майка ви да питам къде сте. Ясно ли е? — сурово ги изгледа той.

— Да, сър.

— Играта свърши за днес, момчета. Кажете си довиждане. Помоли Мина да закара приятелите ти, Майкъл.

Майкъл кимна и тримата изчезнаха от конюшната с рекордна бързина.

Грей погледна Алекса. Широката ѝ усмивка го изненада, а после усети тръпки на удоволствие. Най-после бе извършил нещо правилно, ако се съдеше по изражението ѝ.

— Наистина успя да привлече вниманието ти, нали? — Грей се намръщи, изненадан от въпроса ѝ. — Точно такава е била целта му.

— Не мисля. Не го е направил умишлено. Само са се забавлявали.

— Възможно е, но съществува вероятност и да не е така. Не ми е приятно да го кажа, но идеята сигурно е била на Майкъл. Той търси твоето внимание. Независимо в какъв смисъл. И преди съм била свидетел на това.

— И на какво толкова се смееше?

— На теб.

— Смешен ли съм? — разгорещено попита той.

— Гордея се с теб. Можеше да се нахвърлиш върху него и никой нямаше да те обвини.

Той стисна юмруци.

— Май нямаш много високо мнение за мен.

— Не е вярно! Мисля, че се грижиш за това твърде уязвимо момче, въпреки че и то много се старее да се приспособи след смъртта на майка си и баща си. Тежко е и за двамата ви. Но това, което направи днес, беше чудесно — тя докосна ръката му.

— На косъм бях — призна той. — Съвсем на косъм.

— Знам — промълви тя. — Затова се гордея с теб. Сега трябва да се върна в къщата. Очаквам обаждане от Санта Барбара.

— Баща ти?

Алекса кимна и понечи да се отправи към вратата. Грей докосна рамото ѝ и я спря.

— Още ли си притеснена?

— Малко, но не както преди. Опитах да му се обадя тази седмица, но той бил по работа в Европа.

— Ще те изпратят до къщата.

— Благодаря.

Той забави крачка, за да върви с нея.

— Как е коляното ти?

Тя го погледна, учудена дали не бърза да я изхвърли от живота си веднъж завинаги. Питаше се какво ли би казал, ако разбере, че тя се ужасява от мисълта, че може никога повече да не го види. И какво би направил, ако открие чувствата ѝ към него.

— Подобрява се с всеки изминал ден — постара се да прозвучи ведро тя.

Двамата влязоха в кухнята и след няколко минути телефонът иззвъня. Грей вдигна слушалката.

— За теб е, секретарката на баща ти. Говори от библиотеката. Там никой няма да те притеснява.

Тя кимна и тръгна по коридора, а кокалчетата на пръстите ѝ побеляха, като стисна тъмната махагонова дръжка на бастуна.

Грей я намери в библиотеката след десетина минути, все още притиснала слушалката между рамото и ухото си. Не го погледна, когато той спря при вратата.

— Не исках да те злепоставя, но ти си прав, татко. Отговорна съм за всичките си постъпки, в миналото и сега, лоши и добри. Моля те, благодари на икономката си, че е опаковала сватбените подаръци. Като се върна, ще изпратя бележки на всички — тя замълча за миг и отново продължи: — Съгласна съм. Трябва да поговорим, но не по телефона. Трябва да се срещнем и да бъдем честни един с друг. Но дотогава ще трябва да приемеш, че знам кое е най-добре за мен.

Тя каза довиждане, внимателно остави слушалката и се отпусна в стола. Притисна пръсти към челото си и го разтри, но още не бе забелязала Грей. Той седна срещу нея, а по лицето му се четеше съчувствие.

— Неприятно ли беше?

— Не толкова лошо, колкото очаквах. Изглеждаше сломен. И наистина ме изслуша. Това ме изненада. Обикновено не е толкова... сговорчив.

— Може би заминаването ти го е шокирало. В края на краищата, ти си единственото му дете. Може би те обича повече, отколкото предполагаш.

— Не искам да се надявам напразно, но би било прекрасно, ако наистина е така.

Грей долови несигурността в гласа ѝ. Всеки път, когато се споменеше за заминаването ѝ от ранчото, нещо стягаше сърцето му.

— Какво ще кажеш да обядваме и после да се разходим из ранчото?

— Не мога да рискувам да яздя още.

— Ти можеш да яздиш? — изненада се той.

— Малко. Вземах уроци, когато бях дете.

— Щом разпознаваш предницата от задницата, значи се справяш по-добре от повечето хора. И все пак можем да се разходим, ако искаш. С джипа.

— С удоволствие — засмя се тя. — Гледката от терасата е чудесна, но предпочитам да ѝ се наслаждавам по-отблизо.

Грей мълчаливо се поздрави, че е успял да отклони мислите ѝ от телефонния разговор и да върне блясъка в очите ѝ.

— Гладна ли си?

— Умирам от глад. Пристрастих се към ястията на Мина.

Мъжът се усмихна и двамата излязоха от библиотеката. Грей беше доволен, че Мина и Майкъл не са в къщата, макар и за малко.

— Реших, че може би си права — рече той, докато се хранеха в кухнята.

Алекса посегна към чая с лед.

— За какво?

— За това, което каза за Майкъл. Той все още ме изпитва, съзнателно или подсъзнателно, а може и да е отегчен. Ще го накарам да работи. Баща ми направи същото с мен, когато бях на неговата възраст. Ще се почувства по-сигурен.

— Той обича конете, Грей. Няма да ти откаже.

— Родителите му бяха фермери, но ти сигурно вече знаеш. Може би конюшните ще ни помогнат да намерим общ език.

— Само трябва да опиташ — отвърна тя. Не съзнаваше, че очите ѝ преливат от чувства, които пронизваха душата му.

Той беше достатъчно опитен, за да разпознае обожанието в очите на една жена, но много време трябваше да мине, докато любовта, обожанието и уважението се слепят в едно пленително цяло. Без да съзнава това, той мигновено влезе в ролята на силния фермер — инстинктивния му щит срещу всякакви чувства.

— След десет минути се връщам. Пригответи се.

Вратата на кухнята хлопна. Неуспяла да преглътне, Алекса вдигна невярващо глава. Почти се задави със сандвича си, докато се опитваше да сподави смеха си.

Тя също имаше достатъчно опит, опит с него, за да разбере, че той бяга от нещо. Дали беше успяла да наруши добре подреденото му съществуване?

Алекса бързо помръкна. Да се играят игрички с мъж като Грейсън Ленъкс беше опасно. Правилата бяха негови и той винаги ги променяше, както му бе удобно. Нямаше значение какво бе направила тя, нямаше значение колко бе хитра, все още не можеше да спечели.

СЕДМА ГЛАВА

Грей разбра, че е сгрешил.

Разбра го още докато минаваше последните метри към височината. Паркира джипа до улей, издълбан от силните пролетни дъждове, и изключи двигателя. Но сякаш не можеше да се овладее. Престори се, че почива, изтегна се назад, подпря върховете на ботушите си към таблото и плъзна ръка по гърба на седалката на Алекса.

Загледа се към хоризонта, а периферията на нахлупената му над челото шапка го защитаваше от любопитните очи на света наоколо. Почувства се уязвим, с разголена душа, а най-съкровениите му чувства сякаш бяха извадени на показ.

Почувства се като глупак. Не беше и помислил да показва на Алекса тази част от ранчото. Но го направи. Импулсивно, без да се замисли, като юноша, който иска да направи впечатление на своето момиче.

Алекса само възхитено разглеждаше. Думите изглеждаха не на място и тя не се и опита да проговори. След разходката из обширното и добре поддържано ранчо не бе очаквала да види нещо позабележително. Но тази безкрайна площ необработвана земя бе красноречиво доказателство за невидимата страна на един човек, който предпочиташе да се представя на света като груб и нечувствителен.

Дивите цветя приличаха на шарен килим, който се простираше до хоризонта. Тя бе поразена от многообразието на цветовете. Гледката спря дъха ѝ. В гърлото ѝ заседна буца.

Грей не продумваше, въпреки очевидната изненада и вълнение на Алекса. Това бе неговото място. Когато празнуваше, когато скърбеше или размишляваше, той идваше тук. Никога не допускаше друг, дори Джени. Нуждаеше се от тази красота и самота само за себе си, място, което си беше единствено негово. Беше. До този момент.

Алекса се отпусна назад и Грей отвори стиснатите си юмруци. Дългата ѝ коса, спусната по раменете и седалката, се оплете в пръстите

му.

Паметта не го лъжеше. При допира косата ѝ напомняше коприна. Той нави кичур около китката си, сякаш младата жена го привързваше с копринена верига. Тази мисъл му се видя причудлива и лишена от разум.

Изненадана, Алекса извърна очи към него. Не знаеше как да приеме изражението му. Не бе сигурна дали изразява болка или удоволствие, а и не можеше да определи значението и на двете чувства.

Грей освободи китката си от копринената превръзка и прокара пръсти по врата на младата жена. Дъхът ѝ секна. Очите ѝ се затвориха, а въздухът внезапно се изплъзна от гърдите ѝ, когато дланта му покри тила ѝ.

Очарован от начина, по който тя реагира на докосването му, Грей се наведе към нея и впи очи в лицето ѝ. По бузите ѝ плъзна лека руменина, която подчерта нежните ѝ скули. Клепачите ѝ трепнаха.

Той се приближаваше, а всеки сантиметър усилваше агонията на въздържанието му. Не искаше чувствата му да я завладяват. По дяволите! Не искаше и нейните да завладеят него.

Пръстите му се плъзнаха надолу. Нежно погали врата ѝ. Усети тръпката, преминала по тялото ѝ в отговор на собственото му вълнение.

Въпреки че желанието го разкъсваше отвътре, той успя да остане спокоен. Алекса отвори очи и го погледна, а в сиво-сините им дълбини се четеше тиха молба. Опита се да заговори. Той тръсна глава. Младата жена нервно навлажни устни с език, класическо женско предизвикателство, което изискваше класически мъжки отговор.

От устата му се откъсна мъчителен стон и той я сграбчи в прегръдките си. Спря да се бори със себе си. Отдаде се на желанието и копнежа, които го преследваха две седмици и половина.

Алекса простена. Обви ръце около врата му, изпълнена със същото желание и същия копнеж.

В този миг Грей усети как тя се прекърши в прегръдката му. Като че ли в нея бе паднала бариера. Същата бариера, но по-силна и по-твърда, се счупи и в него.

Той изпита удоволствие, когато усети през ризата ноктите ѝ да се впиват в тялото му. Зарадва се на спонтанността, с която устните ѝ се

открехнаха, за да пропуснат езика му. Тя отговаряше на всяка милувка до мига, в който той си помисли, че ще експлодира, ако не получи още и още от нея.

Алекса не се съпротивляваше на ръцете, които се прокраднаха под блузата ѝ. Нямаше сили, дори да искаше. Пръстите му, загрубели от тежката работа, се плъзгаха по гърба ѝ и оставяха изгарящи дири.

Тя потръпна и се притисна в дланите му, когато той посегна да погали гърдите ѝ. Чувстваше топлината и напрежението в докосването му. Мъжът свали копринения сутиен и обхвана гърдите ѝ. Грей съзнаваше, че джипът едва ли е най-подходящото място да се люби с Алекса.

Искаше да бъде бавно. Искаше да ѝ даде времето, което тя заслужава. Искаше тя да разбере колко много я цени.

Усети едната ѝ ръка на бедрото си. Отначало помисли, че се е подпряла. Каквато и да беше причината, ритмичното притискане на пръстите ѝ скоро накара мускулите му да се напрегнат в отговор на възбуждащото докосване.

Разумът проникна в изкусителната мъгла, която ги бе обвила. Тялото му отказваше да се подчини, но Грей успя да се овладее. С нежелание откъсна устни от нейните и впи очи в нея:

— Господи, Алекса! Колко огън има в теб.

Тя премигна и извърна поглед, очите ѝ бяха огромни, устните ѝ леко отворени и влажни от жадните милувки на езика му. Заше метена, тя се отпусна на седалката и склочи ръце пред гърдите си. Цялата трепереше от усещанията, събудени в тялото ѝ.

Когато се осмели да го погледне, тя се стресна от промяната в изражението му — от желание към очевидно съжаление. Изпреварвайки обяснението му, се насили да проговори първа. Думите ѝ прозвучаха като накъсан шепот:

— Това не трябваше да се случва.

Той свали шапката си и прокара пръсти през тъмната си коса. Чувстваше погледа ѝ върху себе си, внимателен и изучаващ.

— Случвало се е и преди и вероятно отново ще се случи.

— Не!

Той впи очи в нея, погледът му я изгаряше.

— Защо не?

— Няма да позволя да бъда използвана, не и от теб.

— Използвана? — почти изрева той. Най-последно забеляза несигурността и недоверието в очите ѝ. — Аз не искам да те използвам, Алекса. Може би искам да се любя с теб, но проклет да съм, ако съм те довел тук, за да се възползвам.

— Тогава защо?

— Никого не съм водил тук — прошепна той.

Нямаше смелостта да ѝ признае, че всеки път, когато мислеше за нея, се сецаше за дивите цветя. В съзнанието му тя се бе сляла с дивите цветя, така както необработената земя бе част от ранчото.

— Не разбирам.

— Не само ти — измърмори той, а в тона му прозвуча сарказъм и разочарование от самия себе си. — Алекса, не можеш ли да се опиташ да ми повярваш поне мъничко?

— Непрекъснато ме молиш да ти повярвам, но не си ми дал нито една сериозна причина за това. Не те разбирам и не разбирам какво искаш от мен.

Тя упорито пренебрегваше тревожния глас в съзнанието си, който ѝ нашепваше да престане да се самозалъгва. Тя много добре знаеше, че може да му се довери, така както знаеше какво искат и двамата.

— Не желая да правя секс с теб. Ако това беше всичко, което искам, мога да го намеря навсякъде — той удари волана с юмрук. — Така е — искрено настоя той. — Аз съм също толкова смутен, колкото си и ти, но повярвай, това, което става сега, е нещо по-различно и много по-важно. Ако престанеш да ме олицетворяваш с другите хора, които в миналото очевидно са те използвали, може би ще разбереш.

Огорчена, Алекса се обърна към вратата и пооправи блузата си. Грей забеляза този жест на самозащита и понечи да посегне към нея, но нещо го предупреди да не я докосва точно сега.

Разговорът също щеше да бъде безсмислен. Всички думи на света не биха решили проблема им, а и двамата не можеха да мислят разумно в този момент. Грей изруга. Напоследък често се хващаше да го прави.

— Върни ме вкъщи, ако обичаш.

Двайсет минути по-късно, мълчалива и изнервена, Алекса така бързо се измъкна от джипа в желанието си да остане сама, че щеше да

падне. Грей я хвана, преди да се строполи, но тя се освободи от ръцете му и закуцука по пътеката към кухнята, като си помагаше с бастуна.

През останалата част на деня и цялата вечер Алекса остана в стаята си. Убеди разтревожената Мина, че се нуждае само от спокойствие. Не каза нищо за Грей, въпреки че по изражението на възрастната жена се досети, че не е необходимо.

Объркана от случилото се между нея и Грей, Алекса не се чувстваше готова да се изправи очи в очи с него. Нещо важно се бе променило, но тя не можеше да го назове. Каза си, че утрото е по-мъдро от вечерта, макар да се съмняваше, че ще може да разсъждава трезво, когато ставаше въпрос за Грейсън Ленъкс. Подсъзнанието ѝ нашепваше, че се крие от себе си и от него, но тя не му обръщаше внимание. Не можеше да се занимава сега с това.

Грей обаче не виждаше причина да оставя Алекса сама. Той искаше усмивката да се върне на лицето ѝ и бе готов на всичко. Вече бе разбрал, че тя се бори да се освободи от миналото си. За голямо негово удивление, Алекса търсеше собствената си идентичност. Изглежда не разбираше колко е неповторима и как променя живота на хората, до които се докосва. Нейната нежност, състрадателност, даже слънчевата ѝ усмивка, вече бяха променили всички обитатели на ранчото.

Ако смяташе, че не е необходима, можеше да си замине. Тази скрита възможност най-много го плашеше. Знаеше, че от него зависи Алекса да се чувства удовлетворена и ангажирана, необходима и на племенника му, който всеки ден печелеше от нейното присъствие.

Грей пренебрегваше факта, че Алекса бе развълнувала сърцето му, и разумно приемаше, че хармонията и смехът, които бе внесла в живота му и в тази къща, щяха така или иначе да дойдат.

В този миг разбра, че главното предизвикателство е да убеди Алекса колко е необходима тук.

С тази мисъл той хапна в трапезарията за пръв път от четири дни — сам. Позна по лицето на Мина, че тя с удоволствие щеше да отговори на въпросите му, ако ги бе задал, и не му убягна иронията на положението.

Докато пиеше кафето си след вечеря, той сериозно се замисли върху страха на Алекса да не бъде използвана. Вече знаеше доста за миналото ѝ и не беше изненадан, че тя му няма доверие. Очевидно се

чувстваше манипулирана. Изглеждаше решена да се бори с всеки, дръзнал да прилага същите тактики спрямо нея.

После се замисли за собствените си мотиви. Не желаше да упражнява власт над Алекса, само искаше да я накара да намира удоволствие в ранчото, да се чувства полезна и нужна, каквато вече беше.

Решението дойде в мига, когато влезе в библиотеката на първия етаж и забеляза каталозите, оставени от архитектката, наета да се погрижи за вътрешното оформление на построените наскоро вили за гости в ранчото.

Предвидени за притежателите на коне, които отседат тук, четирите вилички се нуждаеха от женска ръка.

Алекса бе именно подходящата жена. Тя притежаваше личен стил, който го възхищаваше, и бе прекарала живота си в богатите кръгове, откъдето произлизаха клиентите му. Тази работа, която го ужасяваше и която отлагаше вече от няколко седмици, щеше да я накара да повярва, че е необходима.

След няколко минути той нахлу в стаята ѝ.

— До смърт си отегчена да лежиш тук и да чакаш коляното ти да оздравее, нали?

Изненадана, Алекса се убоде с иглата, която държеше. Гневно погледна Грей и засмука наранения си показалец.

— Не знаеш ли как да почукаш?

Той се ухили, доволен, че се е върнала към старите си маниери. Добре! Ето как я харесваше, когато не беше в прегръдките му и не го лишаваше от разум.

— Вратата ти беше отворена. Мислех, че нямаш нищо против да ти правя компания.

Погледът, който му хвърли, подсказваше обратното. Грей се подсмихна.

Алекса се намръщи и се съсредоточи върху кръпката, която зашиваше на панталоните на Майкъл. Не искаше Грей в стаята си. Не искаше да ѝ се напомня за случката в джипа. И със сигурност не желаше да мисли за невъздържания начин, по който му отвърна, и за лекотата, с която благоприличието ѝ изчезваше само при мисълта, че нещо подобно може да се случи отново.

Не може да се случи, рече си Алекса. Той просто искаше тялото ѝ. Не търсеше жената или чувствата, които нетърпеливо би разкрила, ако изгуби власт над себе си. Старата история. Тя обичаше и тя даваше. Но никой не връщаше. Болеше дори повече, отколкото би искала да си признае.

Чувствата, които Грей събуждаше у нея, превъзхождаха всичко, което някога си бе представляла между мъжа и жената. Все едно ходеше по въже, когато бяха сами. Един негов поглед я караше безумно да търси отговор на изгарящото усещане.

— Какво знаеш за вътрешното обзавеждане? — попита той с пълното съзнание, че я предизвиква.

— Достатъчно — глухо отговори тя и помисли за цялата работа в тази област, която бе свършила за баща си.

О, тя изпитваше удоволствие от творческия контрол и неограничения бюджет. Само луд или някой, който наистина мрази да се занимава с обзавеждане, не би изпитал удоволствие от този вид свобода. Но надменната сигурност на баща ѝ, че тя му дължи времето и таланта си, помрачаваше удоволствието ѝ. Никога не бе я молил и никога не ѝ благодари. Тази малка дума „благодаря“ би означавала целия свят за Алекса тогава. Сега обаче бе твърде късно. Признанието трябва да се поднася като дар, иначе няма смисъл.

— Чудесно. Изложи ми познанията си, за да не се налага да се досещам.

— Това заповед ли е? — сухо попита тя, без да вдига очи от работата си.

Грей си напомни да бъде по-предпазлив с нея. Все още бе огорчена от следобедна, прекаран заедно.

— Молба — увери я той.

Тя остави скъсания панталон, погледна към Грей и заговори:

— Съгласувах архитектурните планове, събрах главния предприемач и останалите наети за къщата, която баща ми построи миналата година в имението си в Санта Барбара. После избрах боите за стените, килимите, завесите, капациите на прозорците, осветлението, дамаските и всичко останало. Обзавеждането беше в югозападен стил, който включва много пастелни тонове и отсенки на бялото. Имаше няколко стаи, които трябваше да се дообзаведат — четири гостни...

— Картината ми е ясна — прекъсна я Грей, учуден от краткия ѝ разказ за постижения, с които друг на нейно място би се гордял. Дали не сбърка с предложението си? Любопитен да узнае мнението ѝ, той каза: — Говориш, сякаш ненавиждаш тази работа.

Сиво-сините ѝ очи се разшириха от учудване.

— Защо мислиш така?

Той сви рамене.

— Да речем, направих извод от тона ти.

— Грешеш. Проблемът беше личен. Няма нищо общо с работата, която ми доставяше удоволствие и която свърших добре. Поне така казаха няколко приятели и ме помолиха да опитам и с техните къщи.

Но не и баща ти, допълни наум той. Всичко, което казваше тя, обясняваше наранените ѝ чувства. Алекса не желаше да се възползват от нея, нито да се отнасят към нея като към празноглава глупачка. Въпреки своята проникателност, Грей не бе доловил копнежа ѝ за любов.

— Искаш ли да опиташ пак, но в по-малък мащаб?

Алекса изглеждаше ужасена.

— Не искаш да кажеш, че ще обзавеждаш къщата си отново, нали?

Изненадан едновременно от въпроса и от изражението ѝ, той не се въздържа и попита:

— Това означава ли, че ти харесва?

— Безкрайно! Тя изглежда като истински дом и наистина е такава, усеща се. Освен това е елегантна, удобна, уютна и гостоприемна. Непобедима комбинация за моите схващания. Не бих променила нищо.

Грей прибави още информация за Алекса в съзнанието си. Домът и семейството за нея бяха свещени, но не беше чудно как начинът, по който бе живяла, е объркал представите ѝ. Не разбираше всичките ѝ мотиви, но усещаше, че наистина започва да си обяснява какво така непреодолимо я тласкаше към независимост.

— Ще престанеш ли да се хилиш така самодоволно над каталозите, които държиш? Започваш да приличаш на фетишист.

Грей се засмя и стовари купа на леглото.

— Това е на една дизайнерка, която преди месец долетя от Сан Франциско. Искам да завърша няколко вили за гости. Тя ще се върне в

неделя, но аз не съм готов. Нямам време. Доколкото разбирам, вътрешното обзавеждане е изкуство. Знам какво ми харесва, едва след като го видя.

Алекса измъкна един каталог от купа и го сложи в скута си.

— И с мен е същото. Доверявам се на инстинкта си.

— Тя ще иска да научи окончателното ми решение за вилите, когато се върне. Ще стигне ли времето да разберем какво ще е необходимо?

Алекса вдигна очи. Три дни не бяха много време, но щеше да успее.

— Четири ли са вилите?

— Да.

— Килимите и плочките са дошли, надявам се.

— Миналата седмица.

— Кога мога да ги видя? — попита тя.

— Още утре сутринта.

— Чудесно, но трябва да имам представа за цветовете, както и за стила на мебелите за всяка вила.

Грей й подаде една дупляна.

— Килимите и плочките са тук, но ти ще се занимаваш с мебелите.

— Искаш ли стилът да е един и същ, или предпочиташ да е различен за всяка вила?

— Как ще е най-хубаво? Както казах, обзавеждането е изкуство. Знам какво ми харесва, когато го видя.

Тя се усъмни в думите му, въпреки че й се искаше да му вярва, Грейсън Ленъкс притежаваше твърде силен характер, за да няма мнение за нещата, които се отразяват на живота и обкръжението му.

— Най-доброто е това, което ти искаш.

Тя се усмихна, първата истинска усмивка от няколко часа насам. Облекчението, което го обзе, събуди желанието му.

— Какъв избор имам?

— Можеш да продължиш стила на главната къща и във вилите, а може и всяка една да има собствен стил, както и да ги обединява нещо уникално.

Грей се замисли за миг.

— Като югозападния пустинен стил, за който спомена преди.

— Добър избор. Мебелите са семпли, с чисти линии. А ако архитектката ти има добри доставчици, няма да е проблем да намерим подходящи аксесоари.

Грей пристъпи към стола до леглото. Преди да седне, премести каталозите на нощното шкафче. Погълната в мисли, тя не забеляза как той приближи.

— Ценя помощта ти, Алекса. Парите не са проблем. Доверявам се на преценката ти. С малко късмет вилите сигурно ще са готови за годишния пикник.

Тя се отпусна на възглавниците, а в погледа ѝ проблесна изненада.

— Мина спомена за пикника, но не очаквах, че е толкова скоро.

— След две седмици и половина, съботата и неделята след Четвърти юли. Тази година ще дойдат повече от двеста души. Ще пристигнат коневъди от цялата страна. Запазили сме стаи в хотела в Стоктън, въпреки че повечето прекарват времето си в ранчото. Уил е наел шофьори, които ще ги връщат до хотела.

— Ще обзаведа вилите, Грей — обеща тя, — но вероятно ще си тръгна преди пикника. Коляното ми заздравя, така че няма причина да оставам. Освен това не искам да съм в подчинение пред толкова хора.

Той беше смаян.

— В подчинение? За какво, по дяволите, говориш?

Тя стисна каталога, който държеше.

— Нямах нужда от непознати наоколо, когато ще дойдат приятелите ти.

Той се наведе с ръце върху коленете. Почти опря нос в нейния.

— Може и да не сме любовници, но сме приятели, нали?

— След случилото се днес не знам какви сме.

Той се усмихна на нейната искреност. Това бе едно от качествата ѝ, което най-много харесваше. Съмняваше се дали някога ще е способна да излъже.

— Приятели сме — натърти той. — И... почти любовници. Освен това се надявам да бъдеш моята домакиня на пикника.

— О, не. Не мога.

— Защо?

— Не познавам тези хора. Затова.

— Положително не си познавала и всички хора, които си забавлявала заради баща си през всички тези години.

— Откъде знаеш?

Сигурно от Мина, досети се тя.

— Няма значение откъде знам. Просто знам.

Той се усмихна, тъмните му очи блестяха. Алекса се взираше в него и идеята да му откаже се топеше като сняг на слънце.

— Не зная — продължи да упорства тя.

— Не те освобождавам от отговорност, миличка. Нужна ми е твоята помощ и не се притеснявам да я поискам.

В този миг и двамата си спомниха разговора им за Майкъл. Тогава Грей бе казал същото.

— И така? Какво е решението? Съгласна ли си да останеш още няколко седмици?

Алекса се чудеше как би могла да откаже. Да бъде помолена за помощ беше голяма крачка напред след директните заповеди. Освен това тя искаше да остане, дори това да означаваше, че ще разбие сърцето си.

— Кажки какво трябва да приготвя за пикника.

— Трябва само да държиш под око доставчика на провизии и подготвящия празненството. Миналата година се наложи да бъда арбитър на една тяхна разправа. Не беше забавно — той се намръщи при удоволствието, изписано на лицето й. Пристъпи към нея и изненада и двамата със следващата си забележка: — И още нещо, не разрешавай на гостите да разберат какъв глупак съм понякога. Те мислят, че съм свестен човек, и не искам да променят мнението си на тръгване.

Тя не схвана скритата ирония.

— Какво, за Бога, мислиш, че ще им кажа?

— Може да им довериш, че съм ти налетял в джипа днес следобед — подразни я той.

Тя пребледня и си помисли, че никога не би признала как непохватно се държа след случилото се помежду им.

— Няма защо да се притесняваш.

— Алекса?

— Да?

— Погледни ме, миличка.

Тя вдигна очи, срещна погледа му и сякаш потъна в дълбините на очите му. Гледаше го, изумена от силата на собствените си чувства. Беше влюбена в този мъж, който дълбоко в душата си беше самотник.

— Какво има?

— Нищо — прошепна тя.

Усмивката му угасна.

— Нямах намерение да те въвличам в нещо, което не искаш.

Алекса се изчерви.

— Знам — призна тя с болезнена искреност, въпреки цената, която плащаше със сърцето си. — Съжалявам, ако съм те накарала да мислиш така. Извинявай, че избухвам. Често ми се случва напоследък.

— И аз съжалявам. Повече, отколкото можеш да си представиш. Непрекъснато си повтарям, че не трябва да те притеснявам, но винаги успявам да направя нещо, което да те ядоса.

— Не се ядосах.

— Какво тогава? — тихо попита той.

— Страхувах се.

Той беше изненадан.

— От мен? — тя кимна. Мъжът хвана ръката ѝ и освободи пръстите, вкопчени в завивките. — От какво се страхуваш, Алекса?

От това, че винаги давам, а никой не го е грижа. Че искам един мъж, който не ме желае. Че те обичам толкова много, та не мога да те лъжа.

Алекса въздъхна и очите ѝ се напълниха със сълзи. Опита да ги скрие, но не успя. Почувства пръстите му да се стягат около ръката ѝ. Това ѝ даде смелост да продължи:

— Говориш ми за доверие, когато сме близо... един до друг, но аз не знам дали изобщо мога да вярвам. Мисля, че в душата ми зее твърде дълбока рана.

— Не знам дали мога да я залича, но бих искал да опитам.

— Защо?

— Имам нужда да го направя за теб, миличка. Може би това е моят начин да ти благодаря за всичко, което направи за Майкъл — „лъжец“, изкрещя подсъзнанието му. Грей потръпна вътрешно, но продължи да говори: — Каквато и да е причината, само ми позволи да опитам.

Благодарност, но не любов. По-добре благодарност, отколкото безразличие, опита да си каже тя. Но съвсем не бе уверена.

Блясъкът в очите ѝ бе угаснал, когато дръпна ръка.

Инстинктът за самосъхранение се бе завърнал. Грей отново бе твърде близо и ѝ се искаше да се хвърли в прегръдката му, но можеше да предизвика съдбата.

Грей прие отдръпването ѝ като знак, че трябва да си тръгне, въпреки че не му се искаше. Насили се да стане от стола. Секунди по-късно спря на прага и се извърна.

Знаеше, че образът ѝ няма да изчезне от съзнанието му през цялата нощ. Бялата копринена пижама покриваше тяло, създадено за любов. Високите ѝ скули бяха поруменели. Разпуснатата коса падаше на вълни по раменете ѝ. Тя го приканваше към лудост и той я желаше толкова силно, че би приел предизвикателството.

— Наистина съжалявам.

— За какво? — уморено попита тя.

— За всичко.

— И аз съжалявам — прошепна тя, без да е съвсем сигурна за какво точно се извиняват и двамата, но с отчаяно желание да бъдат още малко заедно.

— Простено ли ми е?

Тя кимна.

— Не исках те нараня днес и никога няма да те принудя да правиш нещо, което не желаш.

Тя му се усмихна, устните ѝ трепнаха.

— Знам, Грей. Разбрах го в момента, когато се успокоих и осъзнах, че и двамата не сме помислили за риска да останем сами, още повече на такова прекрасно място.

— Понякога мислите ни са против нас.

Всяка негова дума отекваше като куршум по стоманена мишена. Тя се засмя пресилено.

— Като да скочиш от самолет без парашут.

— Така ли се чувстваш с мен? Толкова ли съм опасен? Защо изпитваш нужда да се защищаваш?

— Трябва да я превъзмогна — сухо отвърна тя. — Желая те, Грей, дори да не си подходящ за мен. Не ме карай да се боря сама. Помогни ми мъничко, моля те.

Тя неспокойно се размърда в леглото, когато не последва отговор. Гърдите ѝ подканящо повдигаха копринената пижама. Тя не забеляза как той се изчерви, докато я гледаше.

— Господи! Какво изкушение си ти.

Обезумяла, тя започна да търси начин да промени настроението в стаята. Опита се да успокои напрежението, което винаги назряваше, щом останеха сами.

— Овладей страстта си. Тя може да погуби и двама ни.

Копнежът завладя тялото му.

— Не зная, Алекса. Чудя се дали това е вярно. Може би някой ден ще се наложи да открием истината.

Той излезе от стаята, без да дочака отговор. Алекса остана загледана след него, разбрала, че и този път бе наложил своята игра и своите правила.

ОСМА ГЛАВА

Следващите четири дни Алекса прекара в уточняване на плановете за вилите. Почти не виждаше Грей, въпреки че работеше в неговата библиотека.

А когато го срещнеше, прехапваше устни, за да не спомене за отсъствията му в часовете за ядене всяка вечер. Никой не продумваше за случката в джипа, но и двамата не можеха да успокоят явното напрежение, породило се помежду им.

Алекса се подготвяше за пристигането на архитектката по вътрешно обзавеждане, като скицираше плана на всяка вила. После подбра мебелите и дамаските за тях, както и осветлението. Експериментира с цветовете, за да подбере подходящата пастелна гама за всяка вила.

Използва много брошури и каталози и прекара дълги часове в размишления върху паната и аксесоарите, въпреки че усилията ѝ щяха значително да освободят наетата дизайнерка от част от работата ѝ. Гордостта и желанието да докаже на Грей, че може да се справи с възложената ѝ задача я стимулираха за работа.

Архитектката пристигна в събота, рано следобед. Привлекателна жена към трийсетте, тя не бе изненадана от ролята на Алекса във вземането на решения вместо Грейсън Ленъкс, нито бе обидена, че Алекса вече е свършила и нейната работа.

Следобедът мина бързо, благодарение на подготовката на Алекса. След като приключиха работа, двете жени си побъбриха непланирано и откриха, че имат общи познати в Санта Барбара.

Грей се появи късно следобед. Зададе няколко любезни въпроса за датите на доставка, потвърди желанието си Алекса да се занимава с покупките на всичко необходимо за вилите и си тръгна така бързо, както се бе появил.

Въпреки че забеляза любопитството в очите на другата жена, Алекса бе благодарна, че архитектката не зададе въпроси за отношенията ѝ с Грей. Не ѝ харесваше мисълта да се представи за

обикновена приятелка и затова упорито насочваше разговора към работата.

Изпрати усмихнатата жена до колата ѝ, малко преди да се стъмни, удовлетворена, че идеите ѝ за вилите са били приети добре и ще се осъществят веднага. С малко късмет щяха да са готови навреме за пикника. Успях, реши Алекса, когато уморена се прибираще към къщата.

Прекара голяма част от неделата до басейна. Уил и Мина се присъединиха, после дойдоха Майкъл и момчетата на Уилкокс. Грей не се появи.

Алекса си напомни, че той не дължи обяснение на никого, но фактът, че не бе споменал къде е и каква е причината за отсъствието му от ранчото, я изнервяше. Мълчаливо се упрекваше, задето се бе влюбила в човек, чието държание ясно подсказваше, че той се нуждае от помощта ѝ от време на време, но не желае нищо повече от нея.

Мислите ѝ причиниха болка и тя се опита да забрави Грей и да обърне внимание на другите около нея. Разговорът бе насочен към пикника — събитие, в което Мина и Уил участваха вече пет години.

Рано сутринта в понеделник, след една безсънна нощ, Алекса насочи цялата си енергия към плановете за организиране на пикника. Организаторът на празненството и доставчикът на продукти бяха съпрузи. Навремето щастливо семейство, сега пристигнаха в отделни коли и вдигнаха скандали пред клиентите си.

Алекса не се тревожеше много, защото Мина ѝ бе доверила, че и двамата са изключително добри в професиите си. Иначе отдавна щяха да са извън бизнеса. Тя ругаеше наум Грей, че я бе помолил да бъде домакиня на пикника, после проклинаше себе си, че не обърна внимание на предупрежденията му за скандалните Лафкинс.

Алекса беше едновременно и съдия, и миротворец, и парламентър, но успя да изготви временното меню, да уточни часовете за забавления през дните и вечерите, броя на персонала, който трябваше да се наеме, за да обслужва и да изчисти след гостите.

Изтощена от целодневната битка, Алекса вечеря в кухнята и се оттегли в стаята си. Взе си душ, облече дълга розова нощница и се

мушна в леглото след залез-слънце, но измъченото ѝ подсъзнание не я остави да заспи.

Въртеше се в леглото и се заслушваше за шумове в къщата, но чуваше само тиктакането на будилника, който ѝ напомни, че вече е полунощ. Мислите ѝ се върнаха към Грей и тя се зачуди дали се е прибрал. Внезапно ядосана, тя си каза, че не я интересува какво точно прави той.

Обзета от безпокойство, Алекса скоро се измъкна от леглото и излезе на терасата. Остави бастуна си подпрян на стената. Обви ръце около тялото си и се облегна на парапета, вдишвайки свежия нощен въздух със затворени очи.

Грей стоеше в сянката на балкона. Дъхът му секна в мига, в който видя Алекса да излиза.

Луната нежно огряваше мястото, където бе застанала — само на два метра от него.

Видя разрошената коса, разпиляна по гърба, лекото повдигане на гърдите ѝ, всеки път щом поемеше въздух. Видя силуета на тялото ѝ, което се очертаваше под дълбоко изрязаната копринена нощница, закрепена на раменете ѝ с тънки презрамки.

Обут само в джинси, Грей пристъпи напред, сам несъзнаващ действията си. Стигна до нея, когато тя дълбоко въздъхна. Въздишката ѝ отекна като самотно ехо, пропито с тъга и чувства, които той познаваше и прекрасно разбираше.

Алекса се наклони напред, все още не усетила присъствието му. Подпряла ръце на перилата, тя наведе глава настрани, за да разкърши рамене и да ги освободи от напрежението.

Грей почувства нейната уязвимост и усети колко е напрегната. Той бе обзет от същата възбуда и напрежение. Вдигна ръце към раменете ѝ и почувства как тялото ѝ се стегна и тя се задъха при докосването му. После долови тих стон на удоволствие, когато започна да разтрива раменете ѝ.

— Ужасно си напрегната — каза той след няколко минути мълчание, в които се чуваше само дишането им и песента на щурчетата. — Уморителен ден?

— Пет уморителни дни — поправи го тя. — Трябваше да те намразя.

Той замръзна, обмисляйки думите ѝ, а после се засмя:

— Лафкинс ли?

— Точно така.

— Невероятни са, нали?

— Не разбирам как успяват да бъдат женени за повече от месец.

— Не успяват.

Тя леко се извърна и го погледна.

— Шегуваш се.

— Не. Разделили се на шестия ден, или поне така говори мълвата.

Той поднови масажа, щом тя се обърна към поляната и басейна.

— Защо продължават да работят заедно?

— Знае ли човек защо хората, които се обичат, постъпват по един или друг начин. Съмнявам се, че и те самите знаят. Иначе биха сложили край още преди години.

— Години? Искаш да кажеш, че отдавна са разведени?

— Преди петнайсет години, струва ми се.

— Господи!

Грей избухна в смях. Алекса почувства тръпки на възбуда да полазват по гърба ѝ.

— Студено ли ти е? — попита той и я прегърна.

Тя поклати глава, наслаждавайки се на топлия вятър, който галеше лицето ѝ, и на ръцете на Грей, които се плъзгаха по нейните. Не искаше това докосване да спре, въпреки съзнанието, че се измъчва за нещо, което не може да се случи.

Той продължи да я гали, силните му ръце бяха твърди, но нежни. Алекса наклони глава и тихо въздъхна, обгърната от чувствената магия. Наслаждаваше се не само на допира, а и на спокойствието на този миг.

— Добре ли си? — попита той и се помъчи гласът му да не издаде жестокия копнеж, който разкъсваше тялото и ума му.

— Като в рая.

Той наклони глава, за да вдъхне лекото жасминово ухание на кожата и косата ѝ. Дръпна я назад да се облегне на гърдите му и я прегърна. При всеки дъх гърдите ѝ докосваха мускулестите му ръце. Болезнено чувство прониза сърцето му и накара ръцете му да потреперят.

— Рай — пресипнало повтори той. — Това си ти.

Тя помъчи да се овладее, въпреки че сърцето ѝ заби учестено. Чувстваше силата на Грей в твърдите мускули на голите му гърди. Облегната на него, тя съзнателно се бореше с топлината, която излъчваше тялото му, възбуждаше сетивата ѝ и я караше да забрави благоприличието. Тръпнеща, тя успя да прошепне:

— Дълго те нямаше през тези пет дни.

— Ранчото не се гледа само — той млъкна, а сърцето му се блъскаше в гърдите, когато най-последно призна: — По дяволите! Отсъствието ми нямаше нищо общо с ранчото. Беше единственият начин да не посегна към теб.

Тя бавно се извърна в прегръдката му и го погледна. Желанието премина през тях като ток. Алекса се почувства замаяна, но думите му не я изненадаха.

— Значи аз те прогонвам от собствения ти дом.

— Ти, миличка, бавно прогонваш ума от главата ми. Нека се разберем един път завинаги.

— Трябва да замина.

В мига, когато изрече тези думи, тя почувства ръцете му да се стягат около кръста ѝ.

— Не искам това и ти го знаеш — рязко отвърна той.

— Но, Грей, ако...

Той я прегърна по-силно, бедрата им се допряха, а гърдите ѝ се притиснаха в неговите. Мъжът простена от обещанието на този допир, дъхът се изплъзна през стиснатите му зъби.

Алекса тихо изстена, смутена от възбудата на Грей и от тръпката, изгаряща тялото ѝ. Останала без дъх, тя прошепна:

— Не е това, което искам, но може би е най-хубавото.

Грей я притисна още по-плътено, прегръдката му беше силна, властна, дори жестока. Той усети прилива на чувства у нея, желанието му се разгоря и тръпки пронизаха тялото му.

— Кой би могъл да каже кое е най-доброто? Знам само, че те желая. Още от мига, в който те видях.

Тя посегна към него и пръстите ѝ колебливо докоснаха страните му, упоритата брадичка и се плъзнаха по очертанията на чувствените му устни. Той беше мъжът, за когото бе мечтала. Желаше го. Всичките ѝ сетива копнееха за него.

Странно, но вече не се страхуваше да бъде покорена от него. Тази мисъл дори ѝ харесваше, защото чувстваше, че той ще я покори със страстта си. Сигурна бе, че ще запази своята индивидуалност. Спусна пръсти по пулсиращата му шия. Дивата сила, която туптеше под кожата му, я изгаряше така силно, както и твърдата плът, притисната в слабините ѝ.

Грей затвори очи. Сякаш мигът, в който спря дъха си, беше безкраен. Ето за какво бе мечтал, пронизан от опустошителен копнеж, който го замаиваше. Докосването, нежността ѝ, той желаше всичко, което тя искаше да му даде.

Уморена да се бори, уморена да бъде нащрек, уморена от самотата, Алекса вдигна глава и усети устните му да се впиват в нейните. Потръпна от всепоглъщащия и вълнуващ допир, който за пръв път преживяваше. Притисна се в мъжа и с удоволствие прие езика му, който пробяга по зъбите ѝ и изпълни устата ѝ.

Грей се наслаждаваше на отзывчивостта ѝ. Жадно пиеше от нетърпеливите ѝ устни. От гърлото му се откъсна дълбок стон при допира на втвърдените ѝ зърна до гърдите му, а възбудата заплашваше да го погълне, когато бедрата ѝ поеха подканващия натиск на неговите и се разлюляха в отговор.

Треперещите му пръсти свалиха тънките презрамки на нощницата и ги плъзнаха надолу по раменете ѝ. Мъжът неохотно откъсна устни от нейните и се отдръпна за миг, докато копринената нощница се плъзгаше по гърдите ѝ.

— Прекрасна си — въздъхна той, впил поглед в нея, а тъмните му пръсти се открийа върху златистата ѝ кожа, когато погали гърдите ѝ.

Очите ѝ се затвориха, тя се отпусна с усмивка. Обви ръце около врата му и се притисна към силното тяло на мъжа.

Немощно въздъхна, преди той да поеме отново устните ѝ и да плъзне ръце по гърба ѝ. Победена от силата на чувствата си, тя посрещна желанието му със страст и той бавно обхвана отново гърдите ѝ. Подразни зърната ѝ и тя простена от удоволствие.

Времето сякаш спря, съществуваеше само опияняващото удоволствие, станало част от бурния ритъм на сърцата им и трескавите им тела. Грей се наслаждаваше на лудия бяг на пръстите ѝ по раменете и гърба му.

Без да откъсва устни от нейните, мъжът се наведе и я вдигна на ръце. Влезе в стаята, а стъпките му ставаха все по-сигурни, докато приближаваше към леглото. Спря до нощното шкафче и ѝ позволи да стъпи. Само в този миг за кратко се откъснаха един от друг.

Тя се олюля и той отново я привлече в прегръдките си. Пръстите му се вплетоха в дългата ѝ коса и той не устоя на изкушението да притисне лице в нея. Пое дълбоко дъх, за да изпълни гърдите си с уханието ѝ.

Алекса отпусна чело на рамото му, тръпнеща и останала без дъх от очакване. В миг се озоваха на леглото с преплетени тела и ненаситни устни.

Грей едва се владееше. Завъртя се по гръб и прехвърли Алекса върху себе си. Захапа нежните ѝ устни и после ги погали с език. Опита се да забави върховния миг, да даде възможност на Алекса да направи своя избор сама.

— Желая те.

— Желая те — отвърна тя с разтуптяно сърце. Той нежно обхвана лицето ѝ.

— Не искам да те нараня. Не ми позволявай да ти причиня болка, Алекса.

Тя наклони глава, а жестът ѝ му напомни за хитрата малка лисичка, която бе срещнал сякаш преди толкова години. Изведнъж тя усети смътна опасност. Той също почувства притеснението ѝ.

— Ти повече от всеки друг имаш право да ми причиниш болка — продума тя, както винаги искрено.

Грей усети как сърцето му замира, но не каза нищо. Тъмните му очи се присвиха, когато видя как бавно се освобождава от прегръдката му и се отмества встрани.

Алекса го наблюдаваше със смесица от нежност и тъга. Това бе неговият начин да ѝ каже, че вече не може да обича, мислеше си тя. Този дар бе вече даден на друга жена, а тя го бе отнесла в гроба заедно със себе си.

Алекса потръпна, но опита да се овладее. Разумът ѝ нашепваше, че не може да се отдаде на мъж, който все още обича друга.

— Не бих могла да бъда заместничка на Джени. Не мога да понеса мисълта, че ме използваш точно за това.

Шок, последван внезапно от гняв, охлади желанието му като студен душ. Той грубо изруга. Алекса се сепна, но не се опита да го спре, когато той скочи от леглото.

Мъжът заплашително се надвеси над нея. Впи гневен поглед в очите ѝ, когато тя седна и придърпа нощницата върху тялото си. Краката и ръцете ѝ натежаха от бавно угасващото желание. Видя как лицето му преbledнява.

Известно време Грей не продума. Той наистина я бе използвал, но не по начина, по който тя си мислеше.

Имаше нужда от нея заради Майкъл, не само за себе си. Имаше нужда от всичко прекрасно, което тя е готовност отдаваше на хората, докоснали сърцето ѝ. Имаше нужда дори от буйния ѝ характер и желанието ѝ да се противопоставя на несправедливостта. Имаше нужда от силата и от нежността ѝ, въпреки страха си да се влюби в нея, който непрестанно го измъчваше. Но ако си позволи да я обича, рискува да я загуби. Сърцето му спря при мисълта, че това може да се случи. Грей знаеше, че не би преживял още една загуба на любим човек.

— Джени е част от миналото — тихо каза той. — Обичах я, но животът продължава. Никога няма да я забравя, Алекса, но тя не е тук, в стаята, не е в мислите ми, когато те прегръщам. А ако съм те използвал, то е било само за да помогна на Майкъл.

— Искан ми се да ти вярвам.

— Можеш да ми вярваш — увери я той и пристъпи към леглото.

Тя вдигна ръка и го спря. В тъмните му очи проблесна несигурност. Алекса усети уязвимостта му и поиска да протегне ръце към него, но не можеше да плати високата цена, която щеше да ѝ струва това действие.

— Искан да бъдеш сигурен, Грей. Дай си още време. Убеди се, че разбираш разликата между миналото и настоящето, между Джени Ленъкс и Алекса Ривърз. Няма да понеса, ако си сгрешил.

Грей тежко въздъхна, кимна и излезе от стаята. Отнесе със себе си и любовта на Алекса, но бе твърде заслепен от обърканите си чувства, за да разбере това.

На другата сутрин Грей намери Алекса в трапезарията безцелно да прехвърля страниците на стоктънския всекидневник и да отпива последните глътки от чая си. Той прекоси стаята със сигурните

движения на мъж, уверен в силата си. Наля си кафе от каничката, която Мина винаги оставяше на шкафа, и се отпусна в стола.

Алекса сгъна вестника и вдигна поглед, вирнатата ѝ брадичка подсказваше, че присъствието му не я плаши и тя не се отрича от казаното през нощта. Нервността ѝ пролича само в треперенето на чашата с чай, когато я постави върху чинийката.

— Налага се да замина за Далас.

Тя повдигна вежди, учудена, че той съобщава намерението си. Изненадана бе, че това все пак я интересува.

— Ще остана и през нощта. Искаш ли да дойдеш с мен и да попътуваме? Може да ти хареса.

Действията му винаги са неочаквани, помисли си тя. Потърси в тайнственото му изражение истинските чувства към възможната ѝ реакция на неговата покана.

— Далас? — промърмори тя, сякаш ѝ предлагаше екскурзия до луната.

— Далас — потвърди той. — Домът на годишните благотворителни търгове и балове на Центурианския клуб.

В очите ѝ проблесна интерес. Беше чувала за този клуб, но никога не бе участвала в работата му. Баща ѝ се движеше в същите кръгове като повечето членове на клуба, богати предприемачи, които можеха да си позволят благотворителна дейност, и които притежаваха някои от най-добрите състезателни коне в света.

— Е, миличка, каква е присъдата? Можеш ли да ми се довериш за едно нощно пътуване, или трябва да те уверя, че ще вземем отделни стаи?

— Вярвам ти, но все пак настоявам за отделна стая.

— Началото е прекрасно.

Тя не обърна внимание на сарказма му.

— Кога ще тръгнем?

— Утре сутринта.

Тя се засмя.

— Ако ме каниш да те придружавам на партито като интимна приятелка, тогава... приемам.

Думите ѝ го смутиха. Грей допи кафето и стана.

— Точно за това те моля, миличка. Тръгваме призори, бъди готова.

— Да, сър. Нещо друго, сър?

Той я огради с ръце сякаш бе непредвидима кобилка. Наведе се към нея, хвана я здраво и прелъстително се усмихна:

— О, да, има и друго, но ще се случи, когато си готова — той повдигна брадичката ѝ и звучно целуна младата жена по устните. — Ще те почакам, но изкушението да го направя още тук на пода е твърде голямо за един смъртен — той се изправи и се усмихна на несвързаното ѝ мърморене. — Партието е официално, така че си пригответи нещо секси — намигна ѝ той. — Нещо, което да ме подлуди. А може би не трябва, като си помисля. Доста дълго съм в това състояние и май ще се озова в приют за душевноболни, преди месецът да е свършил.

Алекса се ухили смутено.

— Винаги съм искала да присъствам на някоя от официалните сбирки на клуба.

Грей смънка неясна ругатня и излезе от трапезарията. По изпънатите му широки рамене Алекса позна, че е успяла да го накара да скръцне със зъби при последната си забележка. Самолюбието му е твърде голямо, напомни си тя. Грейсън Ленъкс трябваше да се научи на повече човечност. Добре ще му дойде да разбере, че е по-малката атракция от благотворителния бал и търга.

На следващата вечер Алекса стоеше пред огледалото на спалнята в апартамента, който Грей бе наел в „Далас Конкорд“. Довърши грима си и сложи златната огърлица, която подхождаше на обещите и гривната. Хвърли последен поглед в огледалото. Доволна, че черната рокля без презрамки е подходяща за вечерта, тя приглади късата пола и се замисли за последните дванайсет часа.

Останала безмълвна, когато рано тази сутрин Грей, в бели ленени панталони, кожени обувки и ръчно изплетен сив пуловер, се бе появил пред къщата в лъскаво червено ферари, тя не проговори и докато се качваха на чартърния самолет, който бързо прелетя до Далас.

— Пълен си с изненади — каза тя, все още малко объркана, докато отпиваха от кафето, което им бяха сервирали с топла закуска.

Грей дяволито се подсмихна.

— Поне знам, че не ме преследваш заради парите ми.

— Заради парите ти? — възкликна тя. — Влюбен в себе си и надут...

— Знам — спокойно каза той, а усмивката още играеше по устните му, обуздавайки раздразнението ѝ.

На летището ги чакаше лимузина. Пътуването до Далас бе по-кратко от половин час. Обядваха в луксозния ресторант на последния етаж на „Конкорд“, после Грей изпрати Алекса до апартамента и се извини, че има неотложни ангажименти преди вечерните тържества.

Алекса си почина, избра подходяща рокля за партито, изкъпа се, изсуши косата си и я среса. Разтревожи се дали не предизвиква съдбата, а също и Грей, в изкусителната черна тафтена рокля, произведение на моделиер, от когото отдавна се възхищаваше.

Пропъди тези мисли, бързо сложи в черната чантичка червилото и някои дреболии и тръгна към вратата на спалнята. Взе и бастуна, въпреки че напоследък не се нуждаеше често от него, и влезе във всекидневната.

Грей стоеше пред стената от прозорци в другия край на стаята и наблюдаваше панорамната гледка към небостъргачите на града. Облечен в класически черен костюм, мъжът бавно се обърна към нея с една от най-очарователните си усмивки и дъхът ѝ секна.

Тя се поколеба и я обзе неочаквана несигурност. Познаваше грубия, недодялан фермер от централна Калифорния, мъжът с провиснали работни дрехи, издраскани кожени ботуши и сини ризи. Същият мъж, който можеше да бъде жесток, ако го ядосат, но и безкрайно нежен, когато случаят го изискваше. Този мъж, който сякаш бе слязъл от страниците на списание за висша мода, ѝ бе непознат. Добрите маниери сякаш изплуваха от дълбочините на същността ѝ и спасиха положението.

— Изглеждаш много красив.

— И ти изглеждаш така невероятно, че бих убил всеки, който приближи до теб.

— Благодаря ти — нервно се засмя тя.

— Аз трябва да ти благодаря, Алекса — каза той, а усмивката му изчезна, докато приближаваше към нея. Беше много по-висок, въпреки токовете на обувките ѝ. — Благодаря ти, че ми се, довери и се съгласи да пътуваш с мен.

Тя не помръдна не посмя да си поеме дъх, когато той прокара пръсти по голите рамена и ръцете ѝ.

— Наистина си прелестна.

— Не съм сигурна — прошепна тя, а откритият копнеж в очите му я накара да се изчерви. Пое дълбоко дъх, осъзнала, че се надява нощта бързо да свърши, когато в съзнанието ѝ се появи твърде еротична картина. Тя тръсна глава да изтрие смущаващите мисли. Образите не изчезнаха напълно, когато погледна Грей.

— А ако излезеш с този поглед, миличка, ще трябва да извърша нещо повече от убийство.

Дрезгавият му глас я върна отново към действителността.

— Грешеш! Няма нужда да играеш ролята на побойник, Грей. Знам с кого излизам тази вечер, и цялото ми внимание ще е отдадено на него.

Грей приближи още и сетивата ѝ се напрегнаха. Той сведе очи към процепа на роклята ѝ и видимо потръпна.

— Искам повече от една нощ.

Тя усети лудия бяг на сърцето си и почувства как я облива топлина.

— Ще закъснеем, ако не тръгнем веднага.

Той елегантно прие отклоняването на въпроса, но странната усмивка, пробягала по лицето му, ѝ подсказа, че проблемът съвсем не е решен. Мъжът пое ръката ѝ и я изведе от апартамента в магията на нощта. Търгът, който се провеждаше под огромна кръгла шатра, опъната, с цел да побере петстотин гости в едно ранчо в покрайнините на Далас, бе събитие, изпълнено с много смях и забавление. Празненството започна с пристигането на Грей и Алекса. Хората поздравяваха Грей като уважаван приятел и посрещаха Алекса с характерната тексаска гостоприемност.

Докато наблюдаваше Алекса, Грей реши, че за нея сякаш няма непознати хора. Възхищаваше се на свободните ѝ маниери и способността да се нагоди към всяка обстановка, но най-много му харесваше липсата на превзетост. Тя бе естествена, независимо дали у дома във фермата, или на благотворителния търг, където се разиграваха пет хиляди доларови залози. Оглеждайки се наоколо, той забеляза, че никой не може да устои на чара ѝ.

Алекса се наслаждаваше на вечерта, но не можеше да свали очи от Грей. Тя наблюдаваше и слушаше, изумена от познанията му за отглеждането на коне и от изисканото му държание. За миг осъзна, че изобщо не трябва да се учудва на различните прояви на многостранната му личност. Грейсън Ленъкс, като повечето могъщи мъже, които бе срещала през годините, беше самоуверен, сигурен в успеха. С право се ползваше от уважението и възхищението на другите мъже.

Тя изостави размишленията си, когато тонът на празненството внезапно се промени. Въодушевлението достигна връхната си точка. Прожектори се кръстосаха по тавана на шатрата и се спуснаха към черния жребец върху специално конструираната рампа до подиума.

Грей се изправи, после бързо се наклони и целуна Алекса по челото.

— Изчакай тук. Ще се върна бързо.

Тя видя как уверено си пробива път сред тълпата и заема място при наддаващите. Жената, седнала до нея, промърмори:

— Вие двамата сте най-очарователната двойка. Надявам се, ще ни поканите на сватбата.

Изненадана, Алекса понечи да отвърне, но вниманието ѝ бе отвлечено от шумните аплодисменти.

Конят се наричаше Съдба, а наддаването за него бе като добре организирана битка между генерали. Грей сложи край с последното си наддаване — смайваща сума за човек, не схванал скритите възможности на жребеца за бъдещето. Като посрещаше аплодисментите на тълпата, Грей застана до микрофона на водещия наддаването, практика, установена от тези, които искат да направят дарение по свой избор.

— От името на Алекса Ривърз давам петнайсет процента от покупната цена на Съдба за „Ривърз Хаус“, дом за сираци в Санта Барбара, Калифорния. Госпожица Ривърз е моя гостенка тази вечер и е управител на фонда, учреден към „Ривърз Хаус“.

Грей се върна към масата под постепенно затихващите аплодисменти. Той видя сълзите, проблясващи по миглите на Алекса, и почувства огромното удоволствие на мъж, който е направил щастлива своята любима. Не ѝ даде възможност да му каже нещо. Вместо това я

издърпа от стола, отведе я до дансинга и я прегърна за първия танц тази вечер.

Движеха се така, сякаш щяха да се любят под такта на музиката, неразделна част от играта на съблазняване. Телата им бяха интимно прилепени и сърцата им биеха в унисон. И двамата не забелязваха другите двойки, които се присъединиха към тях на дансинга. Светлините над главите им проблясваха като звезди, заобикаляха ги усмивките на старите приятели и новите познати.

— Трябваше да ме предупредиш — най-сетне успя да продума Алекса. — Едва не припаднах, когато обяви дарението си.

— Направих го, защото уважавам всеотдайността ти към децата.

Той стегна прегръдката си, а тялото му се напрегна още повече. Алекса почувства огъня и копнежа му. Вместо да се дръпне, тя се притисна към него. Искаше той да разбере, че приема страстта му. Искаше всичко, което той можеше да ѝ даде, искаше самия него, защото го обичаше и не можеше да понесе мисълта да си тръгне от него, без да е преживяла това, което си представяше като калейдоскоп от чувства, надхвърлящи и най-смелите ѝ фантазии.

Тя знаеше, че скоро ще напусне ранчото, но не и преди пикника на коневъдите. Щеше да забави неизбежното. Беше решила, че не може да се лиши от познанието за това какво би било да се любиш с мъжа, покорил сърцето ти. А на него дължеше честността на желанието си.

Алекса вдигна глава от рамото на Грей, когато стъпките му се забавиха. В средата на претъпкания дансинг тя видя огъня в очите му, почувства изгарящата го страст. По стройното ѝ тяло премина тръпка на желание в отговор на неговия копнеж. Очите му широко се разтвориха, скулите му поруменияха, пръстите му притиснаха талията ѝ.

Чу се гонг, който стресна и двамата. Тълпата се смълча за миг и се появи дълга редица от сервитьори с покрити подноси. Чуха смях, гръм на шампанско и гласове, произнасящи различни тостове, но всичко се плъзгаше по ръба на чувствения свят, в който двамата се бяха затворили.

Грей прегърна Алекса и я поведе към масата. Погледна я, когато тя се поколеба на половината на пътя. Безмълвно впиха очи един в друг.

— Слушам те, Алекса.

— Искам да се върна в хотела — прошепна тя.

Той кимна. Сиво-сините ѝ очи го пронизаха и му отнеха и последната възможност да се овладее. Искаше копнежът в очите ѝ да се превърне в думи, но нежеланието ѝ да говори го накара да я притисне в прегръдките си и да я поведе към масата за чантата и бастуна ѝ.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Двамата стояха на няколко крачки един от друг в стаята на хотела, а докато мълчаливо се наблюдаваха, в очите им се разгаряше непреодолима страст.

Възбуден до болка, Грей припряно свали самото си, разхлаби вратовръзката си с треперещи пръсти и разкопча ризата си, като не откъсваше очи от Алекса.

Развълнувана, тя използва облегалката на стола за опора, докато разкопчае сандалите. Замръзна, срещнала погледа на Грей. Очите му бяха потъмнели, юмруците му бяха стиснати до побеляване.

— Какво има?

Желанието напираше в него, но той успя да отвърне:

— Събличаш се и ми е адски трудно да не те докосна.

Тя рязко пое дъх, изненадана от гнева му, но изведнъж осъзна, че това не е ярост. Само кулминацията на седмици въздържание, на обуздаване на желанието, на нещо, което тя не знаеше как да нарече. Тя пристъпи към него. Вдигна ръце и ловките ѝ пръсти разкопчаха докрай ризата му. Поколеба се и го погледна.

Изопнатите черти на лицето му отразяваха агонията на трудно потисканото желание.

— Алекса, кажи нещо. Не съм от камък, не мога да не те докосвам.

— Докосни ме. Искам да усетя ръцете ти по тялото си. Знам, че не си от камък.

Тя изрече това така спокойно и уверено, както не би го казала преди. Вече знаеше, че каквото и да се случи между тях, ще бъде правилно.

Той изведнъж я привлече към гърдите си и толкова бързо я целуна, че тя загуби способността си да разсъждава. Можеше само да чувства, а това, което усети да пробягва по тялото ѝ, бе тайнствено и опияняващо.

Езикът му уверено се вмъкна между устните ѝ и ги раздели. Грей потъна в топлината и почувства как сърцето му спира. Усети, че тя потрепери и се опита да бъде по-внимателен. Иначе щеше да я обладае тук, на пода, забравил обещанието, което си даде за първия им път заедно.

С нежелание откъсна устни от нейните. Вдигна я и я отнесе в спалнята. Тя се притисна в прегръдките му, а топлият ѝ дъх галеше лицето му. Той властно и алчно я привлече към себе си.

Сега беше негова. Толкова дълго, колкото успееше да я убеди да остане в ранчото. А после... Безмилостно прогони тази мисъл от ума си. Спря до леглото и нежно я остави да стъпи, като инстинктивно внимаваше за болното ѝ коляно.

Алекса усети тази почти неестествена предпазливост. Не му отиваше. Тя не искаше да бъде внимателен, искаше Грейсън Ленъкс, силния, буйния, всеотдайния и страстен мъж, когото бе опознала и обикнала.

Протегна ръце и погали лицето му.

— Тук съм, защото искам да бъда с теб, Грей. Не бъди внимателен с мен и не ме пази. И двамата чакахме твърде дълго. Всичко, което желая, е да се любя с теб.

Той поклати глава и се засмя:

— Най-последно каза проклетите думи, миличка.

Тя също се усмихна и привлече главата му към устните си. Усети ръцете му върху ципа на роклята. Предизвиквайки го с почти наивния опит на млада жена, която сега открива силата си на съблазнителка, тя докосна с език устните му.

Грей дръпна роклята и тя се свлече по бедрата ѝ. Черното бельо рязко контрастираше с бледата ѝ кожа. Потисканата въздишка изгори дробовете му. Тялото му изтръпна при мисълта колко малка е преградата между тях. Ръцете му затрепериха. Помоли се да се овладее.

Алекса изстена и огън избухна в гърдите му, когато прокара пръсти по гладката като коприна кожа. Тя рязко пое въздух, изви се към него и усети мъжката му сила да притиска тялото ѝ. Освободи ръце от преплетените им тела и намери ципа на панталона му. Пръстите ѝ се раздвижиха несръчно и тя разочаровано простена.

Лекото жасминово ухание погълна Грей. Той ѝ помогна, като едва овладяваше желанието си. Припряно се съблече и дрехите му се свлякоха на пода до роклята на Алекса. Щом свали бельото ѝ, нежно я притисна с тяло към леглото.

Впи устни в нейните, ръцете им безумно се заключиха, това, което вземаха един от друг, не им стигаше. Алекса прокара ръце по пламналото му тяло.

Грей я обсипа с нежност, която не бе очаквала да получи. Сърцето ѝ се сви, нервите ѝ се опънаха и разумът ѝ потъна в чувствена вълна, толкова силна, че ѝ се искаше това никога да не свършва.

Устните и езиците им се преплитаха в чувствена игра без правила, подчинена на удоволствието и на безкрайната ненаситност. Ръцете му погалиха гърдите ѝ, плъзнаха се по корема, между бедрата ѝ. Търсещите му пръсти потънаха по-дълбоко, срещайки готовността ѝ да го приеме. В един дълъг миг сърцето му спря да бие, после възвърна първичния си ритъм, а ударите отекнаха в сетивата му.

Алекса бурно се изви при интимното докосване, а усещанията пробягваха на вълни по тялото ѝ. Грей я притисна по-силно и започна да я милва, като се бореше с огъня, който го поглъщаше. Трескав от желание, той се отпусна до нея и продължи да гали гърдите ѝ с влажния си език, а пръстите му дразнеха нежната ѝ плът.

Алекса прокара ръка по гърдите му, после плъзна длан към корема му. Усети как твърдите мускули се напрягат и ръката ѝ стана по-смела. Разбираше, че няма граници за любовта.

Окуражена от това прозрение, тя почувства как тялото му трепна в отговор на ритмичните нежни движения, чу неравното му дишане. Накрая той откъсна устни от щедрия дар на гърдите ѝ, дишането му стана още по-учестено, по лицето му бе изписана силна болка. Той я погледна, хипнотизиран от искреността на удоволствието ѝ и от екстаза, когато отново се докоснаха, замаяни и отдадени на лудостта.

Близостта им бе толкова истинска, че стигна до глъбините на душата му. Потръпна под въздействието на това усещане. Грей се освободи от пръстите ѝ, вече неспособен да се овладее.

Погълна тихия протест на Алекса с устните си и след миг се надвеси над нея. Подпрян на ръце, той се отпусна между бедрата ѝ, твърд и пулсиращ от копнежа.

— Благодаря — прошепна тя, развълнувана от нежността му.

Той обгърна лицето ѝ и дрезгаво промълви:

— Обещах, че няма да ти причиня болка.

Тя кимна обви раменете му и впи устни в неговите. Той се гмурна в разтапящата влага на тялото ѝ и простена, усетил чувственото сливане на нежните мускули и невероятната топлина. Тя извика и ноктите ѝ се впиха в гърба му.

Това бе вик на радост, на облекчение след дългото чакане, израз на чувствата, изпълнили и неговата душа, преди да им се отдаде изцяло.

Екстазът я погълна като безмилостна вълна. Тя потръпна под силата, настойчивостта и опиянението, които я заливаха. Обичаше Грей повече от всичко на света. Никога не е била толкова сигурна в чувствата си.

Той налагаше ритъма и я повличаше към забравата заедно със себе си. Лудостта, която заплашваше благоразумието и душата ѝ, сега напълно я погълна. Той откъсна устни от нейните само за да се наслади и на гърдите ѝ. Играеше си и дразнеше ту едната, ту другата, зъбите му възбуждащо драскаха розовите им връхчета. Грей и Алекса политнаха заедно към звездите и избухнаха като планета, предопределена да се изсипе в огнен дъжд в небесата.

Чувствата изгаряха душата ѝ и унищожаваша усещането ѝ за реалност. Алекса се притисна в Грей. Обичаше го. И щеше да го обича до последния си дъх, но не можеше да изрече тези думи. Инстинктът ѝ подсказваше, че и Грей не би искал да ги чуе.

Той остана в нея дори когато се отпусна на една страна. Държеше я в прегръдката си и видя блясъка в очите ѝ, когато го погледна.

— Не знаех, Грей. Наистина не знаех.

— Какво не си знаела?

— Че любовта може да те накара да се чувстваш толкова свободен.

— Това е само началото, миличка — засмя се той.

— Ще го преживея ли?

— Защо ми се струва, че ти не си...

Той загрижено млъкна. Не му беше идвало наум да се замисли преди. А и до този момент не бе имало значение.

Тя разбра, че той иска да знае. Леко вдигна рамене и скри лице във врата му.

— Беше ми за втори път.

— Изобщо?

— Да — потвърди тя, после вдигна лице и се усмихна. — Обичам да го правя с теб, Грей.

Обичам те толкова много, че боли.

Грей видя изражението ѝ. Прониза го болка от искрено съжаление, когато осъзна какво тя желае да чуе от него. Обичаше я. Но би ли могъл да признае? Не продума, въпреки че в очите на Алекса прочете разочарование, което го нарани.

— Трябваше да ми кажеш.

— Защо?

— За да бъда по-внимателен.

— Не беше ли?

— Дано...

Тя го блъсна по гръб и легна върху него. Любовта я бе направила по-самоуверена.

— Покажи ми колко внимателен е трябвало да бъдеш, Грей — подкани го тя и захапа брадичката му.

Искаше да я люби, докато умре в прегръдките ѝ, но имаше нужда да научи повече.

— Толкова лошо ли е било първия път?

— Ужасно. Беше отдавна. В колежа.

— Ужасно, така ли? — дръпна я върху себе си той и започна да гали гърдите ѝ.

— Наистина — прошепна тя. — А сега е прекрасно.

— Щастлив съм.

Той близна връхчето на едната ѝ гърда и огънят в нея отново пламна.

— И аз.

— Шшт, остави ме да те любя и се отпусни, Алекса.

— Ти защо...

— Защото си ти — прекъсна я той. — Защото заслужаваш най-хубавото и защото и ти ми го даваш.

Той хвана с устни твърдото ѝ зърно и плъзна ръце по гърба ѝ към извивката на бедрата. Възбуждаше я, галеше я, измъчваше я. И пак

прогони разума от съзнанието ѝ. Предложи ѝ съкровищата на вселената и я накара да разбере, че неговото съкровище е тя самата.

Изви се над него, а косата ѝ ги обви като коприна. Очите ѝ бяха затворени, тя стенеше и въздишаше. Алекса се предаде на магията на Грей.

Алекса тихо въздъхна и хвърли бърз поглед към Грей. Той седеше до нея в самолета, с изправени рамена, облегната назад глава и вперени някъде напред очи. Заприлича ѝ на каменна статуя. Тя мълчаливо се измъчваше от напрежението, установило се помежду им, толкова плътно, че можеше да се докосне.

Денят и действителността бяха твърде далеч от романтиката на танца и нощта на чувствата. Питаше се дали не е сънувала, но леката болка по цялото ѝ тяло подсказваше, че не е.

Неспособен да издържи упоритото мълчание на Алекса, Грей най-накрая каза:

— Много си мълчалива. И две думи не си казала, откакто напуснахме Далас.

— Ти също — боязливо се усмихна тя.

Той се намръщи и неспокойно се размърда на мястото си.

Алекса погледна през прозорчето. По синьото небе пробягваха пухкави облаци. Облите хълмове на централна Калифорния се простираха далече под тях.

— Мислиш за нощта, нали? — тя го погледна и кимна — Съжالياваш ли? — напрегнато попита той.

— За нищо. А ти?

— И аз не съжالياвам.

— Радвам се. Не искам да ме запомниш като някоя, която те е накарала да съжالياваш.

Тялото му се стегна. Мъжът стисна юмруци. Алекса забеляза, но не разбра реакцията му. Бе твърде объркана и твърде уморена, за да се запита каква е причината за гнева му.

И двамата потънаха в неловко мълчание, докато самолетът се приземи в Стоктън.

— Алекса?

— Да?

Той търсеше подходящите думи, искаше да ѝ обясни защо бе така неспокоен.

Преди да продума, Алекса каза:

— Излишно е да се притесняваш. Няма да ти увисна на врата само защото сме се любили. И двамата сме зрели хора. Не го направих, за да те хвана в капан.

— Знам — остро отвърна той.

— Може би не се изразявам правилно, но не искам да мислиш, че трябва да ми обещаваш нещо заради това, което се случи. Исках да го направя с теб. Иначе нямаше да дойда в Далас.

Тя бе искрена Грей разбираше, че се мъчи да му помогне. Толкова ли му личеше? И защо изведнъж се почувства отвратително?

Мълчанието му я подкани да продължи:

— Предстоят ми много промени. Връзката ни може да усложни живота и на двама ни. Станалото станало. Така никой няма да е наранен.

Ето, помисли си тя. Каза думите, които бе репетирала от качването в самолета. В душата ѝ стана пусто, както очакваше.

— Големи приказки изрече.

Смаяна от хапливия му тон, тя каза:

— Опитвам се да ти обясня какво мисля.

— Много либерално мислиш, миличка. Модел на съвременната жена. Щастлива ли си сега?

Не, мислеше си тя. Не съм щастлива.

— Само казах каквото трябваше — упорито се защити тя.

Слязоха от самолета, взеха багажа си и се върнаха в ранчото в мълчание. Уил и Мина ги посрещнаха пред къщата, усмихнати и нетърпеливи да разпитват за пътуването, докато един по един усетиха напрежението между Алекса и Грей.

Младата жена опита да се усмихне, но рече тихо „колко е хубаво да си у дома“, докато ги прегръщаше. Грей чу и тръгна нанякъде, като ги остави изненадани от грубото му държание.

Следващите няколко дни бяха толкова напрегнати, че Алекса нямаше време да мисли. Дърводелци строяха подиум за оркестъра и дървени маси на открито за пикника. Камиони докараха мебелите и осветлението. Доставчикът и организаторката се мотаеха като избягали

от приют за душевноболни. Инструкциите си Алекса им изпращаше чрез Мина, която намираще общ език с тези странни особи.

Ядеше на крак. Често виждаше Грей, но и двамата се ограничаваха с обичайния любезен тон и това караше Алекса да се чувства като наемен работник. Въпреки това всяка вечер се стоварваше в леглото, изтощена, но горда, че подготовката на вилите и пикника върви по плана.

През първите няколко дни след завръщането им от Далас Грей умишлено остави Алекса сама. Според него и двамата се нуждаеха от време, за да помислят. Но нещо му подсказваше, че се държи като глупак.

Накрая си призна, че преди по-малко от месец бе отворил не само вратата на дома си за тази непозната, а и сърцето си. Но миналото все още всяваше страх в мечтите му за бъдещето и той постоянно се бореше с желанието да обясни на Алекса какво чувства към нея.

Тя толкова приличаше на дивите цветя, които я бе завел да види сякаш преди един живот. И като дивите цветя се нуждаеше от свобода да живее и разцъфва. Но трябваше да знае, че някой се нуждае от нея. Още се чудеше дали е разбрал чувствата в очите ѝ в тяхната нощ в Далас. Тогава мислеше, че е любов. Сега не беше толкова сигурен.

След още една безсънна нощ Грей се поддаде на мъчителния копнеж. Призори взе спящата Алекса и я отнесе в стаята си. Нежно я събуди, като докосваше бедрата ѝ с устни и галеше гърдите ѝ, докато зърната ѝ се втвърдиха като рубини.

Усещанията, пробягали по тялото и достигнали съзнанието ѝ, я събудиха. Грей лежеше до нея с глава до бедрата ѝ и галеше тръпнещото ѝ от желание тяло.

— Гледах те как спиш. Като ангел...

Тя се засмя, твърде щастлива, че е с него, за да му иска обяснение защо е отвлечена в съня си.

— Сякаш съм гола.

— Гол ангел — поправи я той.

— Откога съм тук?

Гласът ѝ бе сънен, изпълнен със съблазън, и тя леко се изчерви, когато устните и ръцете му станаха по-смели. Пое дълбоко дъх и потръпна.

— Може би от час. Спиш толкова дълбоко. Мислех, че никога няма да се събудиш.

Дъхът му, горещ и възбуждащ, погали бедрото и приближи до женската ѝ същност.

Алекса потръпна. Протегна ръце и потърси опора в главата на Грей.

— Ще ме убиеш — прошепна дрезгаво тя.

— И ще те съживя отново — обеща той, устата му бе ненаситна, пръстите му потънаха между бедрата ѝ, и тя усети търсеция му език и нежните устни.

— Трябваше да ме събудиш — задъхано го укори тя, — може би съм пропуснала нещо важно.

Той вдигна глава, очите му бяха потъмнели от желание. Думите ѝ накараха тъглчетата на съблазнителните му устни да се повдигнат в усмивка.

— Ранчото се е превърнало в гара. Ден и нощ си заобиколена от хора. Желаех те за себе си, преди денят да е започнал, а не исках да ми откажеш. Отчайващите обстоятелства изискваха отчаяна постъпка — заключи той.

Нежност озари лицето ѝ, когато забеляза уязвимостта в очите му.

— Не мисля, че мога някога да ти откажа, Грей.

Обичам те, едва не прошепнаха устните ѝ, но тя успя да се съдържи. Знаеше, че той не я обича, но нейната любов стигаше и за двамата. Това чувство я караше да иска да му даде всичко от себе си. Да откаже на Грей, означаваше да спре да живее.

Той прие стона ѝ за съгласие. Поведе я през лабиринта на безумна страст и удоволствие. Всеки миг, когато се задъхаше, той усиливаше нежните си милувки. Всеки миг, щом простенеше, той потъваше по-дълбоко и плътно я притискаше. Всеки миг, когато изричаше името му, той се наслаждаваше на възможността да ѝ достави удоволствие. И когато небето избухна и отнесе съзнанието ѝ в безкрайността, той разбра, че животът му няма да има смисъл, ако тя си отиде.

Още разтърсена от преживяното, Алекса протегна ръце към Грей и отчаяно се притисна към него. Той неохотно отслаби прегръдката си, но само за миг.

Любовта ѝ вдъхваше увереност, позволяваше ѝ да сподели отговорността, която той бе поел в Далас. Пръстите ѝ трепнаха, когато го докосна, а в следващия миг той щеше да избухне от милувката ѝ. Тази близост ги свързва още по-силно и накара телата им да потръпнат.

Подпрян на треперещите си ръце, той погледна в блестящите ѝ от страст очи и прошепна:

— Имам нужда от теб, Алекса.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, когато той нежно проникна в нея, сълзи от радост, че той изпитва нещо повече от желание да я притежава. Последната ѝ свързана мисъл беше, че нуждата не е любов, но е най-близо до любовта за този мъж, който притежаваше независим и силен характер и бе преживял болезнения урок как да губи.

Въпреки усилията им да задържат мига, екстазът избухна и в двамата, замая ги със силата си и накара и последната преграда между тях да рухне. Алекса дълго не можа да продума.

В прегръдката на Грей тя мълчаливо наблюдаваше как слънцето заблестя над земята и се промъкна през отворената балконска врата. Слушаше как бие сърцето му и нежно плъзгаше пръсти по корема му.

Грей се напрегна от докосването ѝ и я притисна по-плътно. Когато не можа да издържи на пламъка, разпален от милувките ѝ, той я дръпна докато лицата им почти се допряха.

Алекса се засмя и каза:

— Добро утро.

— Добро утро и на теб. Какво си мислиш, че правиш, Алекса?

Тя невинно го погледна, но пръстите ѝ продължаваха играта си.

— Нищо.

Целувката му щеше да я задуши.

— Ще ти покажа дали е нищо — обеща той и ѝ даде възможност да си поеме дъх.

Спази обещанието си, което предизвика отсъствието им за закуска и още много безсънни ноци.

В деня преди пикника Алекса се отби да хапне набързо в кухнята. Едва успяваше да открадне минутки и за себе си. Временната кухня в далечния край на поляната приличаше на разбунен кошер. Двама главни готвачи, няколко помощници и доставчикът щяха да

прекарат там последните часове преди пристигането на гостите. Другият персонал беше настанен в ранчото и имаше разрешение да ползва басейна в почивките. Алекса бе уверена, че всичко протича по план.

Младата жена хапваше сандвич и четеше списъка със задачи, когато кухненската врата хлопна. Грей влезе, целуна я и усмихнат придърпа един стол до нея.

— Изглеждаш доволен от себе си.

— Съдба току-що пристигна.

— Кога мога да го видя? — нетърпеливо попита тя и го подкани да си вземе сандвич.

— По-късно тази вечер. Трябва му малко време да се успокои. Пътят от Тексас е дълъг.

Алекса стана да налее студена лимонада.

— Спомням си, че е невероятно красив, Грей. Надявам се да оправдае очакванията ти.

Очите му засияха, докато я наблюдаваше как налива лимонада в пълните с лед чаши. Облечена в къса памучна фланелка, шорти и сандали, с небрежно прибрана на опашка коса, тя го привличаше невероятно.

— Като говорим за очаквания, аз удовлетворявам ли твоите?

Тя игриво плесна ръката му, протегната към гърдите ѝ.

— Дръжте се прилично, господин Ленъкс. Някой може да ни види. Да, ти удовлетвори всичките ми очаквания, даже и тези, които не съм подозирала, че имам.

Той я придърпа в скута си и забрави за обяда си.

— Искаш ли да се скрием?

Тя го прегърна и си помисли колко ще ѝ липсват тези мигове.

— Веднага бих се съгласила. Мога да ти отделя време. Какво ще кажеш за среща късно тази нощ?

— Не съм сигурен дали ще издържа дотогава. Май ще трябва да си намеря някоя друга.

— Само опитай.

— Както кажете, госпожо.

Тя се засмя и се зае с обяда си. Малко по-късно пристигнаха Уил и Мина. Алекса се учуди, че Майкъл не се вижда никъде, но го отдаде

на пристигането на Съдба и се запъти към цветарския магазин, открит в едно от празните помещения.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Късно следобед Алекса влетя в кабинета на Грей, пребледняла и разтревожена.

— Майкъл е изчезнал. Никъде не мога да го намеря. Стори ми се странно, че не се появи на обед, но бях заета с цветарката и го забравих. Всеки път, когато се сещах, че го няма, изникваше нов проблем с пикника и забравях да го потърся.

Притеснен, Грей се изправи и започна да крачи около бюрото си.

— Успокой се, Алекса. Сигурно е някъде около Съдба.

— Не, не е. Първо там проверих. Цял следобед никой не го е виждал. Търсих го навсякъде, Грей. Вече повече от час го търся.

Сълзи изпълниха очите ѝ. Опита се да поеме дъх и го сграбчи за ръката.

— Толкова дълго го търсих, а няма и следа от него. Трябва да го намерим.

— Къде е Уил? Може той да го е видял.

Уил, вече включен в търсенето, се появи на вратата.

— Не, шефе. Не съм го виждал от сутринта. Проверих навсякъде, когато Алекса ми каза, че не може да го намери.

— Нека Мина се обади на момчетата на Уилкокс. Да пита играл ли е с тях днес.

Алекса не помръдна.

— Вече направих това, Грей...

— Млъкни и ме остави да помисля — заповяда той, а в гласа му се надигна гняв. В ума му нахлуха спомени от последните четири години. Джени, сестра му, нейният съпруг. Лицата им изплуваха в съзнанието му. Страхът го скова, но той го прогони.

— Време е за вечеря. Защо не ми каза по-рано?

Алекса пребледня още повече.

— Вече ти обясних колко бях заета. Наистина мислех, че всеки миг ще се появи отнякъде. Знаеш, че винаги е около мене. Трябваше да говоря със сервитьорите и...

— Престани да се оправдаваш, Алекса — нервно избухна той и се обърна към Уил: — Провери ли оседланите коне?

Мъжът кимна.

— Бейоу се мотаеше преди десет минути... все още оседлан.

Един мускул на лицето на Грей заигра и подчерта мрачното му изражение.

— Разрешил съм на Майкъл да го язди — той грубо изруга. — Събери всички в къщата и започнете да претърсвате на групи. Използвайте картата на стената в библиотеката. Нека всяка група да вземе по един преподавател и да поддържа радиовръзка с останалите. Аз ще проверя с джипа северния край на ранчото. След залез там е твърде опасно за коне. Нека Мина да съобщи на съседите и да ги помоли да обикалят с колите си по границите на собствеността. Проверете отново всички конюшни, складове, хамбари и пасища, преди да освободите хората.

— Веднага, шефе.

— Аз с какво мога да помогна? — попита Алекса.

— Стой настрана.

Учудена от тона му, тя го погледна. Очите му враждебно я пронизваха. Тя потрепери, но не отклони поглед.

— Той беше толкова щастлив, особено откакто работи при конете. Не съм и очаквала, че може да избяга — каза тя, задавена от тревога.

Грей стисна юмруци и заяви:

— На никого няма да простя, ако нещо му се случи, Алекса. Никога.

Той стисна устни и взе от бюрото си шапката, ключовете и чифт кожени ръкавици.

— Идвам с теб. Може да ти потрябвам. Ще съм готова след пет минути.

— Нямам нужда от чужда помощ — изръмжа той, но разбираше, че е права. Съзнаваше също, че разрывът помежду им е сигурен, ако Майкъл не се намери скоро.

— И да нямаш, ще я получиш — тя се извъртя на пети и излезе от кабинета. Побърза към къщата и облече по-дебели дрехи. Когато Грей седна зад кормилото на джипа, тя вече го чакаше. — Взела съм термос горещо кафе, малко плодове и две фенерчета.

Той я погледна разсеяно и после забрави за нея. Твърде притеснена за Майкъл, за да се занимава с гнева на Грей, Алекса внимателно разглеждаше околността, която кръстосваха. Знаеше, че Грей обвинява нея. След като и тя самата се обвиняваше за изчезването на момчето, прощаваше враждебното му отношение.

Смрачи се, но те продължаваха да търсят, като разчитаха само на светлините от фенерчетата и джипа, когато луната потъна зад облаците.

Ноцта се спусна и капки дъжд забарабаниха по покривалото на джипа. Калният път караше Грей да шофира предпазливо. Алекса го погледна и усети напрежението в изпънатите му рамене и стиснатите устни.

— Трябва да се връщаме — каза той малко по-късно.

Алекса хвърли поглед към таблото, разбра, че няма бензин и замълча.

Грей беше като онемял, докато се връщаха. Паркира пред помпата за бензин и натисна клаксона, за да го чуе Уил. Докато пълнеше резервоара, не можеше да прогони от ума си образите на сестра си и зет си и катастрофата, която им бе отнела живота. Те бяха загинали мигновено, но той още помнеше всяка ужасна секунда и всеки агонизиращ звук на онази нощ.

Майкъл беше изпаднал в безсъзнание секунди след като пияният шофьор бе връхлетял върху тях. Грей си спомни как колата се бе превърнала в капан и миризмата на изтичащо гориво почти го бе задушила, както и чувството на безпомощност, докато чакаше някой да го извлече изпод развалините. Щеше да умре онази нощ, а после прекара три месеца в болница, молейки се смъртта да го прибере, за да не преживява този кошмар отново.

Алекса не излезе от джипа, докато Грей и Уил разговаряха. После пак поеха. Той я помоли да му налее кафе, а малко по-късно тя му подаде ябълка. Грей я изяде механично, а сетивата му бяха нащрек и за най-леката промяна в терена, който познаваше като дланта си.

Около полунощ спря, изтощен, отчаян и все още безмълвен. Наведе се и подпря глава на волана, а Алекса бавно започна да разтрива гърба му. След малко той се взря в тъмнината и застина. Алекса инстинктивно долови промяната.

— Какво има? — попита тя, за пръв път изпълнена с надежда през тази нощ, докато се взираше в тъмнината, която омагьосваше Грей.

Той не отговори, а изключи фаровете. Далече напред, ако уморените очи не му играеха някакъв номер, блещукаше светлинка. Той отново включи фаровете, запали и бавно потегли по неравния път.

Алекса въздъхна и вкопчи пръсти в кожената седалка. Грей излъчваше безкрайно напрежение и тревога, искаше ѝ се да го успокои.

— Не можем ли да се движим по-бързо? — попита накрая тя.

Грей поклати глава.

— Почвата тук е нестабилна. Лабиринт от подземни тунели и дупки. Няколко души вече са пропадали.

Разтревожена, Алекса се премести на ръба на седалката и се загледа в неравната земя.

— Майкъл знае ли за опасността?

Той се замисли над въпроса ѝ.

— Може и да си спомня.

— Защо тогава ще идва тук?

— Има малко езеро на изток, на около километър оттук. Майка му го водеше там на екскурзия, когато идваха в ранчото на гости.

Грей спря джипа, изключи двигателя, но остави светлините. На около петдесет метра от тях се забелязваше малка фигурка, свита до лагерен огън.

— Ще продължа пеш.

Алекса се изплъзна от седалката и затърси фенерчетата в чантата с термоса. Подаде едното на Грей.

— Ще вървя след теб.

— Голям инат си — грубо отбеляза той.

— Да отидем да приберем Майкъл — не обърна внимание на гнева му тя.

След няколко минути дочуха треперещ глас.

— Вуйчо Грей?

Гласът, принадлежащ на малкото дете, което се показва зад огъня, беше ясен, любопитен и до болка познат.

— Тук сме, Майкъл. Стой там, идваме при теб — едва изрече Грей.

Алекса въздъхна:

— Благодаря ти, Господи.

Вуйчо Грей. Думите отекнаха в главата му. Майкъл не беше го наричал така от деня на катастрофата.

— Знаех, че ще ме намериш — каза той с явно задоволство. — Спомних си всичко, на което си ме учил, вуйчо Грей. Бейоу се изплаши от заек и избяга, а аз събрах малко съчки и запалих огън. Бях много внимателен. Не мърдах, за да не се изгубя и да не можеш да ме намериш. Даже се сетих да взема манерката си, както си ми казвал да правя. Знаеш ли какви пещери има тук? Защо не си направим истински лагер някой път и да търсим злато? Обзалагам се, че има.

Грей усети вълната от чувства, която се надигна в душата му. Заседна като буца на гърлото му и очите му се напълниха със сълзи. Падна на колене до племенника си и го прегърна, изведнъж осъзнал колко много обича това уязвимо дете. Майкъл имаше очите на майка си и смелия характер на баща си, но това, което го правеше уникален, бе фактът, че е Майкъл Ленъкс Хамилтън. Грей разбра, че миналото е погребано. Никога нямаше да позволи да заплаши чувствата му към момчето отново.

Алекса изтри сълзите на облекчение и внимателно тръгна обратно към джипа. Грей и Майкъл трябваше да останат сами. Тя се свърза с Уил, докато двамата се мотаеха при огъня.

Наля си кафе и си каза, че тази нощ е повратна точка в изграждането на нови отношения, но може да сложи край на други. Отпивайки от топлото кафе, тя чака почти час, докато двамата се наприказват.

На връщане Майкъл заспа в скута ѝ. Грей го отнесе в стаята му, а Алекса изчака в библиотеката.

Малко по-късно той влезе, спря до бара и си наля коняк. Емоционално и физически изтощен, се отпусна на кожения диван до Алекса.

— Извинявай, Грей. Това можеше и да не се случи, ако внимавах повече за Майкъл — тя се сети за опасните тунели и нестабилната почва и потрепери.

Погледна Грей, за да разбере защо не отговаря, и видя тревогата, изписана на лицето му.

— За какво, по дяволите, говориш?

Тя запази самообладание.

— Много просто. Занимавах се с пикника. Не помислих, че той е малко момче, което сигурно се е почувствало забравено в бъркотията. Надявам се и двамата да ми простите някой ден.

— Алекса, всички грешим, въпреки старанието ни да постъпваме възможно най-добре. И запомни: ти не си виновна нито за това, което се случи тази нощ, нито за проклетия ми характер. Майкъл знае, че никъде не трябва да тръгва, без да се обади. Грешката е негова и няма нищо за прощаване. Всичко, което ме интересува сега, е, че той е жив и здрав горе в леглото си — мъжът погледна часовника си, забравил разговора за доброто и злото, и се намръщи. — Знаеш ли колко е късно?

— Знам.

Тя още се упрекваше за случилото се, но бе твърде изтощена и имаше нужда от сън.

Уморено изкачиха стълбите. Алекса каза лека нощ и тръгна към стаята си. Грей, твърде изморен да задава въпроси за странното ѝ поведение, влезе в своята.

Тя съблече всички дрехи и си легна, без да нахлузи нощница, замислена над всичко, което я тормозеше, след като Майкъл се намери. След по-малко от три дни нямаше да има причини да остава в ранчото.

Скоро след това Грей нахлу в стаята ѝ, мърморейки нещо за Мохамед и планината, легна до нея и я прегърна. Никой не можеше да заспи, въпреки тревогите от последните осем часа, въпреки изтощението, въпреки тежките думи, които си размениха вечерта. В мига, щом Грей плъзна пръсти по гърдите и плоския ѝ корем, Алекса се сгуши в него.

Това, което започна като нежна атака на страстта, скоро заприлича на избухнал пожар от взривен динамит. Грей започна като изкусител, но Алекса почти мигновено нападна. Не можеше да овладее ръцете и устните си, но и не опита. Смаян от отчаяната лудост на движенията ѝ, Грей я остави да води, следвайки я безумно, докато силните усещания избухваха помежду им.

В един миг Алекса смътно осъзна, че губи контрол. Насочена към Грей, който бе станал център на съзнанието ѝ с мускулестото си и горещо тяло, тя не изпитваше сваян. Оставаха им още няколко дни, няколко часа няколко мига. Утре по обяд двеста души щяха да нахлуят

в ранчото на Ленъкс. Нямаше да могат да остават насаме. Тази нощ може би щеше да бъде последна.

Тя коленичи пред него, наведе се и започна да го гали, като леко пробягваше с връхчетата на пръстите си от широките му рамене надолу по мускулестите гърди, по корема и втвърдената от желание мъжественост. Докосна го и мъжът изръмжа. Алекса трепна и изпусна мъчителна лека въздишка, която нежно погали душата му.

— Алекса, ела. Не издържам повече.

— Още не — прошепна тя и продължи да го омагьосва. Не искаше да се спре, докато все още беше способен да се владее. Само тогава щеше да му се отдаде. Само, тогава можеше да го опознае така пълно, както искаше, преди да си замине. Спомените от тази нощ трябваше да останат дълго в съзнанието ѝ, може би завинаги.

Двамата впиха очи един в друг. Погледът ѝ го изгаряше, пръстите ѝ го измъчваха, но това мъчение бе изпълнено с удоволствие, което заливаше и душата, и тялото му. Той скръцна със зъби и в очите му избухна огън.

— Ще ме убиеш — чу се накъсаният му шепот.

— После ще те съживя отново — обеща тя както той бе казал преди.

И го направи бавно, почти мъчително, докарваше го до ръба, после го връщаше обратно, изпитваше способността му да се владее и дразнеше сетивата му, докато той нададе вик, и още един, и още един. Тя ликуваше, горда от способността си да го възбуди до безумие.

Грей не можеше повече да се въздържа, люшката се на ръба, докато изведнъж се освободи от Алекса, дръпна я върху тялото си и я задържа над себе си така, че да може да целува гърдите ѝ. Усещаше сладостта и възбудата им, докато зърната ѝ се втвърдяваха под езика му, който ѝ връщаше мъката, с която тя го бе дарила преди миг. Той беше безмилостен, любещ и великолепно прелъстителен. Скоро тя лудо се извиваше в ръцете му.

Грей я привлече върху себе си, но не стигна до края. Продължи да я дразни с език и със зъби, докато я подлуди. Тя сграбчи рамената му, тихите ѝ стонове го приканваха да продължи. Младата жена умоляващо раздвижи бедрата си. Искеше най-съкровенията близост, но не успяваше да удовлетвори желанието си.

Грей чу разтърсващия стон на разочарование. Твърде възбуден, за да го пренебрегне, твърде безразсъден в копнежа си да вземе повече от нея, той леко се измести така, че тя да получи това, което иска. Тя потръпна, зажадняла за това проникване и го пое в тялото и душата си едновременно.

Телата им се извиха в дъга и полетяха към освобождението. Грей бурно я притисна към гърдите си. Сълзи рукохна по бузите ѝ и тя неспирно шепнеше името му, когато и двамата потънаха в екстаза.

Тя дълго лежа на гърдите му, неспособна дори да помръдне. Заспа с ръце около врата му, притисната до тялото му.

Грей се наслаждаваше на удоволствието да я държи в прегръдките си, като си представяше, че това ще продължи завинаги. Малко след зазоряване той се върна в апартамента си да се приготви за първия ден на пикника.

Въпросите на Алекса, когато се събуди сама, останаха неизречени. Тя се събуди от смях, звуци на китара и въодушевени разговори откъм басейна, които нахлуваха през отворената врата на балкона. Часовникът ѝ подсказа, че е почти пладне и вече е закъсняла.

Взе душ, облече се и забърза надолу по стълбите да поздрави някои от гостите, с които се бе запознала в Далас. Непринудеността, с която приеха присъствието ѝ като домакиня на Грей, мигновено я успокои.

Мъжете прекарваха времето в разговори за коне, а жените, някои от които бяха довели и децата си по покана на Грей, ги надзираваха около басейна. Други се разхождаха из ранчото, завистливо се възхищаваха на жребците или се включваха в различните занимания, предвидени за тях от домакиня.

Алекса и Грей често срещаха погледи. Но присъствието на близо двеста гости и представители на пресата, изпратени да отразяват събирането на елита, който се занимаваше със състезателни коне, както и постоянните въпроси на доставчика към Алекса, не им позволяваха да си поговорят.

Беше вече късно вечерта, когато автобусите започнаха да извозват гостите към хотела в Стоктън, толкова късно, че Алекса не се учуди, когато Грей не се появи през нощта. След изтощението на деня тя с готовност се мушна под завивките и спа непробудно осем часа, преди да се върне отново към задълженията си на домакиня.

Алекса ръководеше закуската късно сутринта в неделя на широката поляна пред триетажната викторианска фермерска къща. Гостите опитваха многообразието от блюда, а розово-бели навеси ги пазеха от безпощадните слънчеви лъчи.

Младата жена стоеше на верандата и оглеждаше тълпата, когато забеляза дълга черна лимузина да се приближава по чакълестата настилка на пътя. Алекса реши, че сигурно пристига закъснял гост. Широко разтвори очи, когато видя от колата да слиза баща ѝ.

Грей, който разговаряше с няколко души в другия край на дългия бюфет, навреме вдигна очи, колкото да забележи изненадата ѝ. Успя да се откъсне от групичката и започна да се промъква между хората, но всеки сякаш имаше желание да му каже по нещо. Хванат натясно в навалищата, той видя Алекса да поздравява висок, изискан господин към петдесетте, с посребряла коса и да го съпровожда в къщата.

В библиотеката на Грей Алекса бавно извърна лице към Джек Ривърз.

— Изненадана съм, че те виждам, татко.

— Реших, че е дошло време да поговорим — той се разходи из стаята и одобрително кимна, когато забеляза на стената два оригинала на Лерой Ниймън.

— Прав си, но май ще е по-добре да изчакаме, докато се прибера вкъщи.

Джек преустанови безцелната си разходка и седна в единия от кожените столове пред камината.

— Няма те вече цял месец, Алекса. Не можеш дълго да бягаш от живота си.

Тя застина от властния му тон.

— Аз решавам какво да правя, татко.

Той тихо въздъхна, а бръчките около устата и очите му се врязаха още по-дълбоко. Алекса изведнъж осъзна колко е остарял. Развълнувана, зададе първия въпрос, който ѝ хрумна:

— Том още ли има бъдеще в „Ривърз Интернешънъл“?

— Защо да няма?

— Ти ще кажеш — предизвика го тя.

— Том Хендерсън ще бъде следващият президент на „Ривърз Интернешънъл“. Не смесвам бизнеса с личните си разочарования. Поне дотолкова ме познаваш, Алекса.

Тя кимна и след кратко колебание каза:

— Разбрах за теб и мама. Намерих дневника ѝ сутринта преди сватбата — тя съзря изненадата в избледнелите сини очи. — Знам, че не съм ти истинска дъщеря.

— Съжалявам, че си го разбрала. Надявах се това никога да не се случи.

— Радвам се, че знам. Помогна ми да разбера защо ти никога не ме хареса и никога не поиска наистина да ми бъдеш баща.

— Алекса! Ти си моя дъщеря. Не е вярно, че не те харесвам... Аз... — той се поколеба. — Аз съм много привързан към теб.

— Затова ли винаги ме пренебрегваше? — избухна тя. — Затова ли никога не ми позволи да говоря за мама след смъртта ѝ? Затова ли не ми даваше да се връщам от училище през ваканциите? Затова ли прекарах живота си като излишен багаж?

Тя замълча, трепереща и пребледняла. Джак се намръщи.

— Ела да седнеш, преди да си се свлякла на пода.

Алекса се подчини, защото сама реши, че това е най-правилното действие за момента. Коленете ѝ бяха омекнали, когато се отпусна на стола до неговия.

— Каж ми, татко. Защо плащах за грешките ви с мама? Наистина искам да разбера. Толкова опитвах да застана на твое място и да почувствам колко предаден и разочарован си бил, когато си научил истината, но не беше правилно да ме изключваш от живота си.

— Какво искаш от мен, Алекса?

— Истински отношения. Поне приятелство. Взаимно уважение. Може би и любов, но мога да почакам, защото човек не може просто да си я поръча. И не желая да ми налагаш решенията си — заключи тя.

Минаха няколко минути, преди той да заговори:

— Не съм човек на чувствата, Алекса. Справям се добре с факти и цифри, но никога не съм знаел как да се държа с теб. Права си, дълбоко бях наранен от лъжите на майка ти, но повече ме болеше от това, че нямам собствен син или дъщеря.

Той стана и направи няколко крачки. Алекса го гледаше и усещаше, че и на него му е трудно. Накрая той се обърна и я погледна.

— Обичах майка ти, Алекса. Тя е единствената жена, която някога съм обичал.

Изненадана, тя каза:

— Но вие непрестанно се карайте!

— Имали сме и добри мигове, но и двамата бяхме упорити хора, хванати в капана на невъзможен брак, който трябваше да се разруши много преди смъртта на майка ти. Нейните родители я бяха разглезили, а аз не исках ти да растеш по този начин. Исках да си силна и независима, за да можеш някой ден да поемеш компанията.

— Не искам „Ривърз Интернешънъл“. И никога не съм я искала. Единственото ми желание е да бъда учителка.

Той кимна.

— Като имам предвид заниманията ти в „Ривърз Хаус“, не би трябвало да се изненадвам.

За миг и двамата замълчаха.

— Знаем, че не можем да променим миналото, но нека опитаме с предложението ти за приятелство.

Тя се изправи и приближи към него.

— При едно условие — той въпросително повдигна вежди. — По-голямата част от живота си прекарах в опити да ти угодя, но това е вече част от миналото. Надявам се да намериш начин да ме приемеш такава, каквато съм, и да уважаваш правото ми на личен избор. Ще ти искам съвет, когато имам нужда, но каквото и да се случи, успех или провал, ще ми обещаеш, че няма да ме осъждаш.

Той ѝ се усмихна.

— Превърнала си се в малък тиранин.

— Предполагам, че съм дъщеря на баща си все пак.

Той се намръщи, но изражението ѝ го предупреди да сдържи гнева си. Джак Ривърз последва дъщеря си към вратата на библиотеката, а в очите му проблесна уважение. Преди да излязат, той попита:

— Кога ще се прибереш вкъщи, Алекса?

— Вдругиден. Вече съм запазила билет за самолета.

Грей, който крачеше по коридора към библиотеката, ясно чу въпроса, както и отговора на Алекса. Стъпките му станаха нерешителни. Сърцето му лудо заблъска в гърдите.

— Искам да ти представя Грейсън Ленъкс — каза Алекса, без да знае, че той е на няколко крачки от тях.

— Знаем кой е този човек, Алекса. Признай ми поне усърдието. Знаем за колата и нараняването ти, което явно вече е минало.

Тя се усмихна. Разбираше, че баща ѝ няма да се промени, но все пак го обичаше.

— Няма нужда да летиш със самолета. Ще почакам да си събереш багажа. Можем да се приберем у дома заедно. В Стоктън ме чака самолет на компанията.

Тя се запъна, търсейки отговор на предложението му.

— Не мисля...

В този миг Грей приближи към тях и каза:

— Изглежда не познавам твоя гост, Алекса.

Друг глас изплака дълбоко в съзнанието му — не можеш още да си тръгнеш, няма да те пусна да заминеш, имам нужда от теб тук.

Когато тя не продума, а само се взря в него, Джак Ривърз пристъпи напред и се представи. Накрая Алекса успя да проговори:

— Трябва да се кача в стаята си. Поопознайте се. Може би ще останеш, ако имаш време, татко.

И не дочака отговора му.

Двамата мъже я проследиха с поглед как се качва по стълбите. По лицето на баща ѝ Грей позна, че бе озадачен от странното ѝ поведение. Колкото до Грей, искаше му се да я сграбчи и да налее малко разум в главата ѝ. Какво искаше да каже с това заминаване?

Един силен мъж се бе изправил срещу друг. Очи в очи, открито се преценяваха. След няколко мига на напрежение Грей съпроводи бащата на Алекса до бюфета, сигурен, че няма да му липсва компания, когато го видя да поздравява свои приятели. После бързо се върна в къщата и бегом изкачи стъпалата.

Грей спря пред вратата на стаята и се смути, когато не забеляза веднага Алекса. Дългата ѝ ефирна рокля проблесна на балкона. Той прекоси стаята, впил очи в младата жена. Тя стоеше безмълвно, свела глава и притиснала длани към лицето си.

— Омъжи се за мен, Алекса.

Тя потръпна от резкия му тон. Бавно се обърна. Несигурно потърси с поглед очите му. Надеждата, проблеснала за миг, мъчително се стопи, когато видя, че лицето му е безизразно.

— Омъжи се за мен, Алекса. Двамата сме добри приятели. Имаме общи интереси и ти си единствената жена, която не се свива от страх, като повиша тон или се ядосам. Знам, че обичаш ранчото. Богат съм и мога да ти дам всичко, което поискаш. Ще бъдем добри

родители на Майкъл, ако с баба му и дядо му се случи нещо. А и двамата искаме деца. Нали ме разбираш, Алекса... Освен това ти харесва да се любим — добави той, уверен, че е успял да я убеди да остане в ранчото. Но мигновено се почувства виновен, че не бе споменал и дума за това колко много я обича.

Гневът измести изненадата ѝ.

— Да не си изгубил ума си? — озъби се тя, почервеняла от яд, че вместо с любов и нежност, молбата му бе прозвучала като безсърдечно предложение за обща работа.

— По дяволите, не съм си изгубил ума. Ти търсеше отговорност. Е, успя. Стана необходима. Аз имам нужда от теб. И след като ти имаш необходимост някой да се нуждае от тебе, ето аз съм насреща.

— Няма такова нещо.

Тя тръгна към вратата на балкона и яростно го погледна, когато застана на пътя ѝ и я сграбчи за раменете.

— Желая те, Алекса.

— Аз обаче не те желая, още повече с този хладнокръвен брачен договор, който да ми тежи цял живот.

— Имам нужда от теб. Още от нощта, когато заби скъпата си малка спортна кола в моя дъб.

— Тогава си наеми някой да ме замести. Боже мой! Пусни обява в стоктънския вестник. Търси се смела жена с железни нерви, която е в нужда и е безразсъден шофьор. Или пък с език, който би пробил стомана, или с характер на опърничава сръдла, която блъска коли в дъбови дървета. Сега не се сецам за всички необходими качества, но съм сигурна, че ти ще си спомниш, когато решиш да пишеш до вестника.

Тя се изплъзна от ръцете му, блъсна го и влетя в стаята.

Той влезе и застана на две крачки зад нея.

— Какво става с теб днес?

Тя не му обърна внимание и тръгна към гардероба. Измъкна един от куфарите си и го хвърли на леглото. Отвори шкафа, извади цялото му съдържание и го изсипа в куфара. През цялото време се молеше да не заплаче, преди да избяга далече.

Той се приближи и я сграбчи, преди да беше извадила багажа и от другото чекмедже.

— Алекса, спри и кажи нещо. Какво не е наред?

Синьо-сивите ѝ очи хвърляха искри, когато тя за втори път се изтръгна от ръцете му. Но когато го погледна и съзря объркването и уязвимостта в очите му, младата жена най-сетне се предаде.

Много тихо и много хладнокръвно Алекса му каза истината:

— Ти си причината, Грей. Влюбена съм в теб. Искам да те обичам цял живот. Всяка нощ да лягам с теб и всяка сутрин да се събуждам до теб. Да родя твоите деца. Да споделям твоите чувства. Дори да се карам с теб и после да се помирявам. С една дума, искам да живея с теб, но не мога.

Той недоумяващо я изглежда.

— Но защо не можеш?

— Защото твърде много се страхуваш да не ме загубиш, ако ми кажеш, че ме обичаш — рече тя и истината прободде и двамата. — Израснах в дом без любов, Грей, но не се страхувам да обичам. Ти си бил обграден с любов, но се ужасяваш от риска, който свързваш с нея. Ти си най-силният, най-упоритият мъж, когото съм срещала, но любовта те плаши. Това е много тъжно, защото страхът ти ще ограби нашето бъдеще. Видях как страхът и гордостта съсипаха родителите ми и никога няма сама да си причиня такава болка, без значение колко много те обичам.

Твърде изумен от схващането ѝ за любовта и проникателното описание, което му направи, Грей прекоси стаята и излезе на балкона. Загрижена от мълчанието и съкрушения му вид, Алекса го последва. Застанала зад него и с поглед, отправен към имението му, тя се молеше той да намери начин да надмогне страха си.

Докато Грей се бореше с чувствата си, Алекса заговори отново, но толкова тихо, че той трябваше да се напегне, за да чува думите ѝ:

— Никога досега не съм чувствала увереност в себе си като жена, преди да дойда тук. Открих толкова неща за себе си, някои добри, други лоши. Любовта ми към теб ме направи свободна, Грей. Помогна ми да разбера, че каквото и да направя, не мога да приема само тази част от теб, която ти се струва безопасно да ми разкриеш — очите ѝ бяха пълни със сълзи, когато го погледна, и отразяваха цялата ѝ любов. — Да обичаш, означава да вярваш на човека до теб. И ако не можеш да ми се довериш, както аз бих ти се доверила, как ще живеем заедно?

Съпротивата и страхът, които бяха стягали сърцето му вече четири години, започнаха да се разпадат. Той прегърна Алекса и я притисна към себе си. Срамуваше се, че не бе признал чувствата си, докато Алекса бе изоставила всичките си защитни инстинкти, които бяха неин щит през първите й дни в ранчото.

Тя бе проявила смелост и сила, качества, които той смяташе, че са му присъщи, но сега знаеше, че бе грешил. Щеше да сгреши отново, ако оставеше тази жена да си отиде само защото се страхуваше от истината за собствените си чувства.

Алекса бе на прага да изгуби надежда, когато го усети да потръпва и да стяга прегръдката си. Неговата уязвимост я накара за последен път да заговори:

— Искам твоята любов, Грей, ако това изпитваш към мен, но имам нужда да чуя и точните думи. Искам цялата радост и сигурност да бъда обичана от теб. Мълчанието ти ще ни раздели, защото не ми стига само да знам, че ме обичаш. Искам да го изречеш, Грей. Имам нужда от тези думи и друго не мога и няма да приема.

Алекса млъкна и го зачака да заговори, молеше се той да успее да разруши емоционалния затвор, в който бе живял през последните четири години.

Грей усети как и последната преграда рухна, когато той осъзна, че е ненужна, щом Алекса ще сподели живота си с него. Прегърна я и тя се повдигна на пръсти, когато мъжът я целуна с поглъщаща изгаряща страст, която я разтърси.

Грей бе победил страха си. Тя почувства това във властната му прегръдка и несдържаната страст, избликнала от сърцето му.

Той вдигна глава и се усмихна с ослепително откровение. Сияещ от щастие прегърна младата жена:

— Обичам те. Господи, обичам те повече, отколкото си мислех, че мога отново да обичам.

— Кажи го отново — прошепна тя и се притисна към него, а той я вдигна и я понесе към отворената врата на апартамента си.

— Обичам те, Алекса.

Толкова бързо свали всички дрехи от нея, че тя нямаше време за съпротива, дори да искаше. Той също се съблече с невероятна скорост. Алекса се засмя, увлечена от спонтанността му.

— И аз те обичам. О, Грей, толкова много те обичам — блъсна го по гръб на леглото и го притисна с тяло.

— Мисля, че трябва да кажем на баща ти, Алекса. И да се оженим.

— По-късно, по-късно — прошепна Алекса и започна да го гали с възбуждащи пръсти, с устни, с език, а мъжът отговори със същата всеотдайност и страст.

— По-късно — съгласи се Грей и простена, когато огънят на чувствата и усещанията, събудени от нея, го погълна.

Той насочи цялото си внимание към жената в прегръдките си, жената, която прояви изключително търпение в любовта си, жената, която го обикна всеотдайно и застана смело до него така, както цял живот щеше да му дарява подкрепата си.

Издание:

Лора Тейлър. Диво цвете

ИК „Арлекин-България“, София 1994

Американска. Първо издание

Редактор: Ирина Димитрова

ISBN: 954-11-0275-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.